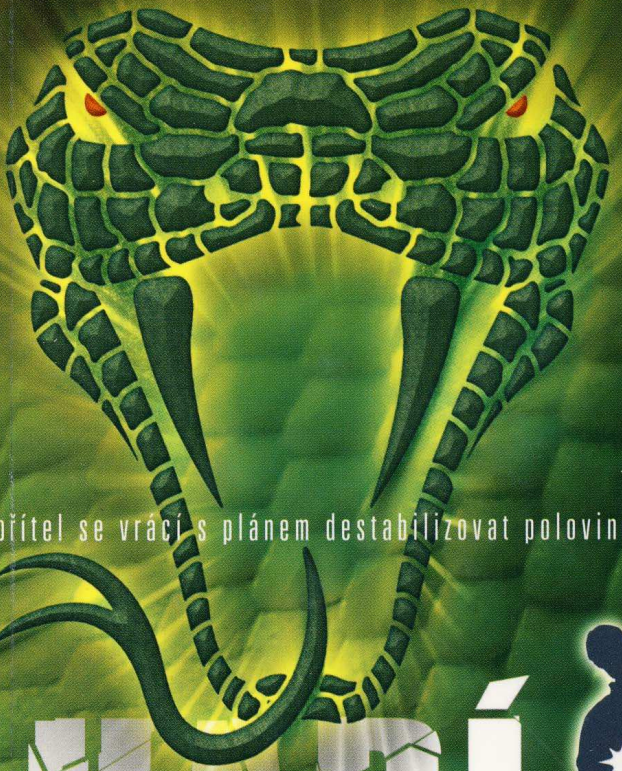

Starý nepřítel se vrací s plánem destabilizovat polovinu světa...

HADÍ HLAVA

ANTHONY HOROWITZ

HADÍ HLAVA

ANTHOWY HOROWITZ

Přeložila Eva Brožová

Vydalo nakladatelství BB/art s. r. o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2007, 2008 Stormbreaker Productions Ltd
All rights reserved.
Z anglického originálu *Snakehead*
(First published 2007 by Walker Books Ltd, London)
přeložila © 2009 Eva Brožová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky: Jan Matoška
Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-544-8

Pro B. & C. D.

OBSAH

1 Zpátky na Zemi
2 „Smrtí to nekončí“
3 Problémy s vízem
4 Piknik na pláži
5 V Rocks
6 Město andělů?
7 Otec a syn
8 První kontakt
9 Mezi potkany
10 Vat Čo
11 Ozbrojený a nebezpečný
12 Opuštěné ulice
13 Unwin Toys
14 *Liberijská hvězda*
15 Hra na schovávanou
16 Vyrobeno v Británii
17 Náhradní součástky
18 Klid noci
19 Na divoké vodě
20 Bez baterií
21 Přepadová jednotka
22 Drak 9
23 Večeře pro tři
24 Coda
Poděkování

ZPÁTKY NA ZEMI

Přistání do moře.

Alex Rider nikdy nezapomene na ten náraz, na první šok, když se padák otevřel, a na druhý – ještě prudší –, kdy kosmická kabina, která ho dopravila zpátky z vesmíru, dopadla do moře. Zdá se mu to, nebo se fakt všude kolem něho valí pára? Možná je to vodní tříšť. Na tom nezáleží. Je zpátky. To jediné je důležité. Dokázal to. Přežil to.

Ležel nacpaný v malé kapsli, na zádech a s koleny pod bradou. Alex přivřel oči a na okamžik ho zaplavil pocit neskutečného klidu. Nehýbal se. Pěsti měl zaťaté. Ani nedýchal. Nemohl uvěřit, že se události, které vedly k jeho cestě do vesmíru, opravdu přihodily. Snažil se představit si sám sebe, jak se rychlostí 17,5 tisíce mil za hodinu řítí kolem Země. To se přece nemohlo stát. Určitě šlo jen o součást neuvěřitelného snu.

Pomalu si rozepnul bezpečnostní pásy. Natáhl paži; téměř ji nedokázal zvednout. Ještě před pár minutami byl ve stavu beztíže. Zatímco odpočíval a snažil se vzpamatovat, uvědomil si, že mu opět začínají fungovat svaly.

Alex netušil, jak dlouho byl sám a plul někde v moři… Mohlo to být kdekoli na světě. Ale když se daly věci do pohybu, odehrály se rychle. Nejdřív uslyšel hučení vrtulníku. Potom kvílení sirény. Z okna toho moc neviděl – jen převalující se vlny –, ale zničehonic zabušila na sklo něčí ruka. Potápěč. O chvilku později se poklop kosmické kabiny otevřel. Dovnitř začal proudit svěží vzduch a Alex se rozkošnicky nadechl. Současně se nad ním objevila postava v neoprenu s maskou na hlavě.

„Jak je?“

Alex ta slova téměř neslyšel, protože venku byl příšerný hluk. Má potápěč americký přízvuk?

„Jsem v pohodě,“ podařilo se mu zahulákat, ale nebyla to pravda. Začalo se mu dělat špatně od žaludku a cítil tupou bolest v hlavě.

„Neboj se! Hned tě odtud dostaneme…“

Chvíli jim to trvalo. Alex strávil ve vesmíru jen krátkou dobu, ale nebyl na to fyzicky trénovaný, a teď ho svaly nechaly na

holičkách a odmítaly ho poslouchat. Museli ho z kajuty vytáhnout. Na blankytně modré obloze pálilo slunce. Všechno bylo chaotické. Nad hlavou se mu vznášel vrtulník, jehož lopatky bičovaly hladinu a vytvářely na ní drobné vlnky. Alex otočil hlavu a spatřil – i když nemohl uvěřit vlastním očím – letadlovou loď, obrovskou jako hora, která se tyčila z vody necelé čtvrt míle odtud. Vlála na ní americká vlajka. Takže měl, pokud šlo o potápěče, pravdu. Musel přistát někde u pobřeží Spojených států.

Ve vodě byli ještě další dva potápěči a pohupovali se vedle kosmické kabiny. Alex si všiml, že se z vrtulníku přímo nad ním vyklání další muž. Pochopil, co bude následovat, a nebránil se tomu. Nejdřív mu uvázali lano kolem hrudníku. Ucítil, jak se mu v podpaží napnulo, vzápětí se vznesl do vzduchu a jako loutka v modrém oblečení – dosud měl na sobě teplákovou soupravu s logem Vesmírné archy – se bezmocně kýval na laně.

Už to věděli. Zahlédl to v očích potápěče, který s ním mluvil. Ohromení. Tihle muži – vrtulník, letadlová loď – přijeli vyzvednout kosmickou kabinu, která se vrátila do zemské atmosféry. A uvnitř našli kluka. Čtrnáctiletého kluka, jenž právě přiletěl z dalekého vesmíru. Budou muset samozřejmě podepsat slib mlčenlivosti. O to se MI-6 postará. Nikdy neprozradí, čeho byli svědkem. Ale nikdy na to nezapomenou.

Na palubě americké letadlové lodi *Kitty Hawk* na něj čekal vojenský lékař, který se jmenoval Josh Cook. Byl to asi čtyřicetiletý černoch. Měl brýle s kovovými obroučkami a příjemné, přátelské chování. Pomohl Alexovi svléct teplákovou soupravu a zůstal u něho, když začal zvracet. Ukázalo se, že má s astronauty bohaté zkušenosti.

„Všem je špatně, když se vrátí z kosmu," vysvětlil. „To patří k věci. Souvisí to s přitažlivostí. V každém případě jsi na Zemi. Zítra ráno budeš v pořádku."

„Kde vlastně jsem?" zeptal se Alex.

„Asi sto mil od východního pobřeží Austrálie. Měli jsme tu cvičení a obdrželi jsme zprávu, že přistaneš."

„A co bude dál?"

„Teď se osprchuješ a vyspíš se. Máš štěstí. Máme matraci vyrobenou z paměťové pěny. Vyvinula ji NASA. Díky ní si tvoje svaly zase zvyknou na zemskou přitažlivost.“

Na ošetřovně – ve skutečnosti v perfektně vybavené „nemocnici na moři“ s pětašedesáti lůžky, operačním sálem, lékárnou a vším ostatním, co by mohlo pět a půl tisíce námořníků potřebovat – dostal Alex vlastní kajutu. Nebyla velká, nicméně usoudil, že tolik místa nikdo jiný na lodi k dispozici nemá. Cook došel do rohu a roztáhl umělohmotný závěs, aby mu ukázal sprchový kout.

„Bude se ti těžko chodit,“ poznamenal. „Minimálně čtyřiadvacet hodin tě nebudou nohy pořádně poslouchat. Jestli chceš, můžu tady počkat, než se osprchuješ.“

„Zvládnu to,“ odpověděl Alex.

„Bezva.“ Cook se na Alexe usmál, otevřel dveře, ale před odchodem se ještě jednou ohlédl. „Víš – všichni lidé na téhle lodi mluví jen o tobě,“ řekl. „Rád bych se tě zeptal na spoustu věcí, ale kapitán to přísně zakázal. Přesto chci, abys věděl, že jsem na moři už strašně dlouho, a s něčím takovým jsem se ještě nesetkal. Dítě ve vesmíru!“ Pokýval hlavou. „Pořádně se vyspi. Kdybys něco potřeboval, vedle postele máš tlačítko.“

Alexovi trvalo deset minut, než se dostal do sprchy. Úplně přišel o smysl pro rovnováhu a houpání lodi celou situaci ještě zhoršovalo. Pustil si nejteplejší vodu, jakou snesl, postavil se pod kouřící proud a vychutnával si, jak mu teče po ramenou a hlavě. Pak se utřel a vlezl si do postele. Matrace byla silná jen pár centimetrů, ale zdálo se, že se přesně přizpůsobila obrysu jeho těla. Skoro okamžitě tvrdě usnul a pronásledovaly ho divoké sny.

Nezdálo se mu o Vesmírné arše ani o souboji s Kasparem, šíleným ekoteroristou, který ho chtěl zabít, přestože se dozvěděl, že plán na zničení Washingtonu nevyšel. Ani se mu nezdálo o Nikolaji Drevinovi, multimilionáři, který to celé vymyslel.

Připadalo mu, že ve spánku slyší tiché hlasy, které nedokázal identifikovat, ale přesto mu byly nějak povědomé. Staří přátelé. Nebo staří nepřátelé. Na tom nezáleželo, protože stejně nerozuměl, co říkají; a tak či tak, za chvilku je odnesla temná řeka spánku.

Možná to byla zlá předtucha.

Protože před třemi týdny se v jedné londýnské místnosti setkalo sedm lidí a diskutovali o operaci, díky které vydělají miliony liber a která změní celý svět. A přestože Alex nikoho z nich nikdy neviděl, rozhodně věděl, o koho jde.

Škorpion se vrátil.

„SMRTÍ TO NEKONČÍ“

Šlo o budovu, kterou člověk mine bez povšimnutí: tři poschodí, bílá omítka, dokonale zastřižený břečťan, který se plazil ke střeše. Stála asi v polovině Sloane Street v Belgravii, hned za rohem od obchodního domu Harrods, a byla to jedna z nejdražších adres v Londýně. Na jedné straně se nacházelo klenotnictví a na druhé butik s italskou módou – ale zákazníci, kteří sem přišli, už nic z toho nepotřebovali. Jediný schod je přivedl k černě natřeným dveřím a vitríně, která obsahovala urnu a vázu s čerstvými květinami – víc tam nebylo. Na dveřích visela deska s diskrétním zlatým nápisem:

Reed a Kelly
POHŘEBNÍ ÚSTAV
Smrtí to nekončí

V půl jedenácté za jasného říjnového dopoledne, přesně tři týdny předtím, než Alex přistál v Tichém oceánu, zastavila před hlavním vchodem černá čtyřdveřová limuzína Lexus LS 430. Auto bylo pečlivě vybráno. Šlo o luxusní model, ale nebylo na něm nic zvláštního, nic, čím by přitahovalo pozornost. Jeho příjezd byl také přesně načasován. Během předchozích patnácti minut krátce zastavily před domem tři jiné vozy a taxík a pasažéři, kteří z nich vystoupili – vždy jedna osoba nebo dvojice –, přešli chodník a zmizeli uvnitř. Kdyby dům někdo pozoroval, usoudil by, že se sem sjela velká rodina, aby zařídila poslední věci příbuzného, jenž nedávno zemřel. Jako poslední dorazil statný muž se širokými rameny a oholenou hlavou. Z jeho tváře s malým, zdeformovaným nosem, masitými rty a kalnýma hnědýma očima vyzařovala brutalita, nicméně byl elegantně oblečený. Měl na sobě tmavý oblek, hedvábnou košili šitou na míru a rozepnutý kašmírový plášť. Na prsteníku se mu blýskal masivní prsten z platiny. Kouřil doutník, ale když vystoupil z auta, odhodil ho na zem a zašlápl oslnivě naleštěnou polobotkou. Aniž se rozhlédl, přešel chodník a vstoupil do budovy. Když se dveře otevřely a znovu zavřely, rozcinkal se starobylý zvonek na pérku.

Ocitl se v recepci obložené dřevěným táflováním, kde za úzkým stolem seděl se založenýma rukama starší prošedivělý muž. Zvedl hlavu a se směsicí soucitu a zdvořilosti pohlédl na příchozího.

„Dobrý den," pozdravil. „Co pro vás můžu udělat?"

„Přišel jsem kvůli pohřbu," odpověděl návštěvník.

„Byl to blízký příbuzný?"

„Můj bratr. Ale už několik let jsem ho neviděl."

„Upřímnou soustrast."

Tatáž slova řekl ten den už pošesté. Kdyby změnil jedinou slabiku, holohlavý muž by se otočil a odešel by. Jenže teď věděl, že budova je bezpečná. Schůzka, domluvená před pouhými čtyřiadvaceti hodinami, se může konat.

Šedovlasý muž se předklonil a stiskl tlačítko ukryté pod stolem. Část dřevěného obložení se okamžitě s cvaknutím otevřela a za ním se objevilo schodiště, které vedlo do prvního patra.

Pohřební ústav byl skutečný podnik, Jonathan Reed a Sebastian Kelly kdysi existovali a více než padesát let zařizovali pohřby a kremace, až konečně přišel čas, kdy bylo zapotřebí zařídit jejich vlastní. Poté ústav koupila naprosto legitimní firma se sídlem v Curychu a on dál poskytoval prvotřídní služby každému, kdo žil – nebo spíše *zemřel* – v této čtvrti. Ale brzy začala budova ve Sloane Street sloužit ještě dalšímu účelu. Stala se londýnským ústředím mezinárodní zločinecké organizace, známé pod názvem Škorpion.

Název tvořila počáteční písmena slov, která označovala jejích pět hlavních aktivit: Špionážní činnost, KORupce, Praní špinavých peněz, Investice a Odstraňování Nepohodlných lidí. Skorpion vznikl zhruba před dvaceti lety v Paříži a jeho členy byli špioni a zabijáci z nejrůznějších zpravodajských služeb po celém světě, kteří se rozhodli pracovat na vlastní pěst. Původně jich bylo dvanáct; pak jeden zemřel na rakovinu a dva byli zavražděni. Zbývajících devět si v duchu blahopřálo, že přežili tak dlouho s tak malými ztrátami.

Ale nedávno se situace změnila k horšímu. Nejstarší člen dospěl k bláhovému a nevysvětlitelnému rozhodnutí, že odejde na odpočinek, což samozřejmě vedlo k tomu, že ho jeho kolegové nechali okamžitě zavraždit. Ovšem jeho nástupkyně, žena jménem Julia Rothmanová, byla také zabita. Došlo k tomu v závěru operace

Neviditelný meč, která dopadla katastroficky. V mnoha směrech šlo o nejkritičtější období v historii organizace a hodně lidí se domnívalo, že se Škorpion už nevzpamatuje. Koneckonců, agentovi, který je porazil, zničil operaci a zavinil smrt paní Rothmanové, bylo teprve čtrnáct let.

Škorpion se nicméně nevzdal. Okamžitě se chlapci pomstili a pustili se opět do práce. Neviditelný meč byl pouze jedním z mnoha projektů, kterým se věnovali, protože se na ně neustále obracely vlády, teroristické skupiny, velké korporace… Jinými slovy každý, kdo mohl platit. A teď opět fungovali. Na téhle londýnské adrese se sešli kvůli relativně drobné operaci, jež jim však vynese deset milionů liber. Platbu si dohodli v surových diamantech, které se daly snadněji převážet a hůř vystopovat než bankovky.

Schodiště vedlo do krátké chodby v prvním patře, na jejímž konci se nacházely jediné dveře. Cestou nahoru sledovala holohlavého muže bezpečnostní kamera. Druhá se na něj zaměřila, když vstoupil na zvláštní kovový stupínek přede dveřmi a podíval se do skleněného panelu ve zdi. Za sklem se nacházel biometrický skener, který mu okamžitě sejmul specifický obraz cév na oční sítnici a porovnal ho s počítačovým snímkem dole v recepci. Kdyby se do této místnosti pokusil dostat nepřátelský agent, kovovou rohožkou by projel elektrický výboj o napětí deset tisíc voltů a okamžitě by ho spálil na uhel. Ale tohle nebyl nepřítel. Muž se jmenoval Zeljan Kurst a patřil mezi zakládající členy Škorpionu. Dveře se odsunuly stranou a Kurst vstoupil dovnitř.

Ocitl se v dlouhé, úzké místnosti se třemi okny se staženými roletami a bílými stěnami bez jakýchkoli doplňků. Uprostřed stál stůl s koženými křesly, na kterém neležely žádné propisky, papíry ani vytištěné dokumenty. Na podobných schůzkách si nikdo nedělal poznámky ani se nic nenahrávalo. Kurst zamířil do čela stolu, u kterého na něj čekalo šest mužů. Po neúspěchu Neviditelného meče jich zbylo z původního počtu pouze sedm.

„Dobrý den, pánové,“ začal Kurst. Měl zvláštní, středoevropský přízvuk. Poslední slovo znělo jako „pínové“. Všichni muži kolem stolu si byli rovni, ale Kurst v současné době zastával funkci šéfa. Každý nový projekt měl svého vedoucího. Nikdo neodpověděl. Tihle

lidé nebyli přátelé. Kromě práce se neměli o čem bavit. „Dostali jsme velice zajímavý a náročný úkol," pokračoval Kurst. „Určitě vám nemusím připomínat, že poslední neúspěch vážně poškodil naši pověst a že po těžkých ztrátách, které jsme utrpěli v souvislosti s Neviditelným mečem, nám tento projekt nejen poskytne nutně potřebnou finanční injekci, ale také nás opět zviditelní. Úkol zní takto: ode dneška za pět týdnů máme zavraždit osm nesmírně bohatých a vlivných lidí. Všichni budou na stejném místě, což nám nabídne ideální příležitost. Musíme jen vymyslet vhodný způsob."

Rozhlédl se kolem stolu a čekal na odpověď. Zeljan Kurst býval v osmdesátých letech šéfem jugoslávské policie a všichni věděli, že miluje klasickou hudbu – zejména Mozarta – a násilí. Při výslechu vězňů si prý pouštěl operu nebo symfonii a ti, kteří mučení přežili, si tu skladbu nedokázali už nikdy poslechnout znovu. Nicméně uhodl, že se jeho země jednoho dne rozpadne, a rozhodl se odejít dřív, než přijde o zaměstnání. A tak přešel na druhou stranu. Neměl rodinu, přátele ani místo, kterému by mohl říkat domov. Potřeboval práci a věděl, že díky Škorpionu obrovsky zbohatne.

„V novinách se dočtete," pokračoval, „že letos v listopadu se bude v Římě konat summit G8. Jde o schůzku představitelů osmi nejmocnějších států světa, kteří budou jako obvykle debatovat, fotografovat se, pochutnávat si na vybraném jídle a pití… A jinak nebudou dělat absolutně nic. Ti nás nezajímají. Jsou v podstatě bezvýznamní.

Ale ve stejnou dobu se bude na opačné straně zeměkoule odehrávat jiná konference. Její účastníci ji zorganizovali jako konkurenční akci summitu G8 a je zřejmé, že její načasování je marketingový tah. V každém případě už přitáhla větší pozornost než G8. Po pravdě řečeno, na politiky všichni téměř zapomněli. Místo toho upírá celý svět oči na Útesový ostrov, který leží v Timořském moři u pobřeží severozápadní Austrálie.

Tisk tenhle alternativní summit nazval Setkání na útesu.

Na ostrov přijede osm lidí, jejichž jména určitě znáte. Jedním z nich je populární zpěvák Rob Goldman. Svými koncerty, pořádanými po celém světě, vydělal miliony dolarů na charitativní účely. Dalším je multimilionář, kterého mnozí lidé považují za

nejbohatšího muže planety. Vybudoval obrovské realitní impérium, ale nyní svými penězi podporuje rozvojové země. Schůzky se také zúčastní bývalý prezident Spojených států a slavná hollywoodská herečka Eve Taylorová, která je majitelkou ostrova. A tak dál.“ Kurst se ani nesnažil zamaskovat pohrdavý tón. „Jsou to amatéři, lidumilové – ale také jsou mocní a populární, tudíž nebezpeční.

Jejich cílem, jak tvrdí, je ‚dát bídě sbohem‘. Aby toho dosáhli, mají jisté požadavky, včetně zrušení světového dluhu. Chtějí, aby vlády poslaly do Afriky miliony dolarů na boj s AIDS a malárií. Volají po ukončení války na Středním východě. Nikoho, kdo je v téhle místnosti, určitě nepřekvapí, že existuje mnoho vlád a korporací, které s těmito cíli nesouhlasí. Koneckonců, není možné dávat chudým, aniž se bere bohatým; a kromě toho, chudoba s sebou nese výhody. Lidi udržuje v područí a ceny na nízké úrovni.

Před šesti týdny se na nás obrátil představitel jednoho ze států G8. Usoudil, že Setkání na útesu by mělo skončit, hned jak začne – rozhodně dřív, než některý z těch lidí vystoupí před televizními kamerami celého světa. A to je náš úkol. Nestačí konferenci narušit. Všech osm účastníků musíme zlikvidovat. Fakt, že budou ve stejnou dobu na stejném místě, nám celou situaci usnadňuje. Nikdo z nich nesmí opustit Útesový ostrov živý.“

Jeden z přítomných mužů se naklonil dopředu. Jmenoval se Levi Kroll a byl to asi padesátiletý Izraelec. Jeho tvář nebyla téměř vidět, protože ji skoro celou zakrýval plnovous, a přes jedno oko, které si kdysi nešťastnou náhodou vystřelil, měl černou pásku. „To bude snadné,“ zavrčel. „Odpoledne bych mohl najmout bojový vrtulník Apache. Podle mě bude stačit dva tisíce dělových nábojů ráže 30 milimetrů a několik laserem naváděných raket vzduch-země Hellfire a tahle konference přestane existovat.“

„Bohužel, tak jednoduché to nebude,“ namítl Kurst. „Jak jsem řekl na začátku, půjde o velice náročný úkol, protože náš klient si nepřeje, aby se z účastníků Setkání na útesu stali mučedníci. Kdyby se světová veřejnost dozvěděla, že byli zavražděni, jen by to dodalo váhu jejich požadavkům. Výslovně uvedl, že jejich smrt musí vypadat jako nešťastná náhoda. To je rozhodující. Nesmí vzniknout sebemenší pochybnost nebo podezření.“

Kolem stolu zašumělo. Tahle nová informace zcela měnila situaci. Zlikvidovat člověka způsobem, který nevyvolá žádné podezření, je jednoduché. Ale udělat totéž s osmi lidmi na odlehlém ostrově, kde budou bezpochyby přísná bezpečnostní opatření, je něco úplně jiného.

„Existují jisté chemické látky působící na nervovou soustavu…“ prohodil věcným tónem další muž. Byl to exkluzivně oblečený Francouz, kterému z kapsičky u saka vykukoval černý hedvábný kapesník.

„Co R5?“ navrhl muž zvaný Mikato. Šlo o Japonce s diamantem v zubu a – jak se proslýchalo – tetováním jakuzy po celém těle. „Ten virus jsme použili proti Herodu Saylovi. Mohli bychom jím infikovat zásoby podzemní vody.“

Kurst zavrtěl hlavou. „Pánové, obě tyto metody by byly efektivní, nicméně při následném vyšetřování by se na ně určitě přišlo. My potřebujeme přírodní katastrofu, jenomže takovou, kterou budeme mít pod kontrolou. Musíme zničit celý ostrov se všemi jeho návštěvníky, ale způsobem, který nevyvolá žádné pochybnosti.“

Odmlčel se a otočil se na muže sedícího proti němu na opačném konci stolu. „Majore Jou?“ prohodil. „Máte nějaký návrh?“

„Samozřejmě.“

Major Winston Jou byl přinejmenším šedesátiletý, ale dosud se pyšnil hustými, nicméně úplně bílými vlasy, což bylo u Číňana velmi neobvyklé. Vypadaly uměle: měl účes školáka s rovnou ofinou těsně nad očima a celá ta věc trůnila na hlavě, která byla žlutá, vosková a scvrklá jako přezrálé ovoce. Major působil ze všech lidí v místnosti nejméně nápadně; měl kulaté brýle, tenké rty a ruce, které by byly malé i na chlapce. Všechno na něm bylo drobné. Seděl u stolu naprosto nehybně, jako by se bál, že se rozpadne. Měl na sobě bílý oblek a světle šedé rukavice a o křeslo se opírala jeho vycházková hůl, jejíž rukojeť zdobil stříbrný škorpion.

„Přípravou téhle operace jsem strávil spoustu času,“ pokračoval. Mluvil s dokonalým anglickým přízvukem. „A s potěšením vám můžu oznámit, že i když to na první pohled vypadá, že půjde o velice obtížný úkol, do rukou nám hrají tři šťastné okolnosti. Zaprvé, tenhle ostrov, Útesový ostrov, je naprosto ideální místo. Ode dneška za pět

týdnů nastane ten správný okamžik. A nakonec, zbraň, kterou potřebujeme, se nachází čirou náhodou tady v Anglii, necelých třicet mil od téhle budovy.“

„Jakou zbraň máte na mysli?“ zeptal se Francouz.

„Bombu, ale velice zvláštní bombu – prototyp. Pokud vím, na celém světě existuje pouze jedna. Britové jí dali krycí jméno. Říkají jí Berlínská modř.“

„Major Jou má naprostou pravdu,“ přerušil ho Kurst, „Berlínská modř je v současné době v přísně tajném vojenském zařízení na předměstí Londýna. Proto jsem se rozhodl svolat dnešní schůzku tady. Komplex už měsíc sledujeme a tým je v pohotovosti. Do konce týdne bude bomba naše. Pak, majore Jou, svěřím operaci do vašich rukou.“

Major Jou vážně přikývl.

„Při vší úctě, pane Kurste,“ ozval se Levi Kroll. Měl nepříjemný hlas a nebylo v něm úcty, ani co by se za nehet vešlo. „Měl jsem dojem, že další operaci budu řídit *já*.“

„Bohužel budete muset počkat, pane Krolle. Jakmile se Berlínská modř ocitne v našich rukou, pošleme ji letecky do Bangkoku a pak po moři na místo určení. V téhle oblasti světa jste ještě nikdy nepracoval. U majora Jou je to ovšem jinak. Během posledních dvaceti let operuje v Bangkoku, v Jakartě, na Bali a na Lomboku. Kromě toho má základnu v severní Austrálii. Řídí rozsáhlou zločineckou síť *še-tchou*, neboli Hadí hlavu. Jeho lidé propašují zbraň na místo. Majorova odnož Hadí hlavy je perfektně fungující organizace a v tuhle chvíli ideálně vyhovuje našim potřebám.“

Izraelec krátce přikývl. „Máte pravdu. Omlouvám se za přerušení.“

„Vaši omluvu přijímám,“ odpověděl Kurst, přestože to nebyla pravda. Napadlo ho, že Levi Kroll bude muset co nejdřív odejít. Ten muž příliš často mluvil, aniž předtím přemýšlel. „Majore?“

Nebylo téměř co dodat. Winston Jou si sundal brýle a vyleštil si je prsty v rukavicích. Měl zvláštní, téměř kovově šedé oči s víčky, která se skládala na sebe. „Spojím se se svými lidmi v Bangkoku a Jakartě,“ prohodil, „a upozorním je, že bomba bude brzy na cestě.

Jsme už nedaleko Útesového ostrova a pracujeme na zařízení, které ji dopraví na místo. Pokud jde o tuhle konferenci s velkými ideály, nemusíte si dělat starosti. Ujišťuji vás, že se v žádném případě konat nebude.“

O dva dny později v šest hodin večer odbočil modrý Renault Megane z dálnice M11 na výjezd označený nápisem POUZE PRO SLUŽEBNÍ VOZIDLA. V britské dálniční síti je takových výjezdů nespočet. Každou hodinu kolem nich projedou tisíce aut a řidiči jim nevěnují jediný pohled. Velké množství jich je totiž naprosto nevinných a vedou ke skladům nebo stanovištím dopravní policie. Jenže dálniční systém má i svá tajemství. Jak vůz pomalu pokračoval v cestě a posléze zastavil před jakousi přízemní kancelářskou budovou, sledovaly ho tři bezpečnostní kamery a ochranka v areálu byla okamžitě ve stavu pohotovosti.

Ta budova byla ve skutečnosti vývojové zbrojní středisko, které patřilo ministerstvu obrany. O jeho existenci vědělo jen velice málo lidí, a dokonce ještě méně do něho mohlo vstoupit. Automobilu, který právě přijel, oprávnění k vjezdu chybělo a členové ochranky – vojáci ze speciálních jednotek – měli okamžitě spustit poplach. Tak to stálo v předpisech.

Ale Renault Megane je jedním z nejnevinnějších a nejobyčejnějších rodinných vozů a na první pohled bylo zřejmé, že tenhle má za sebou ošklivou nehodu. Čelní sklo bylo roztříštěné, kapota pomačkaná a z mřížky chladiče vycházela pára. Auto řídil muž v zelené bundě a kšiltovce; vedle něho seděla žena, které tekla krev po spánku. A ještě horší bylo, že na zadním sedadle se nacházely dvě děti, a přestože byl obraz na počítačovém monitoru trochu rozmazaný, vypadalo to, že jsou ve špatném zdravotním stavu. Ani jedno se nehýbalo. Ženě se podařilo vystoupit ven, ale vzápětí se zhroutila na zem. Její manžel dál seděl za volantem, jako by byl v šoku.

Dva členové bezpečnostní služby se k nim okamžitě rozběhli. Pochopitelně. Viděli mladou rodinu, která potřebuje pomoct – a navíc nehrozilo žádné riziko. Přední dveře budovy se za nimi zabouchly, a aby se znovu otevřely, bylo třeba použít sedmimístný

číselný kód. Oba muži měli pod bundou vysílačku a automatickou pistoli Browning ráže 9 mm. Browning je stará zbraň, ale nesmírně spolehlivá a oblíbená u SAS.

Žena stále ležela na zemi. Když strážní doběhli k autu, muži, který řídil, se podařilo otevřít dveře.

„Co se stalo?“ vykřikl jeden z nich.

Teprve teď, když už bylo pozdě, jim začalo docházet, že něco není v pořádku. Vůz, který naboural na dálnici, by jednoduše zastavil u krajnice – kdyby byl vůbec pojízdný. A jak je možné, že havarovalo pouze tohle jedno auto, s těmi čtyřmi lidmi? Kde jsou další vozidla? Kde je policie? A když muži k Meganu doběhli, zmizely i poslední pochybnosti. Děti na zadním sedadle byly figuríny. S levnými parukami a umělohmotnými úsměvy vypadaly jako zrůdy z noční můry.

Žena na zemi se otočila, v ruce se jí objevil automat a zasáhla prvního strážného do hrudníku. Druhý okamžitě vytáhl browning a zaujal střelecký postoj. Neměl však šanci. Řidič držel na klíně samopal Micro Uzi s tlumičem. Nadzvedl hlaveň a stiskl spoušť. Když zbraň během necelé vteřiny vypálila dvacet nábojů, stěží šeptla. Strážný odletěl dozadu.

Dvojice už běžela k budově. Dovnitř zatím nemohli, ale nepotřebovali to. Zamířili dozadu, kde na zdi visela stříbrná krabice dlouhá asi dva metry. Muž nesl kufřík s nářadím, který vytáhl z auta. Žena se na okamžik zastavila, třikrát vypálila a zničila všechny tři bezpečnostní kamery. V tu chvíli se objevila na příjezdové cestě ambulance a zastavila za Meganem.

Další fáze operace trvala jen pár minut. Budova byla vybavená klasickým filtračním systémem CBR – písmena znamenala chemicko/biologicko/radiační –, který chránil budovu před nepřátelským útokem. Ale teď mělo dojít k přesnému opaku – narušitelé ho chtěli obrátit proti němu samému. Muž vytáhl z kufříku miniaturní kyslíkoacetylenový hořák a roztavil jím šrouby. Pak uvolnil kovový panel, pod kterým se skrývala složitá spleť trubek a drátů. Z bundy vytáhl plynovou masku a nasadil si ji na obličej. Potom opět sáhl do kufříku s nářadím a vylovil kovovou, několik centimetrů dlouhou lahvičku s tryskou a ostrým hrotem. Přesně

věděl, co dělá. Hranou dlaně zarazil hrot do jedné trubky a nakonec otočil tryskou.

Syčení, jak se proud cyankáli mísil se vzduchem, který cirkuloval v budově, nebylo skoro slyšet. Mezitím dorazili k hlavnímu vchodu čtyři muži v uniformě záchranářů, ale všichni měli na obličeji plynovou masku. Jeden z nich přitiskl na zámek zmagnetizované zařízení, velké asi jako krabička cigaret, a o krok couvl. Ozval se výbuch a dveře se rozlétly dokořán.

Blížil se večer a v budově už pracovalo pouze šest lidí – většina byli technici; jeden byl šéfem ochranky. Nadechl se cyankáli právě v okamžiku, kdy se snažil přivolat pomoc. Ležel na podlaze a tvář měl zkřivenou předsmrtnou agónií. V ruce dosud svíral sluchátko.

Přes vstupní halu, chodbou a dveřmi s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN – čtyři záchranáři přesně věděli, kam jdou. Bomba byla přímo před nimi: obrovský kovový válec stříbrné barvy, na jednom konci plochý a na druhém špičatý. Vypadala zastarale, jako z druhé světové války. Jen díky displeji na jedné straně a řadě digitálních kontrolek bylo zřejmé, že patří do jednadvacátého století. Ležela připoutaná na vozíku s posilovačem, který by se přesně vešel do vozu záchranky. Samozřejmě, právě proto si tohle auto vybrali.

Provezli bombu chodbou a hlavními dveřmi ven. Ambulance měla sklápěcí rampu a vozík hladce vyjel nahoru. Za volant a na vedlejší sedadlo se vyšplhali dva muži; další tři a žena nastoupili do Renaultu Megane, z něhož předtím vyhodili figuríny. Celá operace trvala osm a půl minuty. O třicet vteřin méně, než plánovali.

Když o hodinu později vyhlásili v Londýně a dalších částech země poplach, po útočnících nebylo ani vidu ani slechu. Beze stopy zmizeli. Odložili paruky, kontaktní čočky a obličejové vycpávky, které zcela změnily jejich vzhled, a obě vozidla zapálili.

A zbraň známá jako Berlínská modř už putovala na východ.

PROBLÉMY S VÍZEM

„Alex Rider.“

Slepec řekl ta dvě slova způsobem, jako by ho právě napadla. Převaloval je na jazyku a vychutnával je jak kvalitní víno. Seděl v koženém křesle, které by člověk považoval za normální v kanceláři řídícího pracovníka, ale v letadle, dvacet pět tisíc stop nad Adelaide, působilo zvláštně. Manažerský tryskáč Gulfstream V byl speciálně upravený pro svůj současný účel – měl kuchyň a koupelnu, satelitní spojení pro komunikaci s celým světem, plazmovou televizi s úhlopříčkou čtyřicet palců, napojenou na tři čtyřiadvacetihodinové zpravodajské kanály, a řadu monitorů. Dokonce nechyběl ani koš pro Gartha, jeho slepeckého psa.

Muž v křesle se jmenoval Ethan Brooke a byl šéfem oddělení tajných akcí ASIS – Australské tajné zpravodajské služby. Jeho oddělení bylo známé jako CAD, ale pouze těm, kdo v něm pracovali. O tom, že existuje, vědělo jen velice málo jiných lidí.

Brooke byl vysoký, asi pětapadesátiletý chlapík s pískovými vlasy a brunátnou, větrem ošlehanou tváří, z níž bylo patrné, že strávil mnoho let pod širým nebem. Než ho nášlapná mina ve Východním Timoru poslala nejdřív na tři měsíce do nemocnice a pak ke zpravodajské službě, byl voják, podplukovník, a velel výsadkové jednotce. Místo klasických slepeckých brýlí nosil zrcadlové sluneční brýle od Armaniho. Byl ležérně oblečený – měl na sobě džíny, sportovní bundu a košili s rozhalenkou. Vysoký úředník z australského ministerstva obrany si jednou stěžoval na styl, jakým se Brooke obléká. Stejný úředník teď tahal kufry v tříhvězdičkovém hotelu v Sydney.

Brooke nebyl v letadle sám. Proti němu seděl štíhlý muž s krátkými světlými vlasy, který byl téměř o polovinu mladší než on. Na sobě měl oblek. Marc Damon požádal o místo u australské zpravodajské služby v den, kdy ukončil univerzitu. Udělal to tak, že se vloupal na ředitelství ASIS v Canberře a nechal svou žádost na Brookově stole. Pracovali spolu už šestý rok.

Spis – označený nápisem PŘÍSNĚ TAJNÉ: K NAHLÉDNUTÍ POUZE PRO CAD –, který ležel na stole mezi nimi, zhotovil

Damon. Přestože byl jeho obsah přeložen do Braillova písma, Brooke v něm už nepotřeboval listovat. Jakmile si text přečetl, okamžitě si ho uložil do paměti. O chlapci, který se jmenoval Alex Rider, teď věděl všechno, co potřeboval. Jediná informace, která mu chyběla, byla jeho skutečná podoba. Ve spisu byla Alexova fotografie, ale Brooke se musel jako vždycky spolehnout na oficiální zprávu:

FYZICKÝ POPIS/VLASTNOSTI

Výška: 162,5 cm, na svůj věk stále malý, což ale zvyšuje jeho operační hodnotu.
Váha: 54,5 kg.
Barva vlasů: plavá.
Oči: hnědé.
Fyzická kondice: skvělá, ale možná ji ovlivnilo nedávné zranění (viz složka *Škorpion*).
Dovednosti: od šesti let se učí karate a dosáhl prvního stupně kyu (černý pás). Plynně hovoří dvěma cizími jazyky – francouzsky a španělsky – a je také zběhlý v němčině.
Bojový výcvik: žádný.
Studijní výsledky: s učivem je pozadu, k čemuž má mnoho jeho učitelů výhrady. Přiloženo hodnocení z Brooklandské školy za jarní a letní trimestr. Je třeba ovšem připomenout, že během minulých osmi měsíců většinu vyučování zameškal.

PSYCHOLOGICKÝ PROFIL

AR získala letos v březnu pro spolupráci divize zvláštních operací MI-6. Tehdy mu bylo čtrnáct let a dva měsíce. Jeho otec John Rider – neboli Lovec – zahynul při výkonu služby, jeho matka zemřela ve stejnou dobu. Alexe vychovával jeho strýc Ian Rider, také aktivní agent MI-6, který zemřel počátkem letošního roku.

Je zřejmé, že chlapec byl od nejútlejšího věku fyzicky i psychicky připravován na službu u tajné služby. Ian Rider ho kromě jazyků a bojových umění vybavil mnoha dalšími dovednostmi včetně šermu, horolezectví, raftingu na divoké vodě a hloubkového potápění.

A přesto se AR, navzdory svému očividnému nadání pro špionážní činnost (viz níže), zapojuje do operací jen s velkou neochotou. Jako většina teenagerů není vlastenec a politika ho nezajímá. MI-6 ho muselo přinejmenším dvakrát ke spolupráci přinutit.

Ve škole je oblíbený – když ji navštěvuje. Mezi jeho koníčky patří fotbal (fandí Chelsea), tenis, hudba a film. Evidentně ho zajímají dívky – viz samostatná složka *Sabina Pleasurová* a zpráva agentky CIA Tamary

Knightové. AR bydlí s americkou hospodyní Jack Starbrightovou (poznámka: navzdory křestnímu jménu je Jack žena). Nemá ambice následovat svého otce a strýce do tajných služeb.

PŘEDCHOZÍ MISE – AKTIVNÍ SLUŽBA

Britská tajná služba odmítá připustit, že někdy zaměstnávala mladistvého, tudíž bylo obtížné shromáždit konkrétní důkazy o operacích, kterých se AR zúčastnil. Domníváme se však, že ho v terénu použili minimálně čtyřikrát. Na čas ho také vyslali do Spojených států, kde přinejmenším dvakrát pracoval pro CIA – opět úspěšně.

VB: Viz Herod Sayle: Saylovy závody, Cornwall; Dr. Hugo Grief: Akademie Point Blanc, Francie; Damian Cray: Cray Software Technology, Amsterodam; Julia Rothmanová (zakládající členka Škorpionu): operace Neviditelný meč, Londýn.

USA: SPIS UZAVŘEN. Možné spojení s generálem Alexejem Sarovem: Ostrov kostlivců, Kuba; a Nikolajem Drevinem: Ostrov plameňáků, Karibik (ukončení projektu Vesmírná archa).

Ačkoli se nám dosud nepodařilo ověřit podrobnosti, zdá se, že AR se během jediného roku zúčastnil šesti důležitých operací a vždy přes beznadějnou situaci uspěl. Škorpion a čínské triády se ho dokonce pokusily zavraždit, nicméně přežil.

Současný stav: k dispozici.

Poznámka: Vloni FBI nasadila mladistvého agenta do boje proti drogovým syndikátům, které operují z Miami. Chlapec byl téměř okamžitě odhalen a zlikvidován. Podobný pokus už nikdy neopakovali.

Materiály tajných služeb jsou ve všech zemích stejné. Píší je lidé, kteří žijí v černobílém světě a většinou nemají možnost popustit uzdu fantazii – rozhodně ne, pokud překáží faktům. Díky různorodým informacím získal Brooke o Alexu Riderovi přibližnou představu. V každém případě stačily k tomu, aby mu mozek pracoval na plné obrátky. Přesto se obával, že toho hlášení vynechala zhruba stejně, jako odhalila.

„Je v Austrálii," zamumlal.

„Ano, pane." Damon přikývl. „Přiletěl k nám z vesmíru."

Brooke se usmál. „Víte, kdyby mi to řekl někdo jiný, přísahám, že by mě vytočil. Opravdu byl ve vesmíru?"

„Vylovili ho z moře asi sto mil od východního pobřeží. Seděl v kosmickém modulu Sojuz-Fregat. Američané nám samozřejmě nic

nevysvětlí. Ale určitě není náhoda, že podle NIWO vybuchla přibližně ve stejnou dobu kosmická stanice Vesmírná archa.“

NIWO je Národní zpravodajský úřad. Zaměstnává asi dva tisíce lidí, kteří neustále sledují všechno, co se děje ve světě – i mimo něj.

„To byl Drevinův nápad,“ poznamenal Brooke. „Hotel ve vesmíru.“

„Ano, pane.“

„Vždycky jsem měl pocit, že má něco za lubem.“

Dostali se do turbulence a letadlo se o pár metrů propadlo. Pes v koši zoufale zakňučel. Létání nesnášel. Ale pak se letadlo stabilizovalo a pokračovalo v cestě na severovýchod, do Sydney.

„Myslíte, že bychom ho mohli využít?“ zeptal se Brooke.

„Alex Rider nesnáší, když s ním okolí manipuluje,“ odpověděl Damon. „A z toho, co jsem četl, je jasné, že dobrovolně se nenabídne. Ale napadlo mě, že pokud objevíme nějakou páku, bude pro naše potřeby ideální. Když nasadíme do akce dítě, nikdo nebude mít nejmenší podezření. Právě proto ho Američané poslali na Ostrov kostlivců – a vyplatilo se jim to.“

„Kde je Alex teď?“

„Letí do Perthu, pane. Je to trochu štreka, ale chtěli ho mít někde v bezpečí a rozhodli se pro základnu SAS v Swanbournu. Potřebuje si pár dní odpočinout.“

Brooke se odmlčel. Protože měl neustále na očích brýle, bylo těžké odhadnout, o čem přemýšlí; ale Damon věděl, že probírá všechny možnosti a že velice brzy dospěje ke konečnému rozhodnutí. Možná neexistuje způsob, kterým by ASIS mohla toho anglického chlapce přesvědčit ke spolupráci, ale jestli je nějaké slabé místo, cokoli, co by mohli využít ve svůj prospěch, jeho šéf na to přijde.

O chvilku později Brooke přikývl. „Mohli bychom ho dát dohromady s Ashem,“ řekl.

A je to tady. Jednoduché, ale geniální.

„Ash je v Singapuru,“ podotkl Damon.

„Pracovně?“

„Rutinní úkol.“

„Ode dneška má jiný. Dáme je dohromady a pošleme je do terénu. Bude z nich ideální tým.“

Damon nedokázal potlačit úsměv. Alex Rider bude pracovat s agentem, kterému říkají Ash. Ale byl tu jeden problém.

„Myslíte si, že Ash bude chtít pracovat s teenagerem?“ zeptal se.

„Bude, jestli je ten kluk tak dobrý, jak všichni tvrdí.“

„Bude potřebovat důkaz.“

Tentokrát se usmál Brooke. „To nechte na mně.“

Areál SAS ve Swanbournu leží několik mil na jihozápad od Perthu a vypadá jako malebný prázdninový komplex, i když možná lépe zabezpečený než většina ostatních. Sahá až k bílému písku a modré vodě Indického oceánu a před zvědavými zraky kolemjdoucích ho chrání řada písečných dun. Jednoduché, moderní budovy nejsou ničím pozoruhodné. Kdyby nebylo závory u hlavní brány a toho, že dovnitř a ven jezdila vojenská auta a občas se objevili muži v khaki uniformách a baretech pískové barvy, člověk by jen těžko uvěřil, že jde o hlavní stan nejtvrdší a nejelitnější bojové jednotky.

Alex Rider stál u okna svého pokoje, které mělo výhled na nádvoří s krytou střelnicí na jedné straně a tělocvičnou a fitness centrem na druhé. Chtěl jet domů a přemítal, jak dlouho ho tady budou držet. Jeho pobyt na *Kitty Hawk* byl v každém případě krátký. Než ho naložili do tryskáče Hawkeye, nasadili mu kyslíkovou masku a opět ho vystřelili do vzduchu, nestihl se ani nasnídat. Dokonce mu ani nesdělili, kam letí, ale na letištním terminálu spatřil velký nápis: PERTH. Na ranveji parkoval džíp a vzápětí se Alex řítil velice obyčejně vyhlížejícím předměstím Swanbournu. Džíp vjel do areálu SAS a zastavil. Na Alexe čekal voják ve slunečních brýlích; rty měl stažené do úzké čáry, z níž se nedalo nic vyčíst. Odvedl ho do pohodlného pokoje s postelí, televizí a výhledem na písečné duny. Pak za sebou zavřel dveře, ale nezamkl je.

A teď byl Alex tady. Převezli ho přes celou Austrálii. Byl zvědavý, co se bude dít dál.

Někdo zaklepal na dveře. Alex je otevřel a spatřil dalšího vojáka v zeleno-oranžové polní uniformě.

„Pan Rider?“

„Alex.“

„Mám ti vyřídit blahopřání od plukovníka Abbotta. Rád by si s tebou promluvil.“

Alex následoval vojáka přes areál. Nikoho nepotkali. Na opuštěné cvičiště pražilo slunce. Bylo skoro poledne a ve vzduchu se už vznášelo časné australské léto. Došli k bungalovu, který stál o samotě na kraji komplexu. Voják zaklepal, a aniž počkal na odpověď, otevřel dveře, aby mohl Alex vejít.

Za stolem seděl asi čtyřicetiletý, štíhlý, schopně vyhlížející muž – také v uniformě. Něco psal, ale když Alex vešel do místnosti, vstal ze židle.

„Takže ty jsi Alex Rider!“ Jeho australský přízvuk Alexe skoro překvapil. Kvůli krátkým tmavým vlasům a ostrým rysům ho považoval za Angličana. Muž natáhl paži a pevně mu stiskl ruku. „Jsem Mike Abbott a moc rád tě poznávám, Alexi. Hodně jsem o tobě slyšel.“

Když se Alex zatvářil udiveně, Abbott se rozesmál. „Před šesti měsíci se proslýchalo, že Britové používají mladistvého agenta. Nikdo tomu samozřejmě nevěřil. Ale zdá se, že tě nenechají vydechnout. A potom co jsi zlikvidoval Damiana Craye… Bohužel nemůžeš uprostřed Londýna zapálit Air Force One, aniž by se o tom někdo nedozvěděl. Ale neboj se! Jsi mezi přáteli!“

Abbott ukázal na židli a Alex se posadil. „Jste nemírně laskavý, plukovníku,“ řekl. „Ale já chci jet domů.“

Abbott se vrátil na své místo za stolem. „Chápu tě, Alexi. A opravdu tě chci poslat domů. Jen potřebujeme zařídit pár věcí.“

„Jakých věcí?“

„Přistál jsi v Austrálii bez víza.“ Než ho mohl Alex přerušit, Abbott zvedl ruku. „Vím, že to zní směšně, ale musíme to napravit. Jakmile dostanu zprávu, že je všechno v pořádku, posadím tě do prvního letadla do Londýna.“

„Potřebuju tam někomu zavolat…“

„Zřejmě máš na mysli Jack Starbrightovou. Svoji opatrovnici.“ Abbott se usmál a Alexovi blesklo hlavou, jak o ní ví. „Byli jsme rychlejší, Alexi. Informovali jsme ji, že jsi tady, a Jack je už na cestě.

Její letadlo opustilo asi před hodinou Heathrow, takže sem dorazí zhruba za pětadvacet hodin. Setkáte se v Sydney. Zatím budeš mým hostem tady ve Swanbournu a já chci, aby sis to užil. Jsme přímo na pláži a začíná léto. Tak odpočívej. Jakmile budu mít nějaké zprávy o vízu, dám ti vědět.“

Alex chtěl nejdřív protestovat, ale rozmyslel si to. Plukovník se k němu choval přátelsky, nicméně vzbuzoval respekt. Člověk se nestane plukovníkem SAS, pokud není výjimečně tvrdý – a za tím úsměvem byla v každém případě ocel.

„Chceš se ještě na něco zeptat?“

„Ne, děkuju, plukovníku.“

Potřásli si rukama.

„Požádal jsem pár chlapců, aby se o tebe postarali,“ dodal Abbott. „Už se tě nemůžou dočkat. Kdyby ti někdo z nich dělal problémy, dej mi vědět.“

Když se Alex zúčastnil výcviku SAS v Brecon Beacons ve Walesu, užil si svoje. Ale sotva vyšel z bungalovu, pochopil, že tady to bude jiné. Venku přešlapovali čtyři mladí vojáci a všichni vypadali pohodově. Očividně se nemohli dočkat, až se s ním seznámí. Možná ho předehnala jeho pověst, ale bylo mu okamžitě jasné, že australské speciální jednotky budou pravým opakem svých britských protějšků.

„Moc rád tě poznávám, Alexi,“ řekl asi dvaadvacetiletý, neuvěřitelně statný mladík v zeleném tričku, které mu obepínalo dokonale vyrýsovanou hruď a svalnatá ramena. „Já jsem Skútr. Tohle je Texas, Rentgen a Radista.“

Nejdřív si Alex myslel, že používají krycí jména, ale brzy zjistil, že jsou to prostě přezdívky. I všem ostatním vojákům bylo kolem dvaceti a vypadali stejně svalnatě.

„Jdeme právě na oběd,“ pokračoval Skútr. „Nechceš jít s námi?“

„Dík.“ Alex nesnídal a hlasitě mu kručelo v břiše.

Společně zamířili k jídelně. Vojáci dokonce ani nekomentovali jeho věk. Bylo jasné, že vědí, kdo je. Alex se trochu uvolnil. Možná nebude tak špatné strávit tu den dva.

Plukovník Mike Abbott oknem sledoval, jak odcházejí. Měl nepříjemný pocit kolem žaludku. Byl ženatý a měl tři děti – nejstarší bylo jen o pár let mladší než tenhle chlapec.

Alex na něj udělal dojem. Po tom všem, čím prošel, z něho vyzařoval jakýsi vnitřní klid. Abbott nepochyboval, že se o sebe dokáže postarat.

Ale přesto…

Opět pohlédl na rozkazy, které obdržel před několika hodinami. Šílenství. To, co v nich stálo, prostě nepřicházelo v úvahu. Až na to, že to byl holý fakt. Výslovně nařizovaly, co musí udělat.

A co když bude Alex raněn? Co když zahyne?

Není to jeho problém.

To pomyšlení ho ani trochu neuklidnilo. Mike Abbott během dvaceti let ve službě ani jednou nezpochybnil rozkazy svých nadřízených, ale když zvedl telefon a začal vydávat pokyny týkající se dnešní noci, cítil jen bezmocný vztek.

PIKNIK NA PLÁŽI

Alex byl po dlouhém cestování unavený, a tak se po obědě vrátil na pokoj a usnul. Když se probudil – zaslechl ťukání na dveře –, už se stmívalo. Došel ke dveřím a otevřel je. Za nimi stál voják, který se mu představil jako Skútr. Byl s ním i Radista a nesl v ruce chladicí box.

„Jak je?“ zeptal se Skútr. „Napadlo nás, jestli bys nechtěl jít s námi.“

„Kam?“

„Chceme si udělat piknik na pláži. Upečeme si maso na rožni. Dáme si pár piv. Zaplaveme si.“ Skútr ukázal na areál za sebou. Nikde nikdo nebyl. „Dneska večer se bude konat velký cvičení, ale my se ho neúčastníme, a tak plukovníka napadlo, že by ses možná rád podíval k oceánu, než odjedeš.“

Poslední dvě slova upoutala Alexovu pozornost. „Kdy odjíždím?“

„Zítra ráno. Aspoň jsem to slyšel. Tak co?“

„Půjdu rád.“ Stejně neměl jiný program. Hlavně se nechtěl sám dívat na televizi.

„Bezva. Za deset minut se pro tebe zastavíme.“

Vojáci odešli a Alex si teprve mnohem později, když byl deset tisíc mil odtud, vzpomněl na ten okamžik a způsob, jakým se na sebe podívali – jako by je něco trápilo. Ale kdyby si jejich pohledu všiml v tu chvíli, nepřikládal by mu žádný význam.

Vrátil se do pokoje a obul si sportovní boty. Od SAS dostal čisté oblečení, a tak vytáhl ze skříně polní uniformu. Skútr mluvil o koupání, ale slunce už zapadalo a venku foukal studený vítr. Na okamžik se zamyslel a pak si vzal ručník a náhradní boxerky, které budou muset místo plavek stačit. Těsně před odchodem zaváhal. Je to dobrý nápad jít na pobřeží se skupinkou cizích mladíků, kteří jsou skoro o deset let starší než on? Najednou si připadal strašně osamělý a daleko, předaleko od domova. Ale Jack je na cestě a Skútr mu prozradil, že on sám zítra odjíždí. Alex se usmál, vyšel z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Téměř okamžitě před ním zastavil džíp s Radistou za volantem a Skútrem na vedlejším sedadle. Texas a Rentgen seděli vzadu mezi taškami, chladicími boxy, dekami a kytarou. Pro Alexe nechali úzkou mezeru. Jakmile nastoupil, všiml si, že Texas drží na klíně samopal a kontroluje jeho mechanismus.

„Už jsi tím někdy střílel?“ zeptal se Texas.

Alex zavrtěl hlavou.

„No, dneska si to můžeš vyzkoušet. Až dorazíme na pláž, postavím pár terčů. Uvidíme, jak to zvládneš.“

Alex se opět nemohl zbavit pocitu, že něco není v pořádku; ale pak Radista zapnul rádio a za hlasité hudby, kterou vykazovala nějaká australská skupina, o níž nikdy neslyšel, zamířili na pláž. Vypadalo to, že bude krásný večer. Obloha byla narůžovělá a jasná a slunce – těsně nad obzorem – vrhalo na zem dlouhé, protáhlé stíny. Skútr se pohodlně uvelebil na sedadle a jednu nohu si opřel o přístrojovou desku. Rentgen zvedl ruku, takže mu mezi prsty proudil vítr. Než projeli bránou a ocitli se na hlavní silnici, Alex se uvolnil. Má před sebou jediný večer v Austrálii. Měl by si ho užít.

Asi deset mil jeli podél pobřeží a pak odbočili do vnitrozemí. Nejdřív minuli několik předměstských vilek a nákupních center, ale brzy je nechali za zády; a než dorazili k čtyřproudové dálnici, projížděli venkovskou krajinou. Nikdo nemluvil. V otevřeném džípu, když kolem vás sviští vzduch, se mluvit nedá. Z rádia duněla hudba, ale vítr všechna slova odnášel pryč.

Asi po dvaceti minutách se Skútr otočil a vykřikl: „Všechno v pořádku?“

Alex přikývl, ale v duchu přemítal, jak daleko ještě pojedou a kde zastaví.

Cesta trvala přes hodinu. Odbočili z dálnice a pokračovali po silnici, která vedla zalesněnou oblastí. Potom uhnuli na prašnou cestu a zničehonic kodrcali po hrubém, nerovném povrchu. Z obou stran je obklopily eukalypty a borovice.

Rentgen vytáhl mapu, předklonil se a poklepal Skútrovi na rameno. „Jedeme dobře?“ vykřikl.

„Jasně!“ zahulákal Skútr, aniž se ohlédl.

„Myslím, že jsme to přejeli!“

„Blbost, Rentgene. Určitě jedeme správně…“

Náhle se před nimi objevila závora podobná té ve Swanbournu až na to, že byla stará a zrezivělá. Vedle ní stála cedule s nápisem:

VOJENSKÝ PROSTOR
Vstup přísné zakázán.
Cizí osoby budou zatčeny
a mohou být uvězněny.

Radista zpomalil a Skútr, aniž otevřel dveře, vyskočil z džípu. „Kde to jsme?“ zeptal se Alex.

„Uvidíš,“ odpověděl Radista. „V okolí je spousta hezkých míst. Bude se ti tu líbit.“

„Přejeli jsme to,“ trval na svém Rentgen. „Měli jsme odbočit o míli dřív.“

Skútr zvedl závoru – nebyla zamčená – a džíp projel na druhou stranu. Když ho auto míjelo, naskočil zpátky na přední sedadlo a Radista okamžitě dupl na plyn. Prudce vyrazili dopředu a divoce nadskakovali přes kořeny a výmoly.

Byla už tma. Poslední zbytky denního světla zmizely, aniž si toho Alex všiml, a stromy byly zničehonic velice blízko, jako by jim chtěly zablokovat cestu. Povrch se stále zhoršoval. Alex se musel držet bočnice, jak s ním auto házelo; chladicí boxy nadskakovaly do výšky, a než opět dopadly na sedadlo, chvíli visely ve vzduchu. Kolem se rychle míhaly listy a větve, tisíce černých stínů polapených reflektory, pak narazily na čelní sklo a zmizely jim za zády. Cesta působila dojmem, že nikam nevede, a Alex bojoval se stísněným pocitem a litoval, že se nechal k pikniku přemluvit, když vtom projeli shlukem keřů a prudce zastavili. Byli na pláži.

Radista vypnul motor a okamžitě je obklopily tiché noční zvuky. Alex slyšel šumění stromů a pravidelné nárazy vln. To místo bylo skutečně nádherné: soukromá pláž ve tvaru půlměsíce, dokonalý bílý písek a černostříbrné moře. Byl úplněk a na obloze se třpytilo tolik hvězd, jako by nikde nekončila a sahala až na konec jižní polokoule.

„Všichni ven!“ vykřikl Skútr. Kopnutím otevřel dveře a vyskočil na písek. „Rentgene, podej mi pivo. Texasi, dneska je s vařením řada na tobě.“

„Já vařím pořád!“ postěžoval si Texas.

„Proč myslíš, že tě s sebou bereme?“

„Na!“ Rentgen vytáhl plechovku piva a hodil ji Skútrovi. Pak se otočil k Alexovi. „Dáš si taky?“

„Nemáš kolu?“ zeptal se Alex.

„Jasně!“ Rentgen vylovil plechovku kokakoly a podal mu ji.

Texas mezitím začal vykládat věci z džípu. Alex zjistil, že vojáci přivezli párky, karbanátky, steaky a žebírka – tolik masa, že by se najedla menší armáda. Ale po slibovaném rožni nebylo s výjimkou mastného, začouzeného kovového grilu ani památky.

Skútr mu musel číst myšlenky. „Rozděláme oheň, Alexi,“ řekl. „Můžeš pomoct nasbírat dříví.“

Radista vytáhl z džípu kytaru, opřel si ji o koleno a zahrál několik akordů. Hudba, ztracená v noční prázdnotě, zněla slabě.

„Tak jo. Uděláme to takhle,“ oznámil Skútr. Vypadalo to, že je přirozeným vůdcem, i když všichni čtyři vojáci byli stejně staří a měli stejnou hodnost. „Alex a já přineseme dříví. Texas a Rentgen začnou připravovat jídlo. Radisto – ty hraj dál.“ Vylovil baterku a hodil ji Alexovi. „Kdyby ses ztratil, orientuj se podle hudby,“ poradil mu. „Dovede tě zpátky na pláž.“

„Jasně.“ Alex si nebyl jistý, jestli v lese kytaru uslyší, ale připadalo mu, že Skútr ví, co dělá.

„Tak jdeme,“ řekl Skútr.

Měl také baterku a rozsvítil ji. Paprsek byl silný; dokonce i v měsíčním světle vyskočil dopředu a prořízl tmu. Alex udělal totéž. Společně se vydali zpátky po cestě, po které sem přijeli. Večer byl teplejší, než Alex čekal. Vítr se mezi stromy nedostal a všude panoval naprostý klid.

„V pohodě?“ zeptal se Skútr.

Alex přikývl.

„Rozděláme oheň, dáme péct maso a pak si můžeme zaplavat.“

„Bezva.“

Svižným krokem pokračovali v cestě. Alexovi připadalo, že pláž zůstala daleko za nimi. Hudbu dosud slyšel, ale byla tak vzdálená, že se noty ztrácely a nedokázal rozeznat melodii.

„Sbírej jen suchý dřevo. Líp hoří."

Alex namířil baterku na zem. Všude se povalovaly polámané větve. Blesklo mu hlavou, proč se museli kvůli dříví táhnout tak daleko, ale nemělo smysl se dohadovat. Sehnul se a zvedl několik klacků, potom pár dalších. Za chvíli měl celou hromadu, kterou už skoro nemohl unést. Přitiskl si ji k hrudníku, napřímil se a rozhlédl se po Skútroví.

V tu chvíli mu došlo, že je sám.

„Skútre?"

Ticho. Ani neviděl světlo jeho baterky. Alex se nebál. Skútr už zřejmě nasbíral první náruč klestí a vracel se s ním zpátky do tábora. Snažil se zaslechnout kytaru, ale přestala hrát. Poprvé ucítil pochybovačné bodnutí. Byl tak zabraný do sbírání dříví, že ztratil orientaci. Nacházel se uprostřed lesa a ze všech stran ho obklopovala tma. Jakým směrem leží pláž?

Před sebou spatřil bílý záblesk. Baterka. Skútr. Alex znovu zavolal jeho jméno, ale odpovědi se nedočkal. To je jedno. Určitě viděl světlo, které – jakoby na uklidnění – bliklo znovu. Zamířil k němu.

Teprve po dvaceti třiceti krocích si uvědomil, že nejde k pláži; světlo ho vábilo ještě hlouběji do lesa. Skoro jako by to někdo dělal schválně. Alex byl můra a oni mu ukázali svíčku. Ale náhle světlo zmizelo. Dokonce i měsíc zašel za mrak. Alex rozzlobeně hodil dříví na zem – později může nasbírat další. Teď musí najít cestu zpátky.

Deset dalších kroků a stromy se zničehonic rozestoupily. Ale nebyl na pláži. Stál na široké, holé mýtině s kopečky písku a trsy trávy. Ze všech stran ho obklopoval les. Po Skútroví nebo blikajícím svědě, které ho sem zavedlo, nebylo ani stopy.

Co teď?

Rozhodl se vrátit na místo, odkud vyšel. Snad dokáže najít cestu. Hromada klestí, kterou hodil na zem, nemůže být daleko.

Už se chtěl otočit, když vtom ho něco – jakýsi zvířecí instinkt – přiměl zaváhat. O dvě vteřiny později se celý svět zastavil.

Věděl, že se to stane, dřív než k tomu skutečně došlo. Alex byl v nebezpečí už tolikrát, že si vypěstoval instinkt, jakousi telepatii, která ho varovala předem. Zvířata to mají vrozené – tušení, díky kterému se jim naježí srst a prchnou, dřív než se objeví očividný důvod k útěku. Alex se vrhl na zem těsně předtím, než raketa dopadla; nadělala ze stromů třísky, vyrvala tunu země a vymrštila ji k obloze, otřásla nočním tichem a změnila temnotu v jasný, oslnivý den.

Výbuch byl obrovský. Alex ještě nikdy nic takového nezažil. Vzduch se transformoval v mohutnou pěst, boxerskou rukavici, která mu zasadila horký, tvrdý úder. Na okamžik mu připadalo, že má polámané všechny kosti v těle. Neslyšel; neviděl; v lebce se mu vařil mozek. Možná byl chvíli v bezvědomí, protože když se vzpamatoval, ležel na zemi, obličej tiskl do trsu trávy a ve vlasech a očích měl písek. Triko měl rozervané a píchalo ho v uších, ale jinak se zdálo, že je živý a zdravý. Jak daleko odsud ta raketa dopadla? Kde se tady vzala? Sotva si tyhle dvě otázky položil, napadla ho třetí, mnohem méně příjemná. Vybuchnou ještě další?

Nebyl čas čekat, co se stane dál. Alex vyplivl písek a otřeseně se zvedl na kolena. V tu chvíli se rozzářila obloha a vysoko nad stromy se objevil bílý plamen. Alex se napnul a čekal na další explozi, ale vzápětí mu došlo, co to je: světlice, kostka hořícího fosforu, jejíž záře osvětlovala oblast o poloměru několika mil. Alex dosud klečel. Málem pozdě si uvědomil, že se změnil v cíl, černou siluetu na oslnivě jasném pozadí.

Vrhl se na břicho vteřinu předtím, než ze tmy zarachotil kulomet a kaskáda kulek rozdrtila větve a servala listí ze stromů. Vzápětí se ozval další výbuch, menší než první, který se odehrál na úrovni terénu a vyslal do vzduchu ohnivý sloup. Alex si zakryl hlavu rukama. Všude kolem něho létala hlína a písek.

Ocitl se ve válečné zóně. Nic takového ještě nikdy nezažil, ale zdravý rozum mu říkal, že v Západní Austrálii žádná válka nevypukla. Jde o vojenské cvičení a on se nějak – nepochopitelně – dostal do jeho centra.

Uslyšel hvízdání a následovaly další dva výbuchy. Země se mu pod nohama otřásla a Alex náhle zjistil, že nemůže dýchat. Síla explozí vysála z okolí veškerý kyslík. Další dávka z kulometu. Celá

oblast byla pod palbou. Alex zvedl hlavu, ale věděl, že ani v záři světlice nikoho neuvidí. Ten, kdo střílel, mohl být půl míle odtud. A když se postaví a pokusí se na sebe upozornit, vyletí do vzduchu, dřív než si dotyční uvědomí svůj omyl.

Ale co Skútr? Co Rentgen a ostatní? Přivezli ho sem schválně? Alex tomu nemohl uvěřit. Proč by měli chtít, aby zemřel? Vzpomněl si, co Rentgen řekl v džípu. Přejeli jsme to. Měli jsme odbočit o míli dřív. A když ho zvali na výlet, Skútr se zmínil, že tu noc bude probíhat velké vojenské cvičení. Proto měli volno a mohli si vyrazit na pláž. Na piknik! Přestože to vypadalo absurdně, ti čtyři vojáci se omylem dostali na samý okraj válečné zóny. Alex se při sbírání dřeva vzdálil od pláže a vydal se tím nejhorším možným směrem. A takhle to skončilo – výsledek smůly a hlouposti. Ale teď kvůli tomu přijde o život.

Ozvalo se pravidelné dunění, jak minomet pálil na cíl, který se musel nacházet někde poblíž. Při každém výbuchu miny ucítil Alex bodavou bolest za očima. Ty zbraně měly obrovskou sílu. Pokud je to jen vojenské cvičení, napadlo ho, jaké to asi musí být, když se člověk ocitne ve skutečné válce?

Nejvyšší čas vypadnout. Zatímco minomet dál střílel, Alex neohrabaně vstal a dal se do pohybu. Netušil, jakým směrem má jít, ale bylo mu jasné, že nemůže zůstat na místě. V každém případě ztratil orientaci. Ozvalo se ječení další bomby a ohlušující prásknutí, jak dopadla někde vlevo od Alexe na zem. To mu řeklo všechno, co potřeboval vědět. Zamířil vpravo.

Rachocení kulometu.

Alex měl dojem, že slyšel výkřik, ale když se rozhlédl, nikoho nespatřil. To na tom bylo nejhorší – být uprostřed palby a nevidět jediného vojáka. Jeden strom hořel. Celý kmen byl v plamenech a po zemi před ním tančily černé a rudé stíny. Za nimi Alex zahlédl drátěný plot. Nemělo smysl k němu jít, ale přinejmenším byl dílem lidských rukou. Možná ohraničuje obvod vojenského prostoru, tudíž bude na opačné straně v bezpečí. Alex se rozběhl. V ústech cítil krev – při dopadu první bomby se musel kousnout do jazyku. Připadalo mu, že je samá modřina. Napadlo ho, jestli není zraněný víc, než si skutečně myslí.

Dorazil k plotu. Byl z ostnatého drátu a stál na něm nápis: NEBEZPEČÍ – VSTUP ZAKÁZÁN. Alex se málem usmál. Jaké větší nebezpečí než tohle může čekat na druhé straně? Jako odpověď na otázku se necelých sto metrů za jeho zády ozvaly tři další výbuchy. Na šíji ucítil horký závan vzduchu. Alex bez dalšího váhání podlezl plot, vstal a opět se rozběhl dopředu.

Ocitl se na otevřeném prostranství, ale oceán stále neviděl. Ze všech stran ho obklopoval les. Zpomalil a snažil se zorientovat. Bolel ho krk; určitě ho měl spálený. Napadlo ho, zda ho Skútr s ostatními vojáky hledá. Rozhodně si s nimi bude muset ujasnit pár věcí – jestli z toho vyvázne živý.

Běžel dál. Pravou nohou došlápl na nějaký malý kovový předmět. Slyšel – a cítil –, jak pod podrážkou cvakl. Zastavil se. A v tu chvíli se ze tmy těsně za jeho zády ozval hlas.

„Nehýbej se! Už ani krok…“

Koutkem oka zahlédl, jak pod plotem proklouzla postava. Zpočátku si myslel, že je to Skútr, ale ten hlas neznal a o chvilku později si všiml, že je to nějaký starší muž s černými kudrnatými vlasy a strništěm na tvářích. Měl na sobě polní uniformu a v ruce držel poloautomatickou pušku. Výbuchy a minometná palba jako by se vzdálily. Museli je přesměrovat na jiný cíl.

Muž se vztyčil a nevěřícně Alexe pozoroval. „Co tady sakra děláš?“ vykřikl. „Jak ses sem dostal?“

„Na čem to stojím?“ zeptal se Alex, přestože odpověď tušil. Neodvážil se podívat dolů.

„To pole je zaminované,“ odpověděl muž stroze. Klekl si a Alex cítil, jak mu jemně přitiskl ruku na botu. Pak se opět napřímil. V tmavohnědých očích měl sklíčený výraz. „Stojíš na mině,“ vysvětlil.

Alex se málem rozesmál. Nemohl tomu uvěřit a trochu zavrávoral, jako by ho přepadly mdloby.

„Zůstaň, jak jsi!“ nařídil muž. „Stůj rovně. Nehýbej se ze strany na stranu. Jestli zvedneš nohu, oba nás zabiješ.“

„Kdo jste?“ chtěl vědět Alex. „Co se to tu děje? Proč je tu mina?“

„Copak jsi neviděl ten nápis?“

„Bylo tam jen NEBEZPEČÍ – VSTUP ZAKÁZÁN.“

„To nestačí?“ Muž potřásl hlavou. „Tady nemáš co pohledávat. Jak ses sem dostal? Co tu vůbec děláš? Navíc v noci?“

„Přivezli mě sem.“ Alex cítil, jak mu brní noha. Bylo to tím horší, čím víc myslel na to, co je pod ní. „Nemůžete mi pomoct?“ zeptal se.

„Nehýbej se.“ Muž si opět klekl, vytáhl baterku a posvítil na zem. Trvalo celou věčnost, než znovu promluvil. „Je to takzvaný motýlek,“ řekl bezvýrazným hlasem. „Sovětská PFM-1, výbušná mina citlivá na tlak. Dokázala by ti utrhnout nohu.“

„Proč tady je?“ vybuchl Alex vztekle. Musel přemáhat nutkání z té smrtící věci zvednout chodidlo. Všechny nervy v těle na něj křičely, aby utekl.

„Cvičení!“ vysvětlil muž. „Tyhle miny se používají v Iráku a Indonésii. Musíme vědět, jak se s nimi zachází. Jak jinak nás to mají naučit?“

„Ale uprostřed lesa?“

„Neměl jsi sem chodit! Kdo tě sem vlastně přivezl?“ Muž se napřímil. Stál vedle Alexe a upíral na něj hnědé oči. „Neumím ji zneškodnit,“ zamumlal. „A i kdybych to uměl, ve tmě bych se do toho stejně nepustil.“

„Tak co uděláme?“

„Budu muset dojít pro pomoc.“

„Máte vysílačku?“

„Kdybych ji měl, už bych ji použil.“ Muž krátce položil Alexovi ruku na rameno. „Měl bys vědět ještě něco,“ dodal. Mluvil tiše, s ústy těsně u Alexova ucha. „Tyhle věcičky mají zpožďující mechanismus… Nezávislou roznětku, kterou aktivuješ, když na minu šlápneš.“

„Chcete říct, že to stejně vybuchne?“

„Za patnáct minut.“

„Jak dlouho vám bude trvat, než někoho najdete?“

„Udělám, co bude v mých silách. Jestli uslyšíš cvaknutí – ucítíš ho pod nohou –, vrhni se na zem. To je tvoje jediná šance. Hodně štěstí.“

„Počkejte…“ vyhrkl Alex.

Ale muž byl už pryč.

Alex stál na mině. Ztratil cit v noze, ale rameno ho pálilo jako čert, a jak na něj postupně doléhal šok, začínal se třást. Silou vůle se mu podařilo třas zastavit – bál se, že sebemenší pohyb odstartuje děsivý konec tohoto utrpení. Představil si krátký záblesk, bolest a svou nohu letící vzduchem. A nemohl nic dělat. Chodidlo měl přilepené k zařízení, které odpočítávalo vteřiny zbývající do výbuchu. Rozhlédl se. Všiml si, že mina leží na vršku brázdy a terén se příkře svažuje do příkopu. Alex se snažil odhadnout vzdálenost. Když se vrhne stranou, stihne se v prohlubni schovat, dřív než mina exploduje? A pokud mina vybuchne nad ním, podaří se mu uniknout nejhoršímu?

Bombardování ustalo a zničehonic se všude rozhostil klid. Alex, stojící jako strašák uprostřed opuštěného pole, si opět připadal nesmírně osamělý. Měl chuť vykřiknout, ale bál se, že bezděčně přenese váhu z jedné nohy na druhou. Kolik času uplynulo od okamžiku, kdy muž odešel? Pět minut? Deset? A jak je vůbec ten časový spínač přesný? Mina může každou chvíli explodovat.

Takže počká? Nebo vezme svůj život do vlastních rukou?

Alex se rozhodl.

Zhluboka se nadechl, napjal se a snažil se představit si svaly v noze jako pérka, která ho vystřelí do bezpečí. Pravým chodidlem stál na mině; levým na zemi. Většinu práce bude muset odvést levá noha. Alex se k tomu musel přinutit, protože věděl, že možná dělá největší chybu svého života – že za pár vteřin může přijít o nohu, nebo dokonce zemřít.

Udělej to!

Skočil.

V posledním okamžiku si to rozmyslel, ale stejně pokračoval – vší silou se odrazil a vrhl se do příkopu. Měl dojem, že se mina nepatrně zachvěla, když z ní zvedl chodidlo. Ale nevybuchla, přinejmenším ne hned. Automaticky zkřížil paže před obličejem, aby se chránil při dopadu na zem – a před výbuchem. Svah se mihl kolem něho, tmavá šmouha na kraji zorného pole. Pak přistál v příkopu. Do obličeje mu vystříkla studená, kalná voda a do něčeho narazil ramenem. Za zády uslyšel výbuch. Mina. Zasypaly ho kusy země a tráva.

Pak ticho. Obličej měl pod vodou, a tak zvedl hlavu a vyplivl bahno. K noční obloze stoupal sloupec dýmu. Roznětka odpálila minu tři vteřiny potom, co z ní zvedl nohu. Ty tři vteřiny mu zachránily život.

Nejistě se postavil. Z vlasů a po obličeji mu tekla voda, srdce mu bušilo jako zvon. Připadal si totálně vyčerpaný. Ztratil rovnováhu a natáhl ruku, aby se přidržel, ale vzápětí ucukl bolestí, protože se chytil plotu z ostnatého drátu. V každém případě našel cestu ven. Protáhl se pod ním a snažil se vymyslet, kudy má jít. O chvilku později znal odpověď. Uslyšel hučení motoru a mezi stromy spatřil dva kužely světla. Někdo volal jeho jméno. Alex se rozběhl dopředu a vzápětí se ocitl na cestě.

Vojáci SAS seděli v džípu. Tentokrát řídil Rentgen. Pomalu projížděli lesem a pátrali po něm. Alex si všiml, že chladicí boxy nechali na pláži, ale na kytaru Radista nezapomněl.

„Alexi!“

Rentgen dupl na brzdy a ze sedadla vedle řidiče vyskočil Skútr. Ve svědech reflektorů měl bílou tvář a vypadal ustaraně.

„Jsi v pořádku? Proboha! Podělali jsme to. Musíme odsud okamžitě pryč. Tady nemáme co dělat.“

„Já ti říkal –,“ začal Rentgen.

„Teď ne!“ vyštěkl Skútr a chytil Alexe za rameno. „Jakmile začalo bombardování, došlo mi, co se děje. Hledal jsem tě, ale nemohl jsem tě najít. Vypadáš příšerně, kámo. Jsi v pořádku?“

„Jo.“ Nic víc Alex říct nedokázal.

„Nastup si. Odvezeme tě domů. Nevím, jak se ti omluvit. Jsme totální idioti. Málem jsi kvůli nám přišel o život.“

Tentokrát si Alex sedl vedle řidiče. Skútr se vyšplhal dozadu k ostatním a okamžitě se rozjeli. Alex stále nevěděl, co se vlastně stalo – jak se příslušníci SAS mohli dostat do takové šlamastyky. Ale bylo mu to fuk. Unaveně se schoulil do sedadla a za chvíli už tvrdě spal.

V ROCKS

O dva dny později už Alex na svůj nepříjemný zážitek ve Swanbournu nemyslel. Seděl před kavárnou v Sydney, s budovou Opery na jedné straně a Harbour Bridge na druhé. Tohle panorama se často objevovalo na pohlednicích a Alex je už mnohokrát viděl. A teď byl skutečně v Sydney, jedl vanilkovou a jahodovou zmrzlinu a sledoval, jak do přístavu vplouvá trajekt z Manly. Slunce pražilo a nebe bylo blankytně modré. Skoro nedokázal uvěřit, že tu opravdu je.

A nebyl sám. Včera dorazila Jack, s červenýma očima kvůli časovému posunu, ale jakmile ho uviděla, překypovala nadšením. Let do Austrálie jí trval dvacet šest hodin a Alex věděl, že si o něj celou cestu dělala starosti, Jack o něj měla pečovat. Nesnášela, když byl pryč – a tak daleko jako tentokrát ještě nikdy nebyl. Jakmile přijela, dala jasně najevo, že s ním chce co nejdřív nastoupit do letadla a odvézt si ho zpátky do Londýna. Jistě, bylo tam chladno a mrholilo – začala typická anglická zima. Jistě, oba by si zasloužili prázdniny. Ale byl nejvyšší čas vrátit se domů.

Jack si také pochutnávala na zmrzlině, a přestože jí bylo dvacet osm, zničehonic vypadala s rozpuštěnými zrzavými vlasy, úsměvem trochu nakřivo a zářivým tričkem s klokanem mnohem mladší. Spíš jako jeho starší sestra než hospodyně. A především kamarádka.

„Nechápu, proč to trvá tak dlouho," říkala. „To je směšné. Než se vrátíš domů, zameškáš půlku trimestru."

„Tvrdili, že to bude dneska hotový."

„Měli to mít hotové před dvěma dny."

Mluvili o Alexově vízu. To ráno volali Jack do hotelu, kde bydleli. Oznámili jí adresu úřadu v Macquarie Street, který sídlil hned za starou budovou parlamentu. Vízum bude připravené ve čtyři hodiny. Alex si je tam může vyzvednout.

„Nemohli bysme tu ještě pár dní zůstat?" zeptal se Alex.

Jack se na něj překvapeně podívala. „Ty nechceš jet domů?"

„Chci." Alex se odmlčel. „Jasně, že chci. Ale na druhou stranu… si nejsem úplně jistej, jestli se dokážu do školy vrátit. Hodně jsem o tom přemýšlel. Mám strach, že tam nezapadnu."

„Ale zapadneš, Alexi. Máš spoustu kamarádů. Všem jsi moc chyběl. Jakmile budeš zpátky, zapomeneš na všechno, co jsi v poslední době prožil.“

Jenže Alex si tím nebyl tak jistý. Včera večer o tom spolu mluvili. Jak se po tom všem, co prožil, dokáže vrátit k hodinám zeměpisu, školním obědům a okřikování, aby neběhal po chodbě? V den, kdy ho MI-6 přinutilo ke spolupráci, postavili mezi něj a jeho předchozí život zeď a Alexe napadlo, jestli vůbec existuje cesta zpátky.

„Letos jsem do školy skoro nechodil,“ namítl. „Mám obrovský mezery.“

„Možná bychom mohli o vánočních prázdninách pozvat pana Greye,“ navrhla Jack. Pan Grey byl učitel, který Alexe doučoval během letních prázdnin. „Skvěle jste si rozuměli. S jeho pomocí určitě všechno brzy doženeš.“

„Já nevím, Jack.“ Alex se podíval na zmrzlinu, která se mu rozpouštěla na lžičce. Přál si, aby jí dokázal vysvětlit své pocity. Nechtěl už pracovat pro MI-6. Tím si byl jistý. Ale zároveň…

„Je půl čtvrté,“ oznámila Jack. „Měli bychom jít.“

Vstali a kolem Opery zamířili do Královské botanické zahrady, úžasného parku, který jako by spíš obklopoval město než naopak. Když se Alex ohlédl a spatřil přístav, živý ruch dole a lesklé mrakodrapy táhnoucí se do dálky, napadlo ho, jak se to Australanům podařilo tak krásně postavit. Každý, kdo Sydney spatřil, si je musel zamilovat, a on věděl, že přes to, co řekla Jack, ještě není připravený odjet.

Prošli kolem Galerie umění Nového Jižního Walesu a odbočili do Macquarie Street, kde stála dvoupatrová budova parlamentu, elegantní růžovo-bílá stavba. Alexovi něčím připomněla zmrzlinu, kterou právě dojedl. Kancelář, jejíž adresu dostali, se nacházela v moderní skleněné krychli za parlamentem, kde zřejmě sídlily méně důležité vládní úřady. Recepční pro ně měl už připravené propustky a nasměroval je do čtvrtého poschodí a místnosti na konci chodby.

„Nechápu, proč tě prostě nemohli posadit do letadla a poslat domů,“ utrousila Jack, když vystoupili z výtahu. „Připadá mi, že dělají z komára velblouda.“

Před sebou spatřili dveře. Bez zaklepání vešli dovnitř a ohromeně se zastavili. Určitě muselo dojít k omylu. Ať byli kdekoli, rozhodně nešlo o kancelář, kde se vyřizovala víza.

Ocitli se v jakési knihovně se starožitným nábytkem, perským kobercem a oslnivě nablýskanou dřevěnou podlahou, v níž spolu hovořili dva muži. Alexe okamžitě napadlo, že ten pokoj do vládní budovy nepatří. Na polštáři u krbu ležel zlatý labrador. Starší z obou mužů – v košili, saku a bez kravaty – seděl za stolem. Na očích měl značkové sluneční brýle. Druhý muž, asi třicetiletý, stál se založenými pažemi u okna. Byl štíhlý, plavovlasý a na sobě měl drahý oblek.

„Oh… promiňte," vykoktala Jack.

„Ale to je v pořádku, slečno Starbrightová," odpověděl muž za stolem. „Pojďte prosím dál."

„Hledáme kancelář, kde se vydávají víza," vysvětlila Jack.

„Posaďte se. Alex je asi s vámi, že? Možná vám ta otázka připadá zvláštní, ale já jsem slepý."

„Jo, jsem tady," ozval se Alex.

„Kdo jste?" zeptala se Jack a spolu s Alexem udělali pár kroků dopředu. Mladší muž došel ke dveřím a zavřel je.

„Jmenuju se Ethan Brooke a tohle je Marc Damon. Jsem moc rád, že jste přišli, slečno Starbrightová. Můžu vám říkat Jack? Prosím – posaďte se."

Před stolem byla dvě kožená křesla, Jack a Alex se posadili se stále stísněnějším pocitem. Muž jménem Damon se uvelebil na třetí židli, která stála trochu stranou. Labrador dvakrát bouchl ocasem do dřevěné podlahy.

„Vím, že spěcháte zpátky do Londýna," začal Brooke, „ale dovolte, abych vám vysvětlil, proč jsme vás sem pozvali. Jde o to, že potřebujeme trochu pomoct."

„Takže vy potřebujete, abychom vám pomohli?" Jack se rozhlédla. Najednou jí všechno došlo. „Chcete Alexe," dodala sklíčeným tónem. Už věděla, kdo ti muži jsou – nebo přinejmenším, koho zastupují. Tenhle typ dobře znala.

„Máme pro Alexe takový návrh," přisvědčil Brooke.

„To pusťte z hlavy. Nemá zájem."

„Nechcete nás alespoň vyslechnout?“ Brooke rozhodil ruce. Vypadal naprosto seriózně. Mohl být bankovním úředníkem, který jim vyřizuje hypotéku, nebo rodinným právníkem, který hodlá přečíst poslední vůli.

„Chceme to vízum.“

„Dostanete ho. Jakmile domluvím.“

Alex mlčel, Jack se na něj podívala a pak se rozzlobeně otočila na Brooka s Damonem. „Proč ho už nemůžete nechat na pokoji?“ zeptala se.

„Protože je výjimečný. Vlastně bych řekl, že je jedinečný. A právě teď ho potřebujeme – pouze na týden nebo na dva. Ale máte můj slib, Jack. Jestli nebude mít zájem, může okamžitě odejít z téhle místnosti. Ještě dneska večer ho posadíme do letadla. Jen mě, prosím, vyslechněte.“

„Kdo jste?“ zeptal se Alex.

Brooke se otočil k Damonovi. „Pracujeme pro ASIS,“ odpověděl mladší muž. „Australskou tajnou zpravodajskou službu.“

„Zvláštní operace?“

„Tajné akce. To je víceméně totéž. Dalo by se říct, že jsme drsnější ekvivalent skupiny, kterou řídí Alan Blunt v Londýně.“

„Četl jsem tvůj spis, Alexi,“ dodal Brooke. „Musím říct, že na mě udělal obrovský dojem.“

„K čemu mě potřebujete?“ zeptal se Alex.

„Hned ti to povím.“

Brooke si založil ruce v podpaží a Alexovi celá věc připadala nějak nevyhnutelná, dokonce naprosto typická. Podobnou situaci už zažil šestkrát. Proč ne znovu?

„Slyšel jsi někdy termín ‚Hadí hlava‘ nebo ‚*še-tchou*‘?“ začal Brooke. Alex mlčel, a tak pokračoval. „Dobrá, takže začnu tím, že jde nepochybně o největší a nejnebezpečnější zločineckou organizaci na světě. Ve srovnání s ní jsou mafie a čínské triády amatéři. Mají dokonce větší vliv – a páchají víc škod – než Al-Kajda, ale náboženství je nezajímá. Nejde jim o ideály. Záleží jim jenom na penězích. To je rozhodující faktor. Jsou to gangsteři, ale v obrovském měřítku.

Koupil sis někdy nelegálně okopírované dévédéčko? S největší pravděpodobností ho vyrobila a distribuovala Hadí hlava. A peníze, jež na tom vydělají, investují do některého svého dalšího byznysu, který už ti možná tak zábavný připadat nebude. Jde třeba o drogy, otroky nebo lidské orgány. Potřebuješ novou ledvinu nebo srdce? Hadí hlava řídí největší nelegální trh s lidskými orgány na světě a věř, že se nezastaví před ničím. Nebo zbraně. Na naší planetě se v současné době odehrává přinejmenším padesát válečných konfliktů, v nichž se používají zbraně dodané Hadí hlavou: pancéřové pěsti, samopaly AK-47 a tak podobně. Na koho se podle tebe obrátí teroristé, když potřebují bombu, kulomet nebo něco ohavného a biologického, co se dodává ve zkumavce? Představ si to jako mezinárodní supermarket, Alexi. Ale všechno, co se tam prodává, je špatné.

Co se u nich dá ještě koupit? Všechno, na co si jen vzpomeneš! Obrazy ukradené v muzeích. Diamanty ilegálně vytěžené za pomoci otroků. Starobylé artefakty odvezené z Iráku. Sloní kly nebo předložky z tygřích kožešin. Před několika lety zemřelo na Haiti sto dětí, protože dostaly lék proti kašli, který čirou náhodou obsahoval nemrznoucí směs. Prodala jim ho Hadí hlava – a nemyslím si, že někomu vrátí peníze.

Ale největší zisky jim plynou z pašování lidí. Zřejmě nemáš tušení, kolik lidí na světě se pašuje z jedné země do druhé. Často pocházejí z nesmírně chudých rodin a touží si na Západě vybudovat lepší život. Někteří prchají před beznadějí a hladem; jiným hrozí v jejich vlasti vězení a mučení.“ Brooke se odmlčel, podíval se přímo na Alexe a upřel na něj svůj nevidoucí pohled. „Polovině z nich ještě nebylo osmnáct,“ dodal. „Asi pět procent je mladších než ty – a cestují na vlastní pěst. Ty šťastnější objeví úřady. Co se stane se zbytkem… Radši to nechtěj vědět.

Pašování lidí představuje pro Austrálii obrovský problém. Směřují k nám nelegální přistěhovalci z Iráku a Afghánistánu. Připlouvají na lodích z Bali, Flores, Lomboku a Jakarty. Moje země vždy přistěhovalce vítala. Kdysi jsme byli všichni přistěhovalci. Teď se situace změnila – a já musím říct, že způsob, jakým se k těm lidem chováme, není nejlepší. Ale co můžeme dělat? Odpověď zní: musíme

jim v příchodu sem zabránit. A aby se nám to podařilo, musíme se postavit Hadí hlavě tváří v tvář.

Zajímá nás především jeden gang Hadí hlavy. Působí v Indonésii a je mocnější a nebezpečnější než všechny ostatní. Náhodou známe jméno muže, který ho řídí. Je to major Jou. Ale to je všechno, co se nám o něm podařilo zjistit. Netušíme, jak vypadá ani kde žije. Už dvakrát jsme se pokusili do jeho organizace infiltrovat. To znamená, že jsme vyslali agenty, kteří předstírali, že jsou zákazníci."

„Co se s nimi stalo?" zeptala se Jack.

„Oba zemřeli," odpověděl Damon.

„Takže teď uvažujete o tom, že použijete Alexe."

„Nemáme zdání, jak naše agenty odhalili," pokračoval Brooke, jako by Jack nepromluvila. „Vypadá to, že ten muž – major Jou – nějak ví o všem, co děláme. Buď to, nebo je nesmírně opatrný. Potíž je v tom, že gangy Hadí hlavy fungují na základě systému, kterému se říká *kuan-si*. V podstatě to znamená, že se všichni navzájem znají. Jsou jako rodina. A faktem je, že jeden agent, který přijde zvenčí a operuje sám, je příliš nápadný. Potřebujeme se dostat do Hadí hlavy způsobem, který je zcela originální a navíc mimo jakékoli podezření."

„Muž a chlapec," objasnil Damon.

„V současné době máme agenta v Bangkoku. Bude předstírat, že je uprchlík z Afghánistánu a chce se dostat do Austrálie. Sejde se s Hadí hlavou a získá jména, fotky, telefonní čísla a adresy – všechno, co bude moct. Ale nebude sám. Bude cestovat se svým synem."

„Pošleme tě do Bangkoku," pokračoval Damon. „Tam se k našemu agentovi připojíš a necháte se sem propašovat pašeráckým kanálem. A tady je náš návrh. Jakmile se opět ocitneš na australské půdě, koupíme ti letenku a první třídou tě pošleme zpátky do Anglie. Nebudeš muset nic dělat, Alexi. Jen poskytneš našemu agentovi dokonalou zástěrku. Ten získá informace, které potřebujeme, a nám se snad podaří síť majora Jou jednou provždy rozbít."

„Proč do Bangkoku?" Existovalo tisíc otázek, na které se Alex mohl zeptat. Tahle ho napadla jako první.

„Bangkok je významným centrem obchodu s falešnými dokumenty," odpověděl Damon. „Rádi bychom se dozvěděli, kdo dodává majorovým lidem padělané pasy, potvrzení o vývozu a tak podobně. A teď máme příležitost. Náš agent je v Bangkoku a čeká na kontakt. Jakmile dostane dokumenty, které potřebuje, bude pokračovat v cestě na jih."

Rozhostilo se krátké ticho.

Pak Jack Starbrightová potřásla hlavou. „Tak jo," vyhrkla. „Vyslechli jsme si vaši nabídku, pane Brooku. Teď si zase vy vyslechněte moji odpověď. A zní ne. Pusťte to z hlavy! Ti lidé jsou nebezpeční. Sám jste to řekl. Dva vaši špioni už zemřeli. V žádném případě Alexovi nedovolím, aby se do toho zapletl."

„Domnívám se, že se Alex – po tom všem, co prožil – dokáže rozhodnout sám," namítl Brooke.

„Samozřejmě že se dokáže rozhodnout sám. Já vám jen říkám, co od něho uslyšíte. Odpověď zní ne!"

„Nezmínil jsem se ještě o jedné věci." Brooke si položil ruce na stůl. Na tváři měl neproniknutelný výraz, ale Damon věděl, co přijde. Jeho šéf byl vynikajícím hráčem pokeru a právě se chystal vytáhnout trumfy. „Dosud jsem vám neřekl, jak se náš agent v Bangkoku jmenuje."

„Kdo to tedy je?" zeptala se Jack.

„Myslím, že ho znáte. Jmenuje se Ash."

Jack na něj ohromeně vytřeštila oči. „Ash?" zajíkla se.

„Přesně tak."

Alex viděl, jak na ni to jméno zapůsobilo. „Kdo je Ash?" zeptal se.

„Ty ho neznáš?" Brooke se teď bavil, nicméně o tom věděl pouze Damon. Otočil se k Jack. „Nechtěla byste mu to vysvětlit vy?"

„Ash kdysi znal tvého otce," zamumlala Jack.

„Víc než to," opravil ji Brooke. „Ash byl jeho nejlepší přítel. Byl mu za svědka na svatbě, Alexi. Je to také tvůj kmotr."

„Můj…" Alex nemohl uvěřit vlastním uším. Netušil, že má kmotra.

„A podle mých informací byl poslední, kdo viděl tvé rodiče naživu," pokračoval Brooke. „To ráno, kdy zemřeli. Byl na letišti, když nastoupili do letadla do jižní Francie."

Alex věděl, že letadlo nikdy nedorazilo do cíle. Na palubě byla bomba, kterou tam ze msty umístil Škorpion.

Pohlédl na Jack. „Tys ho znala?" Byl naprosto dezorientovaný. Měl pocit, jako by se mu propadla země pod nohama, Jack vypadala úplně stejně.

„Několikrát jsem se s ním setkala," odpověděla. „Potom, co jsem začala pracovat u tvého strýce. Ash ho přišel navštívit. Chtěl tě vidět. Koneckonců, byl to tvůj kmotr."

„Jak to, že ses o něm nikdy nezmínila?"

„Zmizel. Byl jsi ještě malý. Řekl mi, že natrvalo odjíždí, a od té doby jsem ho neviděla."

„Ash byl agentem MI-6," vysvětlil Brooke. „Tam se s tvým otcem seznámili. Pracovali spolu jako tým. Tvůj otec mu dokonce jednou zachránil život – na Maltě. Můžeš se ho na to zeptat… Pokud se setkáte. Napadlo mě, že byste si určitě měli o čem povídat."

„Jak můžete…?" hlesla Jack. S bezmezným pohrdáním se dívala na Brooka.

„Ash odešel od MI-6 pár měsíců potom, co tvoji rodiče zahynuli, a emigroval sem," pokračoval Brooke. „Měl skvělé doporučení, takže jsme ho do ASIS rádi přijali. Od té doby pracuje pro nás. Právě teď je v Bangkoku, a jak už jsem řekl, chystá se na tajný úkol. Neznám člověka, který by dokázal zahrát roli tvého otce lépe než on, Alexi. Ash jím už skoro je. Postará se o tebe. A myslím, že ti bude připadat zajímavý. Tak co ty na to?"

Alex mlčel. Už se rozhodl, ale nějak věděl, že to Brookovi nemusí říkat. Poznal to sám.

„Potřebuju čas," řekl po chvíli.

„Jistě. Co kdyby sis o tom promluvil s Jack?" Brooke kývl a Damon vytáhl bílou vizitku. Musel ji mít připravenou v kapse od samého začátku. „Tady je číslo, na kterém mě seženeš. Potřebujeme, abys zítra odletěl do Bangkoku. Řekněme tedy, že mi zavoláš dnes večer?"

„Vím, co si myslíš, ale jet prostě nemůžeš,“ prohlásila Jack. „Je to nebezpečné.“

Alex a Jack došli k Rocks, shluku krámků a kaváren, který se nacházel na samém konci přístavu, přímo pod mostem, Jack sem zamířila schválně. Chtěla se zamíchat do davu lidí na nějakém příjemném, normálním místě, daleko od utajovaných pravd a pololží australské tajné služby.

„Myslím, že musím jet,“ namítl Alex.

A měl pravdu. Odpoledne si slíbil, že už nikdy nebude pracovat pro MI-6. Ale tohle bylo něco jiného – a nejen proto, že ho tentokrát žádali o pomoc Australané. Důvodem byl Ash. Změnil své rozhodnutí kvůli němu, přestože se s ním nikdy nesetkal a jeho jméno slyšel poprvé v životě.

„Ash mi řekne, kdo jsem,“ vysvětlil.

„Copak ty nevíš, kdo jsi?“

„Nevím, Jack. Myslel jsem si, že ano. Když byl Ian naživu, všechno mi připadalo jednoduchý. Ale pak, když jsem se o něm dozvěděl pravdu, změnilo se to. Celej život mě trénoval, abych se stal někým, kým jsem nechtěl být. Možná měl pravdu. Možná jsem vždycky měl být agentem.“

„Myslíš, že ti to dokáže říct Ash?“

„Nevím.“ Alex přimhouřil oči a zadíval se na Jack. Do zad jí svítilo slunce. „Kdy ses s ním seznámila?“ zeptal se.

„Asi měsíc potom, co jsem začala pracovat u tvého strýce,“ odpověděla. „Měla to být jen prázdninová brigáda, abych si vydělala nějaké peníze na studia. O špionech jsem nic nevěděla a už vůbec jsem netušila, že se o tebe budu starat věčně!“ Nešťastně si vzdychla. „Tenkrát ti bylo sedm. Fakt si to nepamatuješ?“

Alex zavrtěl hlavou.

„Ash byl několik týdnů v Londýně a bydlel v hotelu. Dvakrát nebo třikrát se u nás zastavil. Teď si uvědomuju, že si s tebou nikdy moc nepovídal. Možná to s dětmi neuměl. Ale já ho poznala trochu blíž.“

„Jakej byl?“

Jack se zamyslela. „Líbil se mi,“ připustila. „Vlastně, jestli chceš slyšet pravdu, dvakrát jsem si s ním vyšla, i když byl mnohem

starší než já. Byl to fešák. A vyzařovalo z něho něco nebezpečného. Tvrdil, že dělá hloubkové potápění. A byla s ním legrace.“

„Ash je jeho skutečný jméno?“

„Říká si tak. A.S.H. jsou jeho iniciály – ale nikdy mi neřekl, co znamenají.“

„A fakt je můj kmotr?“

Jack přikývla. „Viděla jsem jeho fotky ze křtin. A Ian ho taky znal. Byli kamarádi. Netušila jsem, co dělá v Londýně, ale on tě chtěl za každou cenu vidět. Chtěl se ujistit, že jsi v pořádku.“

Alex se zhluboka nadechl. „Ty nevíš, jaký to je nemít rodiče,“ začal. „Nikdy jsem se tím netrápil, protože jsem je nepoznal. Byl jsem moc malej, když umřeli. Jenže i tak jsem na ně často myslel. A někdy mám pocit, jako bych měl v životě díru, prázdný místo. Ohlídnu se, ale nic tam nevidím. Možná se ta mezera trochu zaplní, až Ashe blíž poznám – i když v převleku za afghánskýho uprchlíka.“

„Ale Alexi…“ Jack se na něj podívala a bylo zřejmé, že má strach. „Slyšel jsi, co říkal Brooke. Mohlo by to být strašně nebezpečné. Až doteď jsi měl štěstí, ale věčně ho mít nemůžeš. Tihle lidé – Hadí hlava – jsou zabijáci. Neměl by ses do toho míchat.“

„Musím, Jack. Ash pracoval s mým tátou. Viděl moje rodiče v den, kdy umřeli. Až dodneška jsem nevěděl, že existuje, ale teď to vím a musím ho poznat.“ Alex se křečovitě usmál. „Můj táta byl špion. Můj strejda byl špion. A teď to vypadá, že mám kmotra, kterej je taky špion. Musíš připustit, že to máme v rodině.“

Jack položila Alexovi ruce na ramena. Slunce za jejich zády už zapadalo a krvavě se odráželo na hladině. Obchody se začaly vyprazdňovat a nad nimi se tyčil most, který vrhal tmavý stín.

„Neexistuje něco, čím bych tě od toho mohla odradit?“ zeptala se Jack.

„Existuje.“ Alex se jí podíval přímo do očí. „Ale neříkej to, prosím.“

„Tak dobře.“ Jack rezignovaně přikývla. „Ale budu se o tebe šíleně bát. Ty to víš. Slib mi, že dáš na sebe pozor. A vyřiď Ashovi, že chci, abys byl na Vánoce doma. A možná si tentokrát, pro jednou, vzpomene a pošle mi pohled.“

Rychle se otočila a pokračovala v cestě. Alex chvilku počkal a pak se vydal za ní.

Bangkok. Hadí hlava. Další mise. Po pravdě řečeno, tušil, že to tak dopadne – jen si nemyslel, že k tomu dojde tak brzy.

MĚSTO ANDĚLŮ?

O dvacet čtyři hodin později přistál Alex na mezinárodním letišti Suvarnabhumi v Bangkoku. Už ten název mu prozradil, že se ocitl ve vstupní bráně do naprosto cizího světa. Přestože hodně cestoval, Východ nikdy nenavštívil. Teď, po devítihodinovém letu ze Sydney, byl tady – a sám. Jack chtěla letět s ním, ale on to odmítl. Připadalo mu jednodušší rozloučit se s ní v hotelu. Věděl, že potřebuje čas, aby se připravil na to, co ho čeká.

Předchozí večer se ještě jednou sešel s Brookem a Damonem. Téměř nebylo co dodat. Alex měl zamluvený pokoj v bangkockém hotelu Peninsula. Na letišti ho vyzvedne řidič a odveze ho tam. Ash se s ním spojí, hned jak Alex dorazí na místo.

„Jistě chápeš, že tě musíme namaskovat," řekl Brooke. „Afghánci se totiž ani v nejmenším nepodobáš."

„A neumím jejich jazyk," dodal Alex.

„To nevadí. Jsi dítě a uprchlík. Nikdo nečeká, že budeš komunikovat."

Let mu připadal nekonečný. ASIS mu koupila letenky do byznys třídy, ale svým způsobem si tam připadal ještě opuštěnější a osamělejší. Koukal na filmy, jedl a spal. Ale nikdo na něj nepromluvil. Nacházel se ve zvláštní kovové bublině, ze všech stran ho obklopovali cizí lidé a znovu ho čekalo nebezpečí a možná smrt. Díval se z okna do oslňujícího slunečního světla, které se odráželo od zdánlivě jednolité masy mraků, a přemítal, jestli nedělá chybu. V Bangkoku může nastoupit do dalšího letadla a za dvanáct hodin je v Londýně. Ale už se rozhodl. Tohle nesouvisí s ASIS ani Hadí hlavou.

Byl poslední, kdo viděl tvé rodiče naživu.

Alex si pamatoval, co mu Brooke řekl. Má se setkat s nejlepším přítelem svého otce. Se svým kmotrem. Tohle není jen let z jedné země do druhé. Je to cesta do vlastní minulosti.

Jakmile se Boeing 747 zastavil a nápis PŘIPOUTEJTE SE zhasl, pasažéři jako jeden muž vstali a začali otevírat přihrádky nad hlavou. Alex měl pouze příruční zavazadlo a rychle prošel pasovou a

celní kontrolou do horkého, lepkavého vzduchu v příletové hale. Okamžitě se ocitl v davu brebentících, divoce gestikulujících lidí.

„Taxi! Taxi!“

„Chcete hotel?“

Bylo zvláštní vynořit se z byznys třídy do tohohle. Zničehonic se opět ocitl v ruchu a chaosu skutečného světa. Zpátky na zemi ve více než jednom smyslu slova.

A pak spatřil své jméno na ceduli, kterou držel Thajec – černovlasý, malý a ležérně oblečený jako téměř všichni kolem. Alex k němu přistoupil.

„Ty jsi Alex? Pan Ash mě poslal, abych tě tu vyzvedl. Doufám, že jsi měl dobrý let. Auto stojí venku.“

Cestou z haly si Alex všiml muže s vlčím mákem v knoflíkové dírce. Nejdřív upoutala jeho pozornost ta květina. Samozřejmě, je listopad. V Anglii se bude brzy slavit Den příměří. Jen mu připadalo zvláštní, že jeho typický symbol spatřil tady.

Muž měl na sobě džíny a koženou bundu. Byl to asi pětadvacetiletý Evropan s krátkými černými vlasy a přemýšlivýma tmavýma očima. Měl ostré rysy s vystouplými lícními kostmi a tenké rty. Náhle se zastavil a vypadalo to, že zírá na opačnou stranu příletové haly. Alexovi chvilku trvalo, než mu došlo, že muž upírá pohled na něj. Copak se znají? V okamžiku, kdy si tu otázku položil, mu výhled zakryl dav lidí, kteří spěchali k východu. Když se hala opět vyprázdnila, muž byl pryč.

Určitě si to jen představoval. Je po tom dlouhém letu unavený. Ten muž byl možná jen jedním z pasažérů v letadle. Alex následoval řidiče na parkoviště a o pár minut později už ujížděli po široké tříproudové dálnici, která vedla do Bangkoku – neboli, jak ho nazývali Thajci, do Krung Thepu. Do Města andělů.

Alex seděl na zadním sedadle klimatizovaného vozu, díval se z okna a uvažoval, podle čeho dostal Bangkok své jméno. Město, živelně zastavěná plocha ohavných, nemoderních mrakodrapů, domů, nakupených na sobě jako vyhozené krabice, elektrických stožárů a satelitních vysílačů, na něj na první pohled velký dojem neudělalo. Zastavili u miniaturní budky, kde se platilo mýtné. Seděla v ní žena s bílou rouškou na obličeji, která ji chránila před

výfukovými zplodinami. Pak se opět rozjeli. Alex spatřil vedle dálnice obrovský portrét muže: černé vlasy, brýle, košile s rozhalenkou. Táhl se přes celou stranu dvacetiposchoďové budovy a zakrýval zdivo i okna.

„To je náš král," vysvětlil řidič.

Alex se na portrét podíval ještě jednou. Jaké to asi je, pomyslel si, pracovat v téhle budově? Denně bušit osm nebo devět hodin do počítače, ale dívat se na Bangkok skrz královy oči.

Odbočili z dálnice a po výjezdu sjeli do chaotického světa keřů a stánků s občerstvením, dopravní zácpy a policistů na každé křižovatce, jejichž píšťalky vřískaly jako umírající ptáci. Alex spatřil *tuk-tuky* – motorizované rikši –, kola a autobusy, které vypadaly, jako by je svařili z několika různých typů. Žaludek se mu svíral úzkostí. Do čeho se to pouští? Jak se adaptuje v zemi, která je ve všem tolik jiná než jeho vlast?

Potom vůz zahnul za roh. Vjeli na příjezdovou cestu hotelu Peninsula a Alex spatřil druhou, odlišnou tvář Bangkoku. Ve skutečnosti se jednalo o dvě města: jedno nesmírně chudé a druhé velice bohaté, která existovala bok po boku, nicméně je dělila obrovská propast. Auto ho dopravilo z jednoho města do druhého a právě projíždělo nádherně upravenou tropickou zahradou. Když zastavili u hlavního vchodu, rozběhlo se k nim půl tuctu mužů v bělostných livrejích – jeden uchopil zavazadlo, druhý pomohl Alexovi vystoupit, další dva ho vítali úklonou a poslední dva mu přidrželi hotelové dveře.

V hotelové hale ho obklopil chladný klimatizovaný vzduch a někde v pozadí slyšel tiché brnkání klavíru. Po mramorové podlaze zamířil k recepci, kde mu usmívající se recepční podala věnec z květin. Jako by si nikdo nevšiml, že je mu teprve čtrnáct. Byl host; na ničem jiném nezáleželo. Jeho klíč už na něj čekal. Zavedli ho do výtahu o velikosti menšího pokoje. Dveře se zavřely a Alex pouze podle tlaku v uších poznal, že začali stoupat.

Jeho pokoj se nacházel v devatenáctém poschodí.

O deset minut později stál před oknem, které sahalo od podlahy ke stropu, a díval se na město. Jeho zavazadlo leželo na posteli. Předvedli mu luxusní koupelnu, širokoúhlou obrazovku, dobře

zásobenou ledničku a košík s exotickým ovocem. Alex se snažil setřást únavu z časového posunu. Věděl, že má málo času, aby se připravil na to, co ho čeká.

Město se rozkládalo na opačné straně široké hnědé řeky, která se stáčela a klikatila, kam až dohlédl. V dálce se tyčily mrakodrapy, blíž stály hotely, chrámy a paláce s dokonale upravenými trávníky a – vedle nich – chatrče, nuzné domky a skladiště tak zchátralé, že vypadaly, jako by se měly každou chvíli zhroutit. Po kalné řece pluly nahoru a dolů všechny možné druhy plavidel. Některé lodě byly moderní a vezly uhlí a železo; jiné, se zvláštně zakřivenými střechami, sloužily k převozu z jednoho břehu na druhý a připomínaly plovoucí pagody. Ty nejsvižnější byly zašpičatělé, dlouhé a štíhlé, s převozníkem, který se unaveně skláněl nad kormidlem na přídi. Slunce zapadalo a obloha byla nekonečná a šedivá. Alex měl pocit, jako by se díval na televizní obrazovku se ztlumenými barvami.

Náhle zařinčel telefon. Alex k němu došel a zvedl sluchátko.

„Haló? Mluvím s Alexem?“ zeptal se mužský hlas. Alex rozeznal lehký australský přízvuk.

„U telefonu,“ odpověděl.

„Cesta proběhla v pořádku?“

„Ano, díky.“

„Jsem na recepci. Nepovečeřel bys se mnou?“

Alex neměl hlad, ale to nebylo důležité. Přestože se mu muž nepředstavil, věděl, s kým mluví. „Hned jsem dole,“ řekl.

Ještě se nestačil po letu osprchovat ani převléct. Bude to muset počkat. Alex vyšel z pokoje a nastoupil do výtahu. Cestou dvakrát zastavili, aby mohli lidé v devátém a sedmém poschodí vystoupit a nastoupit. Alex stál mlčky v rohu. Nevěděl proč, ale náhle se ho zmocnila nervozita. Konečně dorazili do haly a dveře výtahu se otevřely.

Ash stál u recepčního pultu. Měl na sobě modré plátěné sako, bílou košili a džíny. Kolem byla spousta jiných lidí, ale Alex ho okamžitě poznal a nějak ho to ani nepřekvapilo.

Už se setkali.

Ash byl ten voják v lese, muž, který mu sdělil, že stojí na mině.

„To všechno byla lež, že jo?“ zeptal se Alex. „Cvičení. Minový pole. Prostě všechno.“

„Ano –“ Ash přikývl. „Určitě jsi naštvaný.“

„Dalo by se to tak říct,“ zavrčel Alex.

Hned před hotelem byla venkovní, tlumeně osvětlená jídelna – pod ní plynula řeka a na jedné straně se nacházel dlouhý, úzký bazén. Ash s Alexem seděli u stolu a dívali se na sebe. Ash si dal pivo značky Singha a Alexovi objednal ovocný koktejl z pomerančů, ananasu a guavy s drceným ledem. Byla už skoro tma, ale Alex stále cítil, jak na něj doléhá žár stoupající z rozpálených ulic. Uvědomil si, že mu bude nějakou dobu trvat, než si na podnebí v Bangkoku zvykne. Vzduch byl lepkavý jako sirup.

Opět se podíval na svého kmotra, muže, který ho znal, když byl malý. Ash se pohodlně opíral o židli, nohy měl natažené před sebou a očividně se netrápil podvodem, který na Alexe nastražili v lese u Swanbournu. Bez uniformy, s rozepnutou košilí a stříbrným řetízkem na krku nevypadal ani trochu jako voják nebo špion. Díky kudrnatým černým vlasům, drsnému strništi a opálené pleti připomínal spíše filmovou hvězdu. Byl štíhlý – šlachovitý, tenhle výraz Alexovi hned naskočil. Víc mrštný než silný. Měl velice tmavé hnědé oči a Alex usoudil, že pro roli Afghánce je jako stvořený. Rozhodně nevypadal jako Evropan.

Všiml si na něm ještě jedné věci, kterou však dokázal jen obtížně definovat. Jisté ostražitosti v očích, jakéhosi napětí. Ash možná vypadal uvolněně, ale necítil se tak. Kdysi prožil něco ošklivého a nikdy na to nezapomněl.

„Tak proč jste to udělali?“ zeptal se Alex.

„Byl to test, Alexi. Proč myslíš?“ Ash měl tichý, melodický hlas. Za těch čtrnáct let, které prožil v Austrálii, získal lehký přízvuk, ale Alex rozeznal i anglický. „Neměli jsme v úmyslu nasadit do akce čtrnáctiletého kluka – dokonce ani tebe. Museli jsme si tedy být naprosto jistí, že při prvním problému nezpanikaříš.“

„Nezpanikařil jsem ani s Drevinem, ani se Škorpionem…“

„Hadí hlava je jiná. Nemáš tušení, co proti nám stojí za lidi. Copak ti to Brooke neřekl? Zabili už dva naše agenty. Toho prvního

poslali domů bez hlavy, druhého v obálce. Spálili ho, aby nám ušetřili peníze za pohřeb.“ Ash dopil pivo a naznačil číšníkovi, aby mu přinesl další. „Musel jsem se osobně přesvědčit, že tu práci zvládneš,“ pokračoval. „Vytvořili jsme situaci, která by každé obyčejné dítě vyděsila. Pak jsme sledovali, jak si v ní poradíš.“

„Mohl jsem umřít.“ Alex si vzpomněl, jak ho první výbuch srazil na zem.

„Nehrozilo ti skutečné nebezpečí. Všechny střely jsme odpálili s dokonalou přesností. Celou dobu jsme věděli, kde se právě pohybuješ.“

„Jak to?“

Ash se usmál. „V podrážce jedné boty jsi měl vysílačku. Zařídil to plukovník Abbott, když jsi usnul. Vysílala signál s přesností na milimetry.“

„Co ta mina?“

„Bylo v ní méně trhaviny, než sis asi myslel. A zaktivovali jsme ji na dálku. Odpálil jsem ji tři vteřiny potom, co jsi skočil do toho příkopu. Mimochodem, zvládl jsi to na jedničku.“

„Vy jste mě fakt celou dobu sledovali?“

„Nech to plavat, Alexi. Byl to test. Prošel jsi. To je nejdůležitější.“

Číšník přinesl druhé pivo. Ash si zapálil cigaretu – Alexe překvapilo, že kouří – a vyfoukl dým do dusného večerního vzduchu.

„Nemůžu uvěřit, že jsme se konečně sešli,“ prohodil, zatímco Alexe studoval. „Vypadáš úplně stejně jako tvůj táta.“

„Byli jste přátelé?“

„Ano. Blízcí přátelé.“

„I s mámou?“

„Nechci o nich mluvit, Alexi.“ Ash se stísněně zavrtěl, pak natáhl ruku a napil se piva. „Pochop, je to minulost. Od té doby uběhla spousta let.“

„Je to jedinej důvod, proč jsem tady,“ namítl Alex.

Rozhostilo se dlouhé ticho. Pak se Ash krátce usmál. „Co ta tvoje hospodyně?“ zeptal se. „Jack Nevím-jak-dál. Pořád se o tebe stará?“

„Jo. Pozdravuje vás.“

„Byla to moc pěkná holka. Měl jsem ji rád. Mám radost, že s tebou zůstala.“

„Neměl jste ji rád.“

„No…, odstěhoval jsem se.“ Ash se odmlčel, ale pak se zničehonic předklonil. Tvářil se smrtelně vážně a Alex si uvědomil, že je to tvrdý, chladnokrevný muž a že si na něj bude muset dát pozor.

„Tak dobře. Bude to probíhat takhle,“ začal. „Bydlíš v tomhle elegantním, luxusním hotelu, protože jsem chtěl, aby sis odpočinul. Ale zítra tohle všechno skončí. Nasnídáme se, pak půjdeme k tobě na pokoj a stane se z tebe afghánský kluk, uprchlík. Změníme tvůj vzhled, způsob chůze a dokonce i tvůj tělesný pach. A pak se vydáme tamhle…“ Ukázal přes řeku. „Pořádně se dneska vyspi, Alexi, protože zítra budeš spát v úplně jiném prostředí. A věř mi – nebude se ti tam líbit.“

Zvedl cigaretu a potáhl. Z koutku úst mu vycházel šedý kouř.

„Během několika dnů bychom se měli zkontaktovat s Hadí hlavou,“ pokračoval. „Zítra ti všechno vysvětlím. Ale jedno si musíš pamatovat – dokud ti neřeknu, nebudeš nic dělat ani mluvit. Hraješ prosťáčka. A když budu mít dojem, že se situace zvrtla, když budu mít dojem, že ti hrozí nebezpečí, uklidíš se. Bez diskuzí. Jasné?“

„Jo.“ Alexe jeho slova zaskočila. Tohle nečekal. Kvůli tomuhle neletěl z jednoho světadílu na druhý.

Ash zmírnil tón. „Ale něco ti slíbím. Strávíme spolu hodně času, a až budu mít pocit, že tě líp znám, až přijde ta správná chvíle, povím ti všechno, co chceš vědět. O tvém otci. O tom, co se na Maltě stalo. O tvojí matce a o tobě. Jediné, o čem mluvit nebudu, je to, jak zemřeli. Byl jsem na letišti a všechno jsem viděl, ale nechci na to vzpomínat. Platí?“

Alex přikývl.

„Fajn. A teď se pořádně najíme. Zapomněl jsem ti něco říct – ani to, co budeš odteďka jíst, zřejmě nebude podle tvého gusta. A můžeš mi povědět něco o sobě. Rád bych věděl, kam chodíš do školy, jestli máš holku a tak. Prostě strávíme příjemný večer. Od zítřka si moc legrace neužijeme. Jo a tykej mi. Jsme teď parťáci.“

Ash zvedl jídelní lístek a Alex udělal totéž. Ale než začal číst, upoutal jeho oči pohyb. Hotel měl soukromý přívoz, který pendloval z jedné strany řeky na druhou – širokou, prostornou loď se starožitnými sedadly pravidelně rozmístěnými na naleštěné dřevěné palubě. Právě přistál u břehu a Alexe přiměl vzhlédnout řev motorů ve zpětném chodu.

Na loď nastupoval muž. Alex měl pocit, že ho už někde viděl, a jeho domněnka se potvrdila, když se pasažér otočil a podíval se jeho směrem. Vlčí mák z klopy zmizel, ale byl to ten člověk z letiště. Alex si tím byl naprosto jistý. Náhoda? Muž chvatně vyběhl na palubu a zmizel pod baldachýnem, jako by se chtěl schovat. V tu chvíli Alex pochopil, že nejde o náhodu. Ten člověk na něj čekal v příletové hale a sledoval ho až sem.

Napadlo ho, jestli by se o tom neměl zmínit Ashovi. Téměř okamžitě se rozhodl, že to neudělá. Nebylo možné, aby se Hadí hlava dozvěděla, že je tady, a kdyby vyvolal zmatek, kdyby Ash usoudil, že ho odhalili, možná by ho poslal domů, dřív než mise vůbec začala. Ne. Radši bude zticha. Poví mu to jen v případě, že toho muže spatří ještě jednou.

A tak si to Alex nechal pro sebe. Dokonce ani nezvedl hlavu, když se přívoz rozjel k protějšímu břehu. Ani neslyšel cvakání fotoaparátu se speciálním dálkovým objektivem pro noční vidění, který mířil přímo na něj a několikrát ho v ubývajícím světle vyfotil.

OTEC A SYN

Druhý den ráno si Alex pochutnal na nejlepší snídani, jakou kdy jedl. Měl pocit, že ji bude potřebovat. Hotel nabízel teplý a studený bufet, který zahrnoval kuchyně z celého světa – francouzskou, anglickou, thajskou, vietnamskou – a pokrmy od vajec na slanině až po smažené nudle. Ash se k němu připojil, ale skoro celou dobu mlčel. Vypadal zamyšleně a Alexovi blesklo hlavou, jestli už nemá pochyby o úkolu, který je čeká.

„Máš dost?“ zeptal se, když Alex dojedl druhý croissant.

Alex přikývl.

„Tak půjdeme do tvého pokoje. Paní Webberová dorazí každou chvíli. Počkáme tam na ni.“

Alex neměl tušení, kdo je paní Webberová, a nezdálo se, že by mu to Ash chtěl sdělit. Když vyjeli do devatenáctého poschodí, Ash pověsil na kliku cedulku s nápisem NERUŠIT a ukázal Alexovi, aby si sedl na židli u okna. Sám se uvelebil naproti.

„Fajn,“ začal. „Teď ti vysvětlím, jak to funguje. Před čtrnácti dny se ASIS ve spolupráci s pákistánskými úřady podařilo zadržet otce se synem, kteří mířili do Indie. Vyslechli jsme je a zjistili, že zaplatili Hadí hlavě čtyři tisíce amerických dolarů, aby je propašovala do Austrálie.

Původně jsme je chtěli jen poslat zpátky, ale nakonec jsme se rozhodli, že je využijeme. Otec se jmenuje Karím, syn je Abdul. Zvykni si na ta jména, Alexi, protože odteď jsme to ty a já. Karím a Abdul Hassanovi. Zaujmeme jejich místa, což znamená, že musíme zůstat tady v Bangkoku. Dostali adresu a řekli jim, že tam mají počkat, dokud se jim neozve muž jménem Sukit.“

„Kdo to je?“

„Chvíli nám trvalo, než jsme to zjistili, ale nakonec se ukázalo, že jde o jakéhosi pana Anana Sukita, který pracuje pro majora Jou. Dalo by se říct, že je to jeden z jeho pobočníků. Velice vysoko postavený. Velice nebezpečný. To znamená, že jsme už skoro na cestě do Austrálie.“

„Takže čekáme, až se s náma spojí.“

„Přesně tak.“

„Ale co skutečný Abdul?“ zeptal se Alex. Dumal, jak se dokáže vydávat za někoho, koho nikdy nepotkal.

„O něm ani o jeho otci toho nepotřebuješ moc vědět. Jsou to Hazárové, což je národnostní menšina v Afghánistánu. Hazárové jsou po staletí pronásledováni. Dostávají nejhorší vzdělání a nejpodřadnější práci – většina lidí je ve skutečnosti považuje za něco jako zvířata. *Kofr* – tak jim říkají. Znamená to ‚bezvěrec‘. To je v Afghánistánu nejhorší nadávka, jakou můžeš někomu říct.“

„Tak kde sehnali peníze?“ chtěl vědět Alex.

„Měli živnost v Mazír-e Shariffu, kterou se jim podařilo prodat těsně předtím, než jim ji vzali. Ukryli se v Hindúkuši a potom, co se jim podařilo spojit s místním agentem Hadí hlavy a předali mu peníze, se vydali na cestu.“

„Podle mě každej pozná, že nejsem Afghánec,“ namítl Alex. „Jak ti Hazárové vůbec vypadají?“

„Většina z nich jsou Asiaté – Mongolové nebo Číňané. Ale ne všichni. Ve skutečnosti se spoustě z nich podařilo v Afghánistánu přežít právě proto, že nevypadali příliš východně. Tak či tak, nemusíš mít strach. Paní Webberová se o to postará.“

„Co řeč?“

„Nebudeš mluvit. Nikdy. Budeš předstírat, že jsi prosťáček. Jen zírej stranou a drž jazyk za zuby. Snaž se tvářit vyděšeně – jako bych tě chtěl uhodit. Možná to čas od času udělám. Abychom působili přesvědčivě.“

Alex si nebyl jistý, jestli to Ash myslí vážně, nebo ne.

„Já mluvím jazykem *darí*,“ pokračoval. „To je nejrozšířenější jazyk v Afghánistánu a budou jím mluvit i členové Hadí hlavy. Umím také pár slov dialektu *hazáragí*, ale ten bychom neměli potřebovat. Hlavně nezapomeň, že nesmíš otevřít pusu. Jestli to uděláš, oba nás zabijou.“

Ash vstal. Když mluvil, tvářil se zamračeně – skoro nepřátelsky. Ale teď se k Alexovi otočil s výrazem, který téměř připomínal zoufalství. „Alexi…“ Odmlčel se a poškrábal se na bradě. „Víš určitě, že do toho chceš jít? ASIS tě k tomu nemůže nutit. Pašování lidí a všechno ostatní… Měl bys být ve škole. Proč prostě neodjedeš domů?“

„Na to je už pozdě," podotkl Alex. „Souhlasil jsem. A chci, abys mi vyprávěl o tátovi."

„To je hlavní důvod, proč jsi s touhle misí souhlasil?"

„Jedinej důvod."

„Jestli se ti něco stane, nikdy si to neodpustím. Nebýt tvého otce, byl bych mrtvý. Myslím to vážně." Ash se podíval stranou, jako by se té vzpomínce snažil vyhnout. „Jednou ti všechno povím… O Maltě a o tom, co se stalo, když mě dostal Jassen Gregorovič. Ale teď ti chci říct tohle: John by mi nepoděkoval, kdyby ses kvůli mně dostal do průšvihu. Takže jestli chceš slyšet moji radu, zavolej Brookovi a pověz mu, že sis to rozmyslel. A odjed odsud."

„Zůstanu," odpověděl Alex. „Ale stejně díky."

Ve skutečnosti to, co Ash právě řekl – zmínka o Jassenu Gregorovičovi –, Alexe jen utvrdilo v rozhodnutí, že se musí dozvědět víc. Všechno do sebe náhle začalo zapadat.

Alex věděl, že jeho otec John Rider předstíral, že je nepřátelský agent, a pracoval pro Škorpion. Když ho MI-6 chtělo zpátky, naaranžovali to tak, aby byl „chycen". To se odehrálo na Maltě. Všechno bylo jen naoko. A Jassen Gregorovič se toho zúčastnil, Jassen byl mezinárodně hledaný zabiják a Alex se s ním setkal o čtrnáct let později – poprvé, když pracoval pro Heroda Sayla, podruhé uvnitř děsivé říše Damiana Craye. Teď byl Jassen mrtvý, ale zdálo se, že je mu stále souzeno být součástí Alexova života. Ash ho potkal na Maltě. A ať se na tom ostrově stalo cokoli, souviselo to s příběhem, který chtěl Alex znát.

„Víš to určitě?" zeptal se Ash naposledy.

„Určitě," přisvědčil Alex.

„Tak dobře." Ash vážně přikývl. „Pak tě radši naučím tuhle větu: *Bád az táríkí, rósaní ast*. To je staré afghánské přísloví a možná nastane okamžik, kdy ho budeš potřebovat. ‚Po každé noci přijde den.' Doufám, že se ti jeho pravdivost potvrdí."

Ozvalo se klepání na dveře.

Ash je otevřel a do pokoje vešla malá, zavalitá žena s cestovní taškou. Vypadala jako gardedáma ve výslužbě nebo možná jako velice staromódní učitelka. Měla na sobě olivově zelený kostým a silné punčochy, které ještě podtrhovaly fakt, že má příšerně tlusté

nohy, kolem lívancovitého obličeje se jí plazily vlasy nekonkrétní barvy a střihu a nebyla nalíčená. Jen v klopě se jí třpytila brož – stříbrná sedmikráska.

„Jak se máš, Ashi?“ Když vešla dovnitř, usmála se, a ten úsměv spolu s širokým australským přízvukem jako by do ní vdechl život.

„Rád tě vidím, Cloudy,“ odpověděl Ash a zavřel dveře. „Tohle je paní Webberová, Alexi,“ vysvětlil. „Pracuje pro ASIS – jako specialistka na převleky. Cloudy, tohle je Alex Rider.“

Žena došla těžkým krokem k Alexovi a změřila si ho. „Hmm…“ zamumlala nesouhlasně. „Pan Brooke potřebuje psychiatra, když si myslí, že nám to s tímhle klukem projde. Ale udělám, co budu moct.“ Položila tašku na postel. „Teď se svleč, chlapče. Tričko, boxerky, prostě všechno. Začneme s pokožkou.“

„Počkat –,“ vyhrkl Alex.

„Proboha!“ vykřikla žena. „Myslíš, že uvidím něco, co jsem ještě neviděla?“ Otočila se k Ashovi, který mlčky přihlížel. „Totéž platí pro tebe, Ashi. Nevím, čemu se směješ. Možná vypadáš jako Afghánec trochu víc než on, ale musíš se svléct taky.“

Rozepnula tašku a vyndala z ní tucet plastových láhví naplněných různě tmavými tekutinami. Pak přišly na řadu štětec, kosmetický kufřík a několik tub připomínajících pastu na zuby. Nakonec vytáhla oblečení, jež vypadalo – a páchlo –, jako by pocházelo z popelnice.

„Všechny ty věci jsou z charity,“ vysvětlila. „Darované lidmi v Anglii a zakoupené na trhu v Mazír-e Sharifu. Každý dostanete dva kousky. Víc nepotřebujete – budete je nosit ve dne v noci. Ashi, běž napustit vanu.“ Cloudy odšroubovala víčko jedné lahvičky. Alex ten odér – chaluhy a ředidlo – ucítil i na opačném konci pokoje. „Studenou vodou!“ dodala úsečně.

Nakonec dovolila, aby se Alex vykoupal sám. Smíchala dvě lahvičky hnědého barviva s polovinou vany studené vody. Alex v ní měl zůstat deset minut a ponořit do ní obličej i vlasy. Než mu dovolila vylézt, třásl se zimou, a když se utíral, neodvážil se podívat do zrcadla – ale všiml si, že hotelové osušky teď vypadají, jako by je namočil do stoky. Oblékl si otrhané, vytahané boxerky a vyšel z koupelny.

„To je lepší,“ zamumlala paní Webberová. Všimla si, že Alex má přímo nad srdcem rudou jizvu. Tam ho zasáhl odstřelovač po jeho střetu se Škorpionem a málem ho zabil. „Tohle by se dalo využít,“ prohodila. „Spousta afghánských chlapců má jizvy po střelných ranách. Vy dva budete dokonalá dvojka.“

Alex nevěděl, jak to myslí. Pohlédl na Ashe a okamžitě pochopil. Ash, který si právě oblékal volnou košili s krátkými rukávy, měl také jizvu, ale byla mnohem horší než Alexova – přes břicho dolů do kalhot se mu klikatila vystouplá bílá čára. Otočil se k němu zády a zapínal si knoflíky, ale už bylo pozdě. Alex to ohavné zranění viděl. Očividně se jednalo o řeznou ránu. Byl si tím naprosto jistý. Blesklo mu hlavou, kdo ten nůž asi držel.

„Pojď sem a posaď se, Alexi,“ vyzvala ho paní Webberová, když vytáhla igelitovou plachtu a rozprostřela ji pod židli. „Teď ti ostříhám vlasy.“

Alex jí vyhověl a několik následujících minut slyšel jen cvakání nůžek a sledoval, jak se na podlahu snášejí chumáče vlasů. Podle způsobu její práce pochyboval, že by paní Webberová absolvovala kadeřnický výcvik v některém z londýnských salonů. Spíš to vypadalo na farmu, kde se stříhají ovce. Když skončila, otevřela jednu tubu a nanesla mu na hlavu hustý, mastný krém. Nakonec o krok couvla.

„Vypadá skvěle,“ prohlásil Ash.

„Musím ještě zapracovat na zubech. Okamžitě by ho prozradily.“

Vytáhla další tubu a pomocí prstu mu natřela zuby tmavou pastou. Nakonec vylovila dvě plastové zubní korunky – jedna byla šedá, druhá černá.

„Přilepím ti je na zuby,“ oznámila Alexovi.

Alex otevřel ústa, aby mu mohla falešné korunky nasadit. Zašklebil se. Vypadal teď úplně jinak.

„Den dva ti budou překážet, ale pak si na ně zvykneš,“ podotkla. Znovu o krok couvla, aby si prohlédla výsledek své práce. „Tak! A je to. Co kdyby ses teď oblékl a podíval se na sebe?“

„Cloudy, jsi fakt profík,“ zamumlal Ash pochvalně.

Alex si natáhl vybledlé červené tričko a džíny – obojí bylo špinavé a samá díra. Pak se vrátil do koupelny a postavil se před velké zrcadlo. Ohromeně zalapal po dechu. Chlapec, na kterého se díval, rozhodně nebyl on. Měl olivovou pleť a krátké, mastné tmavohnědé vlasy slepené do pramínků. V oblečení vypadal hubenější, než skutečně byl. Otevřel ústa a spatřil, že dva zuby jsou jakoby zkažené a zbytek je ohavný a zahnědlý.

Paní Webberová za ním přišla do koupelny. „Dva týdny si s barvou pokožky nemusíš dělat starosti," řekla. „Dokud se nevykoupeš – ale podle mě ti něco takového nehrozí. Každých pět až šest dní si musíš ošetřit vlasy a zuby pastou. Ale neboj se, dám Ashovi všechno, co budeš potřebovat."

„To je neuvěřitelné," poznamenal Ash, který stál mezi dveřmi.

„Přinesla jsem ti tenisky," dodala paní Webberová. „Ponožky nebudeš potřebovat. Pochybuju, že by je nějaký chlapec v tvé situaci nosil."

Vrátila se do pokoje a vytáhla z tašky sportovní boty, roztrhané a samý flek. Alex se do nich marně snažil nazout.

„Jsou mi malý," oznámil po chvilce.

Paní Webberová se zamračila. „Můžu ti v nich udělat díru pro palec."

„Ne. Tyhle nosit nemůžu."

Stále se mračila, ale i ona viděla, že jsou boty moc malé. „Tak dobře." Rezignovaně přikývla. „Můžeš si nechat svoje, jen mi je na chvilku půjč."

Zašátrala v tašce a vytáhla z ní břitvu, nějakou barvu a další lahvičku s chemikálií. O dvě minuty později vypadaly Alexovy boty, jako by je někdo před deseti lety vyhodil. Když si je obul, začala pracovat na Ashovi. I on se kompletně změnil. Odstín pokožky měnit nemusel a díky vousům vyhlížel jako rodilý Hazár, ale stejně jako Alex potřeboval ostříhat a vzít si jiné šaty. Bylo to zvláštní, ale když paní Webberová skončila, Alex a Ash skutečně vypadali jako otec se synem. Chudoba je sblížila.

Paní Webberová sbalila do tašky všechno oblečení, které měli Alex s Ashem předtím na sobě, zapnula ji a napřímila se. Ukázala prstem na Ashe.

„Dohlédni na Alexe," nařídila mu. „Už jsem o tom mluvila s panem Brookem. Podle mě není správné poslat do akce čtrnáctiletého kluka. Dávej na něj pozor, aby se mu nic nestalo."

„Postarám se o něj," slíbil Ash.

„To bych ti radila. Zlom vaz, Alexi!"

A po těch slovech odešla.

Ash se otočil k Alexovi. „Jak se cítíš?"

„Mizerně."

„Bude hůř. Jsi připravený? Musíme vyrazit."

Alex zamířil ke dveřím.

„Pojedeme služebním výtahem," oznámil Ash. „A pak použijeme vchod pro zaměstnance. Kdyby nás v hotelu někdo uviděl v tomhle přestrojení, zavolal by na nás policii."

Před hotelem na ně čekal řidič, s nímž se Alex setkal na letišti, převezl je na opačnou stranu řeky a pak proti proudu do Čínské čtvrti. Alex cítil, jak na něj klimatizace fouká studený vzduch, a věděl, že o tenhle luxus na nějakou dobu přijde. Řidič je vysadil na nároží a na Alexe okamžitě zaútočil žár, špína a hluk velkoměsta. Začal se potit, ještě než se dveře auta zabouchly. Ash vytáhl ze zavazadlového prostoru otlučený kufřík, a bylo to. Zničehonic se ocitli sami.

Alex ještě nikdy na takovém místě nebyl. Když zvedl hlavu, připadalo mu, jako by v bangkocké Čínské čtvrti neexistovalo nebe – veškeré světlo zastiňovaly billboardy, poutače, elektrické kabely a neonové reklamy: RESTAURACE JOU KUNG. THAJSKÉ MASÁŽE. ZUBNÍ KLINIKA SENG CHUNG (KRÁSNÝ ÚSMĚV ZAČÍNÁ U NÁS). Stejně tak byly přeplněné chodníky; každý centimetr plochy zabíraly stánky s občerstvením, levným oblečením a elektronikou. Všude byli lidé, stovky lidí, a prodírali se mezi vozidly, která jako by zkameněla v nekonečné zácpě zamořené výfukovými plyny.

„Tudy," zamumlal tiše Ash. Kdykoli odteď promluvil anglicky, ujistil se, že ho neslyší nikdo cizí.

Prodírali se všudypřítomným zmatkem a Alex během několika minut prošel kolem zeleniny, kterou ještě nikdy v životě neviděl, a

masa, které, jak doufal, už nikdy neuvidí – v zelené omáčce bublala srdce a plíce a z kotlů přetékala hnědá střeva, jako by se snažila utéct. Připadalo mu, že se tu mísí všechny odéry na světě. Maso, ryby, odpadky a pot – každý krok přinášel jiný pach.

Kráčeli asi deset minut, až dorazili k průchodu mezi restaurací – několik plastových stolků a skleněný pult s umělohmotnými napodobeninami jídel, která nabízeli – a stánkem s obrazy. Konečně úniková cesta z hlavní třídy. Úzká, špinavá postranní ulička vedla mezi dvěma obytnými domy, jejichž poschodí vyvolávala dojem, jako by je stavitelé na sebe navršili náhodně. U vchodu stál miniaturní oltář a díky kadidlu přibyla do Alexovy sbírky další vůně. O kousek dál, vedle tuctu přepravek s prázdnými láhvemi od pepsikoly, hromady starých kanystrů na benzin a řady stolů a židlí, parkovala dvě auta. Ve škarpě seděla v tureckém sedu Číňanka a vázala stuhy na koše s exotickým ovocem. Alex si vzpomněl na košík s ovocem v hotelovém pokoji. Možná pocházel právě odsud.

„To je ono," oznámil Ash.

Tuhle adresu dala Karímu Hassanovi a jeho synovi Hadí hlava. Tady měli vyčkat na jejich kontakt.

Všechny byty ústily přímo do uličky a neměly dveře ani závěsy, takže Alex viděl dovnitř. V jedné místnosti trůnil u stolu Číňan v trenýrkách a brýlích, kouřil a na kolenou mu spočívalo obrovské břicho. V další seděla na podlaze celá rodina s hůlkami v rukou a obědvala. Nakonec došli k místnosti, která vypadala opuštěně, ale očividně byla obydlená. U plotny stála stařena. Ash naznačil Alexovi, aby počkal, popošel dopředu a prohodil s ní pár vět – stejně jako na slova při tom spoléhal na gestikulaci a mával jí před obličejem listem papíru.

Pochopila a ukázala na zadní schodiště. Ash něco zavolal jazykem *darí* a Alex, který předstíral, že rozumí, se rozběhl ke schodům.

Byly z betonu a přinejmenším na polovině z nich se leskly loužičky špinavé vody. Alex sledoval Ashe do třetího patra k jediným dveřím bez kliky. Ash je otevřel. Za nimi se objevila holá místnost s kovovou postelí, matrací na podlaze, umyvadlem, záchodem a špinavým oknem. Nebyl tu koberec ani světlo. Když

Alex vstoupil dovnitř, po bočnici postele lezl největší šváb, jakého kdy viděl, a rychle se rozběhl přes zeď pryč.

„To je ono?“ vykoktal Alex.

„To je ono,“ přisvědčil Ash.

Venku v uličce si muž, který je sledoval celou cestu z hotelu, poznamenal číslo budovy. Pak se obrátil, vytáhl mobilní telefon a vytočil číslo. Než ho spojili, zmizel v davu.

PRVNÍ KONTAKT

„Co když nepřijdou?“ prohodil Alex.

„Přijdou.“

„Jak dlouho budeme muset podle tebe čekat?“

Už skoro tři dny bydleli v Čínské čtvrti a Alex byl naštvaný, zklamaný… a znuděný. Ash mu nedovolil číst noviny ani knížku v angličtině. Vždycky hrozilo nebezpečí, že někdo nečekaně vstoupí do pokoje a přistihne ho. Ani mu nedovolil prohlédnout si Bangkok. Neměli tušení, kdy se Hadí hlava objeví, a nechtěli riskovat, že nebudou doma.

Ale každé ráno mohl dvě hodinky bloumat sám po ulicích. Pobavilo ho, že se k němu nikdo nechová jako k turistovi – naopak, turisté se mu obloukem vyhýbali. Paní Webberová skutečně odvedla dobrou práci. Alex vypadal jako dítě ulice odněkud zdaleka a bylo mu jasné, že po více než padesáti hodinách bez sprchy nebo vany – dokonce bez toho, že by se převlékl do čistých šatů – je jeho přítomnost cítit mnohem dřív, než se on sám skutečně objeví.

Postupně se mu podařilo si na Čínskou čtvrť zvyknout – na ty chaoticky nakupené krámky a domky, na bludiště chodníků a uliček, na lepkavé dusno, na neustálý hluk a pohyb. Připadalo mu, že za každým rohem čeká překvapení. Mrzák se zakrnělýma nohama, který jako obrovský pavouk procupital kolem po rukou. Chrám, jenž zničehonic vyrůstal ze země jako exotická květina. Holohlaví mniši v zářivě oranžových hábitech, kteří se proplétali davem.

Také se dozvěděl trochu víc o Ashovi.

Ash špatně spal. Nabídl Alexovi postel a sám si vzal matraci, ale občas si začal v noci něco mumlat a pak se s trhnutím probudil. Tiskl si ruku na žaludek a Alex věděl, že vzpomíná na okamžik, kdy ho poranili nožem, a že ho rána bolí.

„Proč ses stal špionem?“ zeptal se Alex jednou ráno.

„Tenkrát mi to připadalo jako dobrý nápad,“ zavrčel Ash. Nesnášel otázky a jen málokdy na ně dal přímou odpověď. Ale ten den měl lepší náladu. „Oslovili mě, když jsem sloužil v armádě.“

„Alan Blunt?“

„Ne. Blunt už sice u MI-6 byl, ale ne na vysokém místě. Zverbovali mě krátce po tvém otci. Jestli chceš, povím ti, proč se dal k tajným službám on.“

„Proč?“

„Byl vlastenec.“ Ash se ušklíbl. „Byl přesvědčený, že jeho povinností je sloužit královně a vlasti.“

„Ty si to nemyslíš?“

„Už ne.“

„Co se stalo? Proč jsi změnil názor?“

„To už je dávno.“ Když se Ash nechtěl dál bavit, jednoduše rozhovor ukončil. Alex pochopil, že pokud k tomu dojde, nemá smysl na něj tlačit. Ash se dokázal zahalit do mlčení jako do kabátu. Alexe to dráždilo, ale věděl, že bude muset prostě počkat. Ash promluví, až bude chtít.

A pak, čtvrtý den, se objevil člen Hadí hlavy.

Chvilku potom, co se Alex vrátil s jídlem z místního krámku, uslyšel dusot nohou na betonovém schodišti. Ash na něj vrhl varovný pohled a vyskočil z postele, právě když se rozlétly dveře a do pokoje vpadl jeden z nejohavnějších mužů, jakého kdy Alex viděl.

Byl malý a měl na sobě oblek, který vypadal, jako by se srazil při praní. Muž byl plešatý a neoholený, takže mu jak horní, tak spodní část hlavy pokrývalo řídké tmavé strniště. Na druhou stranu, neměl obočí – jako by byla pokožka natolik tlustá a podobaná, že skrz ni nedokázalo prorazit. V neuvěřitelně širokých ústech, která připomínala otevřenou ránu, měl stejně tolik mezer jako zubů. Ale nejhorší ze všeho bylo, že mu chyběly uši. Boltce mu kdysi dávno někdo uřízl, takže mu z hlavy trčely jen masité výčnělky.

Tohle byl zřejmě Anan Sukit. Doprovázel ho další muž v bílém triku a džínách, který nesl fotoaparát – velkou dřevěnou bednu, jež vypadala jako z antikvariátu. Poté se ve dveřích objevil třetí muž. Vyhlížel podobně jako Ash – podle všeho šlo o Afghánce, který měl tlumočit. Alex se chvatně schoulil do rohu. Díval se na příchozí, ale snažil se tvářit lhostejně, jako by nechtěl, aby si ho všimli.

Sukit vyštěkl pár slov na tlumočníka, který pak promluvil na Ashe. Ash odpověděl jazykem *darí* a trojsměrná konverzace začala. Alex si uvědomil, že Sukit si ho během ní zkoumavě prohlíží. Člen

Hadí hlavy měl maličké panenky, které se neustále pohybovaly a těkaly zleva doprava. Fotograf se pustil do práce a několikrát Alexe vyfotil. Potom přišla řada na Ashe. Už Alexovi vysvětlil, jaké doklady pro ně pašeráci lidí připraví. Pasy, možná s vízy do Indonésie. Policejní zatykač na Ashe. Zprávu z nemocnice potvrzující, že byl při výslechu zraněn. Možná starý průkaz člena komunistické strany. Všechny tyhle dokumenty by jim po příjezdu do Austrálie pomohly získat uprchlický status.

Fotograf skončil, ale diskuze pokračovala. Alexovi došlo, že se objevil nějaký problém. Sukit několikrát kývl jeho směrem; zdálo se, že něco požaduje. Ash protestoval a tvářil se nešťastně. Alex zaslechl, že několikrát padlo jeho jméno – Abdul.

Pak, zničehonic, k němu Anan Sukit přistoupil. Potil se a páchl česnekem. Bez varování ho chytil za triko a prudce postavil na nohy. Ash vyskočil a něco vykřikl. Alex nerozuměl jedinému slovu, ale dělal, co mu jeho parťák vtloukl do hlavy – tupě zíral před sebe, jako by nic nechápal. Sukit ho dvakrát udeřil do tváře. Alex vyjekl – nejen bolestí, ale šokem z nečekaného násilí, z toho, co se právě stalo. Ash vychrlil na muže vodopád slov, jako by ho prosil. Sukit něco vyštěkl a Ash přikývl. Ať už po něm chtěl muž cokoli, Ash nakonec souhlasil. Trojice příchozích se otočila a spokojeně odešla.

Alex čekal, dokud si nebyl jistý, že jsou pryč. Tváře ho stále pálily. „Tohle byl Anan Sukit?“ zajímal se.

„Jo.“

„Co se mu stalo s ušima?“

„Přišel o ně před pěti lety ve válce gangů. Asi jsem se ti měl o tom zmínit. Někdo mu je uřízl.“

„Má štěstí, že nenosí brýle.“ Alex si třel špinavou rukou tvář. „Tak o co tady vlastně šlo?“ zeptal se.

„Nevím. Nechápu to…“ Ash byl hluboce zamyšlený. „Ty doklady pro nás udělají. Budou hotové dnes večer.“

„To je bezva. Ale proč mě zfackoval?“

„Měl požadavek. Odmítl jsem ho. A tak se naštval – a vybil si vztek na tobě. Mrzí mě to, Alexi.“ Ash si prohrábl tmavé kudrnaté vlasy. Zdálo se, že jím ten zážitek hluboce otřásl. „Nechtěl jsem, aby ti ublížil, ale nemohl jsem nic dělat.“

„Co požadoval?“

Ash si povzdychl. „Sukit trval na tom, abys doklady vyzvedl ty. Ne já. Chce prostě tebe.“

„Proč?“

„To mi neřekl. Prý na ně máš dneska večer v sedm čekat v Pat Pongu. Musíš být sám. Jestli tam nebudeš, můžeme na doklady zapomenout. Dohoda padá.“

Ash se odmlčel. Ztratil kontrolu nad situací a věděl to.

Alex si nebyl jistý, jak reagovat. Jeho první setkání s Hadí hlavou bylo krátké a nepříjemné. Otázka zněla: co s ním mají za úmysly? Ze by prokoukli jeho převlek? Třeba ho na tom místě – v Pat Pongu – naloží do auta a už ho nikdy nikdo neuvidí.

„Kdyby tě chtěli zabít, udělali by to hned tady,“ prohlásil Ash, jako by mu četl myšlenky. „Mohli nás zabít oba.“

„Myslíš, že bych měl pro ty doklady jít?“

„Nutit tě k tomu nemůžu, Alexi. Rozhodnutí je na tobě.“

Ale jestli nepůjde, nedostanou falešné dokumenty a Ash nezjistí, kde je vyrábějí. Kromě toho nebudou moct pokračovat v cestě do Austrálie. Akce skončí, dřív než vůbec začala. A Alex se od Ashe nic nedozví – nic o svém otci, o Maltě, o Jassenu Gregorovičovi.

Bylo to nebezpečné, ale za ten risk to stálo.

„Udělám to,“ řekl Alex.

Pat Pong Alexovi předvedl jinou stránku Bangkoku – a ne tu, kterou chtěl vidět. Šlo o změť barů a striptýzových klubů, kde se scházeli batůžkáři a obchodníci, aby prohýřili noc. Dveřmi zahlédl polonahé tanečnice, které se svíjely v rytmu západní pop-music. Kolem se procházeli tlustí muži v květovaných košilích s thajskými přítelkyněmi. Neonová světla blikala, všude duněla hudba a ve vzduchu se vznášel pach alkoholu a levného parfému. Bylo to poslední místo na světě, kde by se chtěl čtrnáctiletý anglický chlapec ocitnout, a Alex – zatímco přešlapoval u vstupu na hlavní náměstí – se cítil příšerně nesvůj. Ale po pár minutách vedle něho zastavil otlučený černý citroen se dvěma muži uvnitř. Jednoho z nich znal. Muž na sedadle spolujezdce měl nedávno v ruce fotoaparát a fotil jeho a Ashe.

A je to tady. Přijel do Thajska, aby zjistil něco o Hadí hlavě, a teď ho k ní vezou, neozbrojeného, bez Smithersových důmyslných věciček – bez čehokoli, co by mu pomohlo ze šlamastyky, kdyby se něco zvrtlo. Opravdu mu předají ty dokumenty, jak slíbili? Nějak o tom pochyboval. Ale na to, aby si věc rozmyslel, bylo už pozdě. Nastoupil do auta. Zadní sedadlo z koženky bylo popraskané a pod zpětným zrcátkem se houpaly plyšové hrací kostky.

Nikdo na něj nepromluvil – samozřejmě, neznali přece jeho jazyk. Ash ho varoval, aby mlčel bez ohledu na to, co se bude dít. Jediné anglické slovo by pro oba znamenalo okamžitou smrt. Musí předstírat, že je prostoduchý, že vůbec nic nechápe. A jestli se mu situace vymkne z ruky, pokusí se utéct.

Citroen se vmísil do kolony aut, která se pohybovala hlemýždím tempem, a zničehonic je ze všech stran obklopila auta, náklaďáky, autobusy a tuk-tuky. Všichni na sebe jako obvykle troubili. Horký večer ještě zesiloval hluk a zápach výfukových plynů, které visely nehybně ve vzduchu.

Jeli asi půl hodiny. Byla tma a Alex neměl tušení, kam míří. Snažil se zapamatovat si pár orientačních bodů – neonový štít, mrakodrap se zvláštní zlatou kupolí na střeše, hotel. Součástí jeho úkolu bylo, aby získal o Hadí hlavě co nejvíc informací, a další den možná bude muset Ashovi přesně ukázal, kudy jeli. Vůz odbočil z hlavní třídy a zničehonic se ocitli v úzké uličce mezi dvěma vysokými zdmi. Alexovi se to líbilo čím dál míň. Měl pocit, že se řítí do nějaké pasti. Sukit tvrdil, že mu předají dokumenty, ale Alex mu nevěřil. Tohle všechno má určitě jiný důvod.

A pak vyjeli ven a Alex před sebou spatřil řeku. Hladina byla temná a až na jediný člun s nákladem rýže, který mířil k domovu, prázdná. Jeho pohled upoutal mrakodrap v dálce. Byl to hotel Peninsula, kde strávil svou první noc v Bangkoku. Stál necelou půl míli proti proudu řeky, ale jako by patřil do jiného světa. Auto zpomalilo. Když dorazili na říční břeh, řidič vypnul motor a všichni vystoupili.

Zápach kanalizace – pronikavý, sladký a těžký. Toho si Alex všiml nejdřív. Hladinu řeky pokrývala vrstva shnilé zeleniny a odpadků, které se v proudu pohupovaly sem a tam jako pohyblivý

koberec. Jeden z mužů ho bolestivým dloubnutím do zad postrčil dopředu a Alex přešel zchátralé molo, u kterého čekal člun s dalším drsně vyhlížejícím Thajcem u kormidla, aby je převezl na opačný břeh. Nastoupil dovnitř a jeho průvodci ho následovali.

Odrazili od mola. Vyšel měsíc a všechno bylo náhle zřetelně vidět. Alex před sebou spatřil cíl jejich cesty. Na druhé straně řeky stála třípatrová budova se zeleným nápisem: OBCHODNÍ SPOLEČNOST ČCHA-TA. A ten pohled se mu ani trochu nelíbil.

Budova stála těsně u břehu a částečně vyčnívala nad řeku. Podepírala ji řada betonových pilířů, takže se nacházela asi dva metry nad hladinou. Byla ze dřeva a vlnitého plechu: změť šikmých střech, schodišť, verand a balkonů, které vypadaly, jako by je dohromady stlouklo dítě. Budova měla málo dveří a ještě méně oken. Jak se blížili, Alex cosi zaslechl – tlumený halas, jenž náhle zesílil jako řev davu na fotbalovém zápase. Vycházel zevnitř.

Člun zakotvil u mola, z něhož vedl žebřík na dřevěnou plošinu. Alex opět ucítil, že ho do zad dloubla pěst. Připadalo mu, že je to jediný způsob, jakým ti lidé dokážou komunikovat. Neochotně vstal a chytil se žebříku. Vzápětí uslyšel šplouchnutí a koutkem oka zachytil pohyb. V tmavém prostoru pod budovou žila nějaká zvířata. Zevnitř se opět ozval řev a pak gong. Jak se do téhle záležitosti vlastně zapletl? Alex zaťal zuby a vylezl na plošinu.

Když vstoupil do budovy, ocitl se ve svažující se úzké chodbě, kterou po obou stranách lemovaly dveře. Na stropě se pohupovaly holé žárovky rozmístěné v pravidelných rozestupech, které vydávaly skličující žluté světlo. Ve vzduchu se vznášel říční odér. Asi v polovině chodby se zastavili u jedněch dveří, za kterými se nacházela místnost připomínající vězeňskou celu – měla několik čtverečních metrů, bylo v ní malé zamřížované okno a uprostřed stála lavice se stolem. Na lavici ležely křiklavě barevné trenýrky. Fotograf – Alex nevěděl, jak se ten muž jmenuje – trenýrky zvedl a thajsky něco vyštěkl. Tentokrát byl význam jasný.

Dveře se zabouchly. Odněkud zblízka se opět ozvaly výkřiky. Alex vzal trenýrky do ruky. Byly hedvábné, nedávno vyprané, ale na látce byly stále patrné tmavé fleky – zašlé skvrny od krve. Alex se snažil ovládnout sílící pocit strachu. Podíval se na okno, ale na první

pohled mu bylo jasné, že tudy se ven nedostane. Nepochyboval, že na opačné straně dveří stojí stráž. Zaslechl bzučení komára a připlácl si ho k hlavě. Začal se svlékat.

O deset minut později ho zavedli ke schodišti, které vypadalo stejně bytelně jako domeček z karet. Alex měl teď na sobě pouze trenýrky – jinak byl nahý. Začínaly mu vysoko nad pasem a končily u kolenou. Stejný typ nosili boxeři nebo zápasníci. Blesklo mu hlavou, které z nich to jsou. Nebo ho čeká ještě něco horšího?

Slyšel hrát hudbu. Praskání amplionu a zesílený proud slov, všechna v thajštině. Smích. Tichý hovor mnoha lidí. Nakonec před sebou spatřil místo, jaké ještě nikdy neviděl a na které už nikdy nezapomene.

Ocitl se v kruhové aréně s desítkami úzkých sloupů, které podpíraly strop. V jejím středu stál vyvýšený boxerský ring a ze všech stran ji lemovaly svažující se řady plastových židlí. Místnost osvětlovaly neonové zářivky zavěšené na řetězech a pod stropem se pomalu otáčelo asi dvacet nebo třicet větráků, které se snažily rozhýbat horký, vlhký vzduch. Z amplionů vyřvávala thajská hudba a ze stěn trčely staré televizní obrazovky, každá nesmyslně naladěná na jiný kanál.

Samotný ring obklopoval drátěný plot – byl tu buď proto, aby účinkující nemohli ven, nebo diváci dovnitř. V aréně se nacházelo asi čtyři sta lidí, kteří se vzrušeně bavili a vyměňovali si žluté lístky. Alex někde četl, že sázení je v Thajsku nelegální, ale okamžitě pochopil, co se tady děje. Přišel právě na konci zápasu. Přes ring táhli dva muži za nohy mladíka – paže měl rozhozené a jeho ramena nechávala na podlaze pokryté plátnem červený pruh. A diváci, kteří vsadili na jeho soupeře, si vybírali výhru.

Alex stál v zadní části arény. Když vstoupil dovnitř, do ringu vedli dalšího muže – oblečeného stejně jako on v trenýrkách –, který měl tělo ochromené strachem. Jakmile ho diváci spatřili, začali se smát a tleskat. Posílali si další žluté sázecí lístky. Někdo Alexovi položil ruku na rameno a postrčil ho na plastovou židli. Podlaha zavrzala a Alex pod sebou zahlédl stříbrný záblesk, jak říční voda narážela do betonových pilířů. Potil se a pach jeho potu přilákal

komáry. Slyšel je přímo v uchu. Jak ho znovu a znovu štípali, naskočila mu husí kůže.

Nový zápasník prošel mezi diváky a stál teď u drátěného plotu. Někdo mu pověsil na krk květinovou girlandu, takže vypadal, jako by se ho chystali obětovat. Alexe napadlo, že je to svým způsobem pravda. Dva podsaditý Thajci ho provedli otvorem v plotě a pomohli mu do ringu. Přiměli ho, aby se uklonil obecenstvu. Pak se v opačném rohu objevil šampión zápasu.

Nebyl urostlý, ale vyzařovala z něho síla a rychlost. Alex mu na těle rozeznal každičký sval, všechny byly do sebe zaklesnuté jako kovové pláty. Neměl na sobě ani jeden přebytečný gram tuku. Jeho krátké vlasy byly velice tmavé stejně jako jeho oči, a přestože měl chlapeckou, naprosto hladkou tvář, Alex usoudil, že je mu kolem pětadvaceti. Na trenýrkách mu zářilo bíle napsané jméno – Sunthorn. Když se uklonil divákům, vytáhl se na špičky a zvedl pěsti, aby jim poděkoval za potlesk.

Jeho soupeř byl očividně smířený s osudem. Muži, kteří ho přivedli do ringu, mu sundali girlandu a odešli. Hudba ustala a ozval se gong.

Alex věděl, co uvidí. Čekal nejhorší a nemýlil se – thajský box, neboli „umění osmi končetin“, byl jedním z nejagresivnějších a nejnebezpečnějších bojových umění na světě. Alex se učil karate, ale věděl, že to se od thajského boxu, který dovoluje údery pěstmi, lokty, koleny a chodidly do zhruba čtyřiadvaceti míst na těle protivníka – od temene po lýtko –, zcela liší. A tohle byla jeho drsnější, nelegální verze. Ani jeden bojovník neměl bandáž na rukou nebo chrániče na holeních či břiše. Zápas bude pokračovat, dokud jednoho z nich neodnesou z ringu v bezvědomí – nebo mrtvého.

První kolo Alex sledoval se směsicí okouzlení a hrůzy, protože tušil, že potom přijde na řadu on. Zápas začal – bojovníci kolem sebe kroužili a odhadovali slabá místa toho druhého. Sunthorn několikrát zaútočil, nejdřív pravým loktem, potom se otočil a zkusil prudký úder kolenem. Ale jeho soupeř byl rychlejší, než vypadal, oběma ránám se vyhnul, a dokonce se pokusil o protiútok – vykopl levou nohu do vzduchu a těsně minul protivníkův krk –, což vyvolalo vzrušený jásot.

Jenže na konci prvního kola udělal osudovou chybu. Jeho pozornost polevila, jako by čekal na gong. Sunthorn náhle učinil výpad, švihl nohou a kopl ho do hrudníku tak prudce, že mu vyrazil dech a málem ho poslal k zemi. Zachránil ho jen úder gongu, který se ozval o vteřinu později. Muž dovrávoral do rohu ringu, kde mu sekundant vrazil mezi rty láhev s vodou a osušil mu zpocený obličej. Byl však hluboce otřesený. Další kolo nebude trvat dlouho.

Během krátké přestávky z amplionů opět duněla hlasitá hudba, obrazovky se znovu rozzářily a diváci uzavřeli další sázky. Alex si všiml, že lidé zuřivě gestikulují a rozčileně si poklepávají na náramkové hodinky. Zmocnila se ho nevolnost. Došlo mu, že nesázejí na to, kdo zápas vyhraje. Se Sunthornem v ringu o tom nemohlo být pochyb. Sázejí na to, jak dlouho mu soupeř dokáže vzdorovat.

Gong ohlásil začátek dalšího kola a podle očekávání bylo během chvilky po všem. Zápasník vykročil dopředu, jako by věděl, že jde na popravu. Sunthorn si ho s krutým úsměvem změřil a ukončil zápas tím nejzákeřnějším způsobem, jakým mohl – kopl protivníka do žaludku a pak, mnohem prudčeji, přímo do obličeje. Když do ringu vytryskl gejzír krve, diváci zašuměli. Muž dopadl na záda, a zatímco Sunthorn kolem něho kroužil a vítězoslavně mával pěstmi nad hlavou, ležel bez hnutí na místě. Do ringu se vyšplhala úklidová četa, aby odstranila nepořádek.

A teď přišla řada na Alexe.

Náhle si uvědomil, že se nad ním kdosi sklání – podivná protažená tvář, která připomínala odraz v pokřiveném zrcadle. Byl to Anan Sukit. Nejdřív na něj promluvil thajsky, potom jiným jazykem. Alex opět ucítil pronikavý závan česneku. Sukit se odmlčel. Alex zíral před sebe, jako by neslyšel, že na něj muž promluvil. Sukit se předklonil, pronesl pár slov špatnou francouzštinou a pak to zopakoval anglicky.

„Ty bojovat, nebo já tě zabít.“

Alex předstíral, že nerozuměl. Ten muž nemohl vědět, kdo je a odkud pochází, a jednoduše říkal stejnou větu ve všech jazycích, které znal. Ale nakonec použil ten nejefektivnější jazyk ze všech –

chňapl Alexe za vlasy, vytáhl ho ze židle a začal ho postrkovat uličkou k ringu.

Jak Alex kráčel mezi diváky, cítil, že si ho pozorně prohlížejí a odhadují jeho šance. Opět si předávali žluté lístky – jejich sázky si dokázal jasně představit. Patnáct vteřin…, dvacet vteřin – bylo zřejmé, že tenhle cizí chlapec dlouho nevydrží. Alexovi zběsile bušilo srdce; všiml si, že se mu chvěje hrudník. Proč si na zápas vybrali jeho? Proč ne Ashe? Třeba ti lidé mají zvrácené potěšení z inovací. Během večera viděli nespočet zbitých mužů – teď budou sledovat, jak dostane výprask chlapec.

Alex prošel otvorem v plotě. Sekundanti už na něj čekali, usmívali se a nabídli mu, že mu pomůžou do ringu. Jeden držel girlandu, kterou mu chtěl pověsit na krk. Alex se už rozhodl. Když k němu natáhli ruce, ohnal se po nich. Dav se rozesmál a pokřikoval na něj posměšky. Ale on prostě nedovolí, aby se ho dotkli ani aby ho ozdobili květinami. Vyšplhal se do ringu, právě když ho muži z úklidové čety opouštěli a prolézali mezi provazy ven. Odnášeli s sebou zakrvácené hadry, kterými vytřeli plátěnou podlahu.

Sunthorn na něj čekal v protějším rohu.

Teprve teď, když byl blíž, si Alex všiml arogance a krutosti, které čišely z jeho soupeře. Sunthorn se pravděpodobně věnoval thajskému boxu celý život a věděl, že tenhle zápas skončí, hned jak začne. Ale bylo mu to jedno. Určitě za něj dostane zaplaceno, a pokud obdrží svůj šek, s radostí Alexe zmrzačí. Usmíval se a Alex viděl jeho popraskané rty, vyražené přední zuby a křivý nos – protivníci mu ho zřejmě už několikrát přerazili. Tělem možná připomínal špičkového sportovce, ale na tváři měl výraz šílence.

Alex ucítil v ústech láhev s vodou a napil se. V aréně panovalo příšerné vedro, které z něho vysávalo síly. Přemítal, jak se Sunthornovi podařilo vydržet tak dlouho. Třeba dostal nějaké drogy. Všude kolem něho vyřvávala agresivní hudba; větráky se pomalu otáčely. Alex se opřel do provazů a snažil se vymyslet nějakou taktiku. Co kdyby se v okamžiku, kdy zápas začne, jednoduše vrhl dopředu? Když ho protivník knokautuje během úvodních vteřin, alespoň to bude mít hned za sebou. Ale tahle strategie obsahovala

jisté riziko. Všechno by záviselo na tom, jak silně ho Sunthorn praští. Nechtěl se probrat se zlomeným vazem.

Hudba utichla a ozval se gong. Diváci se utišili. Na to, aby vymyslel nějaký plán, bylo už pozdě. První kolo začalo.

Alex udělal dva kroky dopředu. Cítil, jak ho obecenstvo sleduje pohledem a čeká, až půjde k zemi. Sunthorn vypadal naprosto uvolněně. Zaujal standardní pozici – přemístil váhu na přední nohu, což byl téměř v každém bojovém umění základní obranný postoj –, ale tvářil se skoro znuděně. Alexe napadlo, že jestli má v tomhle souboji nějakou šanci, pak jedině v prvních vteřinách. Nikdo v aréně netuší, že je majitelem prvního stupně DAN – černého pásku v karate. Ten zápas byl totálně nefér. Sunthorn byl mnohem vyšší, těžší a zkušenější než Alex, jenže ten měl na své straně výhodu překvapení.

Rozhodl se ji využít. Udělal další krok vpřed a v posledním okamžiku, když věděl, že je dostatečně blízko, se náhle otočil kolem osy a celou vahou zaútočil. Použil zadní kop, jeden z nejúčinnějších karatistických úderů, a kdyby soupeře zasáhl, na místě by ho knokautoval. Jenomže ke svému úžasu Sunthorna nezasáhl. Thajec bleskurychle zareagoval, uskočil dozadu a prohnul se, takže Alexovo chodidlo těsně minulo jeho břicho.

Obecenstvo zalapalo po dechu a vzrušeně zašumělo. Alex se pokusil o přední kop, ale tentokrát byl Sunthorn připravený. Pravou paží odrazil útok, pak udeřil Alexe nohou do boku a poslal ho do provazů. Alex byl otřesený; rána mu vyrazila dech a dělaly se mu mžitky před očima. Jestli ho Sunthorn zasáhne ještě jednou, zápas skončí. Alex se opíral rameny o provazy a čekal na konec.

Nedočkal se. Sunthorn se opět usmíval a očividně se bavil. Ten cizí kluk nebyl tak slabý soupeř, jak si všichni mysleli, a on věděl, že si s ním může užít spoustu legrace. Diváci prahli po krvi, ale současně toužili po vzrušení. Chvíli si s ním může pohrát, pořádně ho seřezat, než mu zasadí poslední ránu, po které skončí v nemocnici. Natáhl před sebe ruku a ohnul prsty, jako by říkal: „Tak pojď!“ Dav zaburácel nadšením. Dokonce i sázkaři, kteří už prohráli a trhali žluté lístky na kousky, chtěli vidět víc.

Alex se zhluboka nadechl a napřímil se. V místě, kam ho Sunthorn zasáhl, těsně pod pasem, mu zářila rudá skvrna. Ten chlápek měl kůži na chodidlech tvrdou jako kámen a svaly na nohou jako železné pruty. Jak ho mohl Ash namočit do téhle záležitosti? Jenže Alex věděl, že jeho kmotr za to nemůže. Měl v Sydney poslechnout Jack – teď mohl spokojeně chodit do školy.

Následující dvě minuty kolem sebe kroužili, předvedli několik falešných výpadů, ale ani jeden neuštědřil skutečný úder. Alex se snažil udržovat si bezpečnou vzdálenost a zatím sbíral síly. Jak dlouho vlastně trvá jedno kolo? Všiml si, že jsou mezi nimi přestávky, a zoufale potřeboval klidnou chvilku pro sebe: čas na přemýšlení. Kapal z něho pot. Alex si otřel oči a právě v ten okamžik Sunthorn – smršť loktů, kolen a pěstí – zaútočil a jakýmkoli úderem ho mohl knokautovat.

V následujících třiceti vteřinách použil Alex všechny obranné zákroky, které znal, ale věděl, že ve skutečnosti jen spoléhá na instinkty. Zatímco mu připadalo, že se s ním houpe aréna, obecenstvo hulákalo, větráky se otáčely a ze všech stran na něj útočilo lepkavé dusno, zoufale uskakoval a uhýbal před ranami. Do tváře ho zasáhl pravý hák a hlava mu odlétla dozadu – krkem a páteří mu projela prudká bolest. Pak ho Sunthorn udeřil kolenem do žeber. Alex se zlomil v pase, nemohl si pomoct, a pak se zhroutil na zem. Gong právě ohlašoval konec prvního kola.

Diváci tleskali a ječeli nadšením. Z amplionů vyřvávala hudba. Sunthorn se usmíval a mával – očividně si zápas užíval. Alex měl pocit, že z něho vyprchala veškerá síla. Slyšel, že na něj volají jeho sekundanti a naznačují mu, aby se vrátil do svého rohu. Nějak se přinutil vstát. Z nosu mu tekla krev – cítil její ohavnou pachuť, protože jí měl plná ústa.

Další kolo nezvládne, to bylo jasné. Všechno bylo proti němu. Jenže se už rozhodl. Sunthorn je starší, vyšší, těžší a zkušenější než on, takže ho může porazit pouze jediným způsobem.

Musí ho prostě oklamat.

MEZI POTKANY

Jeden z mužů, který se měl o Alexe v ringu starat, mu vlhkou houbou otíral krev z obličeje. Druhý mu pomohl, aby se napil. Alex cítil, jak mu po spáncích a ramenou teče studená voda. Oba muži se na něj usmívali a mumlali povzbuzující slůvka, jako by dokázal jedinému z nich porozumět. Během předchozího zápasu dělali zřejmě totéž – a Alex viděl výsledek. No, on takhle nedopadne. Tihle lidé budou ještě zírat.

Cítil, že sekundant mu naposledy vsunul láhev mezi rty, a co nejvíc se napil. Vzápětí zaduněl gong a láhev zmizela. Hudba utichla. Diváci v aréně vzrušeně povykovali. Alex otočil hlavu a zahlédl Anana Sukita, jak uličkou míří do přední řady. Zřejmě chtěl vidět závěrečný úder zblízka.

Alex – s pěstmi zvednutými před sebe a vahou rovnoměrně rozloženou na bříšcích chodidel – se obezřetně pohnul dopředu. Sunthorn vyčkával. To bylo dobře. Nejvíc ze všeho se Alex obával rychlého, přímého útoku. Nestihl by totiž provést svůj plán. Jenže Alex v prvním kole předvedl, co se v něm skrývá. Sunthorn teď věděl, že ovládá přinejmenším jedno bojové umění, a rozhodl se chovat opatrněji. Ten kluk ho málem knokautoval; druhou příležitost mu neposkytne.

Nakonec se rozhodl pro klinč, známý zápasnický chvat. Náhle stáli tváří v tvář a skoro se dotýkali nohama. Sunthorn sevřel Alexovi ruce za hlavou a sebejistě se ušklíbl. Díky své hmotnosti měl naprostou převahu. Mohl ho strhnout na zem nebo knokautovat prudkým úderem kolena. Diváci vycítili, že sledují poslední okamžiky zápasu, a nadšeně hulákali.

A přesně na tohle Alex čekal. Přesně tohle chtěl. Než se Sunthorn stačil pohnout, začal jednat. Nikdo – ani Sunthorn, ani sekundanti, ani diváci – totiž nerušil, že má pusu dosud plnou vody. Teď ji plivl Sunthornovi přímo do obličeje.

Ten zareagoval instinktivně – překvapeně škubl hlavou a pustil Alexe z objetí. Voda ho na pár vteřin oslepila, čehož Alex okamžitě využil. Zaútočil prudkým zvedákem a praštil soupeře do čelisti. Ale to nestačilo. Druhou šanci nedostane. Musí zápas ukončit hned.

Otočil se, vložil veškerou svou sílu do jediného mocného kopu a chodidlem Sunthorna prudce udeřil na solar plexus.

Dokonce ani jeho vypracované svaly nebyly připravené na takovou ránu. Alex slyšel, jak zalapal po dechu. Z obličeje mu vyprchala barva. Chvilku stál bez hnutí na místě a paže mu ochable visely podél těla. Dav ztichl, jakoby v šoku. Potom se Sunthorn svezl na kolena a nakonec se svalil v bezvědomí na břicho.

Arénou se rozlehly vzteklé, rozzuřené výkřiky. Diváci viděli, co se stalo, a nemohli tomu uvěřit. Toho cizího kluka sem přivedli, aby je pobavil, a on je místo toho podvedl. Připravil je o peníze – a ponížil Sunthorna, jejich šampióna.

Teprve teď, když kolem sebe slyšel nepřátelské výkřiky, Alexovi došlo, že mu hrozí další nebezpečí. Kdyby hrál svou předpokládanou roli, možná by ho vynesli z ringu s rozbitým nosem, nebo v horším stavu, ale určitě by dostal cenu útěchy.

Odvezli by ho domů s falešnými doklady, které ho sem Ash poslal vyzvednout. Tuhle šanci však svým vítězstvím pohřbil. Urazil Hadí hlavu, porazil jejich šampióna. Nějak pochyboval, že mu poděkují a předají mu zlatý pohár.

Překročil nehybné tělo a předstíral, že chce opustit ring. Okamžitě si všiml, že se nemýlil. Anan Sukit vyskočil ze židle, tvář měl staženou vztekem a oči mu planuly nenávistí. Sáhl do vnitřní kapsy obleku a vytáhl pistoli. Alex nevěřícně sledoval, jak napřáhl ruku a zacílil. Sukit ho chtěl zastřelit přímo v aréně, před všemi těmi lidmi – měl to být trest za podvod. A Alex nemohl nic dělat, neměl se kam schovat. Díval se, jak mu studené oko mušky míří na hlavu.

Náhle všechna světla zhasla.

V aréně byla neproniknutelná tma. Vypadalo to, jako by zaútočila ze všech stran. A v tu chvíli Sukit vypálil. Alex spatřil dva oranžové záblesky a uslyšel výstřely. Ale to už byl v pohybu. Kulky mu mířily na hlavu, jenže Alex se vrhl na zem a začal se kutálet k provazům na opačné straně ringu. Našel je. Jednou rukou je nadzvedl, proklouzl mezi nimi a seskočil do prostoru pod ringem.

Diváci zareagovali na výpadek proudu ohromeným tichem, ale výstřely vyvolaly paniku. Nacházeli se v naprosté tmě a někdo měl zbraň! Alex slyšel výkřiky a rachot, jak židle padaly na zem. Kdosi

do něj vrazil a svalil se na záda. Diváci stále ječeli. Alex se přikrčil a čekal, až se rozkouká.

Naštěstí to netrvalo dlouho. Alex si po příjezdu k budově všiml, jak je zchátralá; a přestože měla málo oken, střecha a zdi byly samá škvíra. Měsíc stále svítil a jeho světlo jimi pronikalo dovnitř – nestačilo k tomu, aby rozeznal obličeje, jenže Alex stejně neměl chuť se s někým spřátelit. Toužil jen najít cestu ven – a náhle ji spatřil, přímo před sebou, na vrcholku betonového schodiště.

Rozběhl se, ale okamžitě narazil do drátěného plotu, který ring obklopoval. Kde je ten zatracený otvor? Zoufale šátral dlaněmi po plotě, aby ho našel. Jakmile ho objevil a vklopýtal do hlediště, zamířil k stoupajícím řadám židlí, které se příkře zvedaly ke dveřím, jimiž vešel dovnitř. Náhle zaduněl třetí výstřel a muž stojící vedle něho se otočil kolem osy a svezl se na zem. Sukit ho zahlédl, což Alexe téměř nepřekvapilo. Díky svým nahým ramenům a zářivě barevným trenýrkám byl zřetelným cílem dokonce i ve tmě. Dál se prodíral davem a šplhal po schodech nahoru. Kůži měl kluzkou, pokrytou potem, takže ho nebylo lehké zadržet. Náhle mu cestu zablokoval statný Thajec a něco vyštěkl. Alex zvedl ruku a hranou dlaně ho udeřil do obličeje. Muž zachroptěl, zřítil se na záda a nůž, který držel, se zařinčením dopadl na podlahu. Alex konečně pochopil pravidla hry. Chtějí ho chytit a zabít. To byla zřejmě cena za vítězství v zápase.

Alex neměl zbraň a byl polonahý. Všude kolem něho se nacházeli členové Hadí hlavy. Věděl, že má na své straně pouze rychlost a tmu. Během několika příštích minut se musí z téhle budovy dostat. A to znamenalo, že si nejdřív musí vyzvednout své oblečení. Dorazil ke dveřím – a právě v tu chvíli se opět rozzářila světla.

Sukit si ho okamžitě všiml. Namířil na něj krátký, tlustý prst a zaječel. Alex viděl, že k němu běží asi deset mladíků, všichni černovlasí a oblečení v černém tričku. Blížili se ze všech stran. Sukit vystřelil. Kulka zasáhla sloup, odrazila se a roztříštila jednu obrazovku. Sklo se rozlétlo a zapraskala elektřina. Alex spatřil ohnivý jazyk a blesklo mu hlavou, jestli nevypukne požár. To by mu

pomohlo. Jenže stěny budovy byly příliš vlhké. Voda byla všude, dokonce i ve vzduchu, který dýchal.

Když proběhl dveřmi a řítil se po vratkém dřevěném schodišti na opačné straně, které jako by pocházelo z pouťové atrakce, ztratil rovnováhu. Do palce u nohy se mu zabodla tříska, ale Alex bolest ignoroval. Konečně dorazil do chodby. Z jaké strany ho vlastně přivedli? Zleva, nebo zprava? Na rozhodnutí měl zlomek vteřiny, a pokud zvolí špatný směr, možná se nedožije rána.

Rozběhl se doprava. Tímhle směrem chodba stoupala a on si pamatoval, že když vešli dovnitř, klesala. Za zády uslyšel rány – ne z jedné pistole, ale z několika. To bylo divné. Teď ho neviděli, tak na koho střídali? Pod stropem blikaly nažloutlé žárovky. Připadalo mu, že v aréně vypukla přestřelka. Je to možné…? Alexe napadlo, jestli ho sem Ash třeba nesledoval. V každém případě se zdálo, že má spojence.

Když konečně našel místnost, kde se převlékal, vběhl dovnitř a zabouchl za sebou dveře. Oblečení bylo tam, kde je nechal, a Alex si je s úlevou natáhl. Přinejmenším zase vypadá normálně – a jestli má dál utíkat po dřevěných prknech, potřebuje boty. Jakmile se oblékl, vrátil se ke dveřím a pomalu je otevřel. Po obličeji mu stékal pot a vlasy měl úplně mokré. Naštěstí se zdálo, že chodba je prázdná.

Konec chodby a vchod na molo byly vzdálené asi dvacet metrů, ale když zamířil ven, uslyšel řev motorů. Pochopil, že u budovy právě přistál člun, a uhodl, co bude následovat. Naštěstí stál před jednou z dalších šaten. Vpadl dovnitř právě v okamžiku, kdy se rozlétly hlavní dveře a do chodby vběhli nějací muži. Byli dva. Oba drželi zastaralé lehké kulomety RPK-74 ruské výroby s upilovanou hlavní. Jak se Alex krčil ve tmě, slyšel, že se k němu blíží a prohledávají šatny, jednu po druhé. Za necelou minutu budou u něho.

Alex se rozhlédl. Tahle místnost vypadala téměř stejně jako ta, v níž se převlékal – jedno zamřížované okno, ale žádná skříň nebo jiné místo, kde by se mohl ukrýt. Nicméně malý rozdíl tu byl. Část podlahy shnila – Alex pod ní rozeznal zpěněnou vodu. Dokáže se tou škvírou protáhnout? Dveře sousední šatny se s prásknutím otevřely. Slyšel, jak muž vykřikl něco thajsky. Za pár vteřin přijdou sem. Alex nechtěl myslet na to, co by pak zřejmě následovalo. Řeka byla

hluboko pod ním a proud ho možná strhne pod hladinu. Ale jestli zůstane tady, určitě zemře. Došel k otvoru v podlaze, zhluboka se nadechl a protáhl se jím.

Řítil se tmou, a než dopadl do řeky, jen taktak si stačil přitisknout dlaň na nos. Voda byla teplá a lenivá a pokrývala ji vrstva odpadků a shnilé zeleniny. Zápach byl téměř nesnesitelný. Alexovi připadalo, jako by se potopil do nejstarší a nejšpinavější lázně na světě. Když se konečně vynořil zpátky na hladinu, cítil, jak mu po tvářích a rtech teče tekutina hustá jako olej. Na obličeji se mu přichytil jakýsi sliz. Odtrhl ho a snažil se nepolykat.

Dostal se z arény, ale stále mu hrozilo nebezpečí. Nad sebou slyšel hlasy. Skoro nic neviděl. Nacházel se pod budovou, šlapal vodu a ze všech stran ho obklopovaly pilíře, které ji držely nad hladinou. V dálce rozeznal siluetu lodi, na níž zřejmě přijeli ti dva muži s kulomety. Kotvila u mola a motory dosud běžely. Alex zaslechl dusot nohou a podíval se nahoru, právě když se mu nad hlavou přehnaly dva poskakující stíny. Patřily mužům běžícím po verandě před arénou. Sukit jim musel nařídit, aby místo obklíčili. Zřejmě budovu centimetr po centimetru prohledávali.

A pak se mu něco vyšplhalo na rameno.

Teprve teď si vzpomněl na pohyb, který zahlédl po svém příjezdu: ve vodě pod budovou něco žilo. Alex natáhl ruku, chytil se jednoho pilíře a pak velice pomalu otočil hlavu.

Spatřil obrovského, vykrmeného potkana, dlouhého přes třicet centimetrů, s ostrými žlutými zuby a rudýma očima. Ocas, který Alexovi obtočil kolem krku, mu dodával do délky dalších pětadvacet centimetrů, a jak se snažil na rameni udržet, nepříjemně mu zatínal drápy do trička. A nebyl sám. Jak Alex v hrůze strnul, objevili se další dva potkani a pak čtvrtý. Brzy jich byl ve vodě celý houf. Vzápětí se mu další vyšplhal na hlavu a při tom ho ošklivě poškrábal na tváři. Alex málem zaječel – ale to byla jediná věc, kterou nesměl udělat. Jen pár metrů nad ním se pohybovali ozbrojení muži. Stačí, aby se prudce pohnul, a zabijí ho.

Co když se do něho ti potkani pustí? To byla strašlivá představa. Copak ho snědí zaživa? Něco ho zatahalo za tričko. Jeden potkan se ponořil pod hladinu a snažil se k němu dostat tudy. Alex cítil jeho

čumák a drápy, jak se mu zatínají do břicha. S pocitem hnusu sáhl dolů a jemně ho odstrčil. Jestli se potkan lekne, zaútočí, a jakmile ostatní ucítí pach krve…

V duchu se okřikl. Na takové věci nesmí myslet.

Jeho jedinou nadějí je, že se nebude hýbat. Ať ho potkani považují za další kus odpadu, který někdo hodil do řeky. Snažil se k nim vysílat myšlenky: nejsem k jídlu. Nechutnal bych vám.

Hlodavec, kterého měl na hlavě, se mu uvelebil ve vlasech. Alex sebou vyděšeně škubl, protože zvíře uchopilo do tlamy několik pramínků a začalo je okusovat – zřejmě aby zjistilo jejich chuť. První potkan, ten, který všechno začal, mu stále seděl na rameni. Alex, aniž se pohnul, sklopil oči a těsně vedle krční žíly spatřil špičatý, chvějící se čumák a nad ním dvě černé oči. Leskly se vzrušením a fascinovaně sledovaly rychlý tep, který odpovídal zběsilému bušení Alexova srdce. Stačilo se zahryznout do masa a najít žílu. Alex byl přesvědčený, že se potkan chystá zaútočit.

Zachránil ho výbuch, ohnivá koule, která vyrazila ze samotného středu budovy a zrcadlila se na vodní hladině. Potkani se okamžitě vyděsili, seskočili z Alexe a zmizeli pod pilíři. Co se to sakra děje? Copak se zapletl do nějaké války mezi dvěma nepřátelskými gangy? Ale to teď nebylo důležité. Musí zmizet, dřív než se potkani vrátí. Odstrčil se od pilíře, a zatímco se snažil udržet obličej nad vodou, plaval mezi odpadky.

Aréna hořela. Slyšel hlasité výkřiky a viděl červené plameny. Odněkud vyletěl kus hořícího dřeva a se syčením a prskáním dopadl do řeky. Alex se podíval nahoru. Budova byla vratká už před výbuchem. Nechtěl, aby se zřítila teď, když se nachází pod ní. Molo měl přímo před sebou. I kdyby tam stáli strážní, Alex pochyboval, že by si ho všimli. Vzhledem k tomu, co se dělo uvnitř, se na vodu nikdo dívat nebude. Navíc mu to bylo jedno. Měl všeho po krk. Byl nejvyšší čas vypadnout.

Doplaval k boku člunu, příkré železné stěně, která se zvedala do vzduchu. Přes okraj visela síť a Alex se jí vděčně chytil. Nějak v sobě posbíral poslední zbytky sil a vyšplhal se po ní nahoru. Šlo o starý říční přívoz s nápadnou červenou střechou, aby bylo vidět, že neustále křižuje řeku z jedné strany na druhou. Na palubě byl

Thajec – zřejmě kormidelník – v džínách a bundě, ale bez trika. Opíral se o zábradlí a s ohromeným výrazem pozoroval zuřící požár.

Dřevěná budova hlasitě praskala. Plameny zachvátily střechu a zadní stěnu a šlehaly vysoko k noční obloze. Dřevo se lámalo a jeho kusy dopadaly na hladinu. Alex se ani nesnažil chovat tiše. Přehoupl se přes zábradlí na opačné straně přívozu. Kormidelník se neotočil. Alex se rozběhl přes palubu a chytil ho za límec a za opasek. Měl štěstí. Muž byl lehký jako pírko a Alex ho jediným pohybem přehodil přes zábradlí do řeky. Potom, přestože z něho stále kapala voda a tekla mu do očí, zamířil ke kormidlu a stáhl páku, jak nejníže to šlo.

Tohle bude jeho úniková cesta. Jakmile se dostane na řeku, nikdo ho nedokáže najít.

Motory zařvaly a vrtule se roztočily, až voda zbělala. Člun vyrazil prudce dopředu. Alex se usmál, ale vzápětí málem upadl, protože loď jako by narazila do zdi. Stále s kormidlem v ruce se otočil a s úžasem si všiml, že přívoz je přivázaný k jednomu z pilířů, které podpírají budovu. Vrtule tepaly vodu. Jestli jsou potkani někde poblíž, rozsekají je na kusy. Jenže mezi zádí a pilířem se napínal provaz silný asi jako Alexova paže.

Neměl čas ho odvázat. Vytáhl páku zpátky, protože se bál, že se motory zadřou, a provaz se prověsil. Pak uslyšel výkřik a s hrůzou spatřil, že se na chodníku před arénou objevil Anan Sukit – vztek mu ještě víc protáhl ústa přes ohavnou tvář. Zahlédl Alexe; stále držel v ruce zbraň. Opět zamířil – stál asi dvacet metrů od něho, ale nemohl minout.

Alex udělal jedinou věc, kterou mohl. Opět stáhl páku a vzápětí mu připadalo, že se všechno semlelo najednou.

Ozvaly se tři rány – avšak Alex nebyl raněn a nestřílel Sukit. Vypadalo to, že člen Hadí hlavy hodil svou zbraň do řeky, jako by ji už neměl nikdy potřebovat. Pak ji – po hlavě – následoval. Někdo ho střelil do zad a kulky ho zasáhly mezi lopatky. Alex měl dojem, že ve dveřích zahlédl tmavou siluetu, ale než stačil rozeznat, kdo to je, člun se znovu rozjel dopředu. A tentokrát vzal pilíř s sebou – vyrval ho zpod hořící budovy.

Alex cítil, jak se člun řítí neuvěřitelnou rychlostí doprostřed řeky. Naposledy se otočil a spatřil, že arénu zachvátil oheň a do vzduchu vyletují gejzíry jisker. V dálce slyšel houkání hasičských vozů. Ale nebudou zapotřebí. Člun vytrhl nosnou část konstrukce. Právě když se podíval za sebe, budova se propadla, jako by kapitulovala, a pak sklouzla z břehu do řeky. Úplně celá. Voda se hrnula skrz shnilá prkna, jako by se nemohla dočkat, až je konečně pohltí. Alex slyšel výkřiky lidí uvězněných uvnitř. Ozvaly se další výstřely. A pak Obchodní společnost Čcha-ta zmizela, jako by nikdy neexistovala. Zůstal po ní jen zelený nápis, který plul na hladině obklopený kusy dřeva a suti. Trosky ještě chvíli hořely, ale brzy uhasly. Ve vodě se zmítaly a ječely desítky tmavých siluet a zoufale se snažily dostat ke břehu.

Alex se chopil kormidla, aby dostal přívoz pod kontrolu. Připadalo mu to neuvěřitelné, ale skutečně byl jediným člověkem na palubě. Takže kam teď? Na severu to znal. V dálce viděl hotel Peninsula, ale uvědomil si, jak asi vypadá. Je potlučený, poškrábaný, promočený, v roztrhaném oblečení – určitě mu nedovolí, aby se tam ubytoval.

A kromě toho je tu Ash, který na něj čeká v Čínské čtvrti. Alex zamířil s člunem k nejbližšímu přístavišti. Prostě se budou muset bez těch padělaných dokladů obejít. Jen doufal, že to Ash pochopí.

VAT ČO

Major Winston Jou si vybral sendvič s vejcem a řeřichou a decentně ho držel v prstech v rukavici. Seděl v londýnském hotelu Ritz, který – přestože se po hale pohybovala spousta turistů – stále patřil k jeho oblíbeným hotelům. A svačina byla jeho nejoblíbenějším jídlem. Zbožňoval ty maličké sendviče ve tvaru dokonalých trojúhelníků, po kterých vždy následoval čajový koláček podávaný s džemem a šlehačkou. Všechno bylo tak anglické. Dokonce i konvice a šálek z pravého čínského porcelánu vyrobil Wedgwood, staffordshirská rodinná firma, založená v roce 1759.

Napil se čaje a osušil si rty ubrouskem. Musel přiznat, že zprávy z Bangkoku nejsou nejlepší. Ale nedovolí, aby mu svačinu pokazily. Matka mu vždycky říkala, že všechno špatné je k něčemu dobré, a to se teď snažil najít. Věděl, že nahradit Anana Sukita nebude jednoduché. Na druhou stranu, každá organizace – dokonce i Hadí hlava – potřebuje čas od času obměnit. To lidi udržuje ve střehu. Znal spoustu mladých mužů, kteří by si zasloužili povýšit. Rozhodne se v patřičnou dobu.

Z muže, který seděl naproti němu, velkou radost neměl. Bylo velice vzácné, aby se dva členové Škorpionu sešli na veřejnosti, ale Zeljan Kurst mu zavolal a trval na schůzce. Major Jou navrhl Ritz, ale teď měl dojem, že to byla chyba. Mohutný Jugoslávec s holou hlavou a rameny zápasníka tu působil zcela nemístně. A pil minerálku! Kdo pije v pět hodin odpoledne minerálku?

„Proč jste nás o tom chlapci neinformoval?“ zeptal se Kurst.

„Myslel jsem si, že to není důležité,“ odpověděl Jou.

„Že to není důležité?“

„Tohle je moje operace. Mám všechno pod kontrolou.“

„Já slyšel něco jiného.“

Majora Jou nepřekvapilo, že výkonná rada už ví o zkáze kanceláří obchodní společnosti Čcha-ta a smrti Anana Sukita. Vždycky si navzájem hlídali záda, nepochybně proto, aby věděli, kam zabodnout nůž. Mrzelo ho, že zločinci už nejsou stejní. Nikdo nikomu nevěřil.

„Zatím přesně nevíme, co se tam stalo," podotkl Jou. V Anglii byla možná doba svačiny, ale v Bangkoku panovala půlnoc. „Dokonce není ani jasné, zda za to může ten chlapec."

„Mluvíme o Alexu Riderovi!" vyštěkl Kurst. „Už jednou jsme ho podcenili a přišlo nás to hodně draho. Proč jste ho dávno nedal zabít?"

„Důvody jsou přece jasné." Major se natáhl pro další sendvič, ale pak si to rozmyslel. Přešla ho chuť. „Sledujeme ho od chvíle, kdy v Bangkoku vystoupil z letadla," pokračoval. „Věděl jsem, že přiletí – chlapec a muž –, ještě než dorazili."

„Kdo vám to řekl?"

„To je moje tajemství a i nadále si ho hodlám nechat pro sebe. Mohl jsem zařídit, aby toho chlapce zlikvidovali hned na letišti. To by bylo snadné. Ale díky tomu by ASIS poznala, že vím o jejich plánech. Už teď mě podezírají, že mám interní informace. Tohle by je v tom jen utvrdilo."

„Tak co máte v úmyslu?"

„Chci si s ním pohrát. Ten zápas v aréně byl teprve začátek a k žádné škodě ve skutečnosti nedošlo. Ty kanceláře byly stejně na spadnutí. Podle mého názoru je celá ta situace vlastně zábavná. Máme tady slavného Alexe Ridera, který se vydává za afghánského uprchlíka. Myslí si, kdovíjak není chytrý. Ale já ho mám v hrsti a kdykoli ho můžu rozdrtit."

„Přesně tohle si myslela i Julia Rothmanová."

„Je to dítě, pane Kurste. Velice chytré dítě, ale pořád dítě. Myslím, že si děláte zbytečné starosti."

Kurstovi se zlověstně zablýsklo v očích a Jou si uložil do paměti, že už nesmí nic jíst. Ani by se nedivil, kdyby mu Škorpion přidal do sendviče s vejcem a řeřichou radioaktivní kuličku. Koneckonců, už ji jednou použili.

„Budeme situaci sledovat," prohlásil nakonec Kurst. „Ale varuji vás, majore Jou, jestli budeme mít pocit, že se vám věci vymykají z rukou, nahradíme vás."

Vstal a odešel.

Major Jou zůstal sedět u stolu a přemýšlel o rozhovoru. Měl podezření, že za tímhle vším je Levi Kroll. Izraelec bojoval od smrti

Maxe Grendela o moc. Také se dobrovolně přihlásil na tu akci na Útesovém ostrově. Určitě se nemůže dočkat, až Jou selže a on zaujme jeho místo.

Ale on neselže. Jeho agenti v Bangkoku Berlínskou modř důkladně prověřili a upravili detonační systém – a bomba se za necelé dva dny vydá na další část své cesty. Všechno jde podle plánu. Nicméně se rozhodl učinit malé bezpečnostní opatření – odpálí ji sám. To on získá uznání za celosvětový chaos, který pak bude následovat.

Tak jak Krollovi zabrání, aby akci nepřevzal?

To je jednoduché. Drobná technická úprava a nikdo ho nedokáže nahradit. Major Jou se usmál a požádal o účet.

* * *

„Neměl jsem tě tam pustit!“ zvolal Ash. „Nemůžu uvěřit, že jsem dovolil, aby ti provedli něco takového.“

V Bangkoku byla jedna hodina v noci a Alex s Ashem seděli ve svém pokoji ve třetím poschodí.

Alex nechal člun na opačné straně ošklivého moderního mostu. Odtamtud musel najít cestu městem, pěšky, mokrý a bez peněz, a mohl při tom spoléhat pouze na svůj orientační smysl. Dvakrát se zeptal na směr – jednou mnicha a jednou majitele stánku, který právě zavíral. Anglicky moc neuměli, ale rozuměli natolik, aby mu ho ukázali. I tak bylo hodně po půlnoci, než dorazil do Čínské čtvrti. Když konečně otevřel dveře, Ash, polomrtvý strachy, přecházel po pokoji jako lev v kleci. Nevěřícně si vyslechl jeho příběh.

„Neměl jsem tě tam pustit,“ opakoval.

„Nevěděl jsi to.“

„O těch zápasech jsem slyšel. Hadí hlava je pořádá odjakživa. Každý, kdo ji rozzlobí, skončí v ringu. Odtamtud je vynesou zmrzačené – nebo mrtvé.“

„Měl jsem štěstí.“

„Ne. Zachoval ses chytře.“ Ash se na něj uznale podíval, jako by ho viděl v novém světle. „Říkáš, že tam byli nějací lidé a stříleli? Že zaútočili na budovu? Viděl jsi, kdo to byl?“

„Jednoho jsem zahlídl. Ale promiň, Ashi, byla tma a všechno se semlelo strašně rychle.“

„Byli to Thajci, nebo Evropani?“

„To jsem si nevšiml.“

Alex byl zabalený v dece a seděl na posteli. Ash rozvěsil jeho věci po pokoji, aby uschly – ne že by byla velká naděje. Noční vzduch byl vlhký, protože se blížila tropická bouře. Také Alexovi přinesl misku kuřecího vývaru z podniku na konci uličky. Alex mu za to byl vděčný. Od odpoledne nic nejedl. Měl hlad jako vlk a byl k smrti vyčerpaný.

Ash si ho zamyšleně prohlížel. „Vzpomínám si, jak jsem se poprvé setkal s tvým otcem,“ prohodil zničehonic. Náhlá změna tématu Alexe zaskočila. „Poslali mě na rutinní misi do Prahy. Byl jsem jen záloha. On akci řídil – podle mě poprvé v životě. Byl přibližně stejně starý jako já.“ Vytáhl cigaretu a mnul ji mezi prsty. „V každém případě se pokazilo všechno, co se pokazit mohlo. Budova vyletěla do vzduchu. Tři bývalí agenti KGB zemřeli na ulici. Kolem nás se to hemžilo policisty. A John byl úplně stejný jako teď ty.“

„Jak to myslíš?“

„Jsi prostě po něm,“ vysvětlil Ash. „John měl vždycky z pekla štěstí. Kdykoli se dostal do průšvihu, nějak se mu z něho vždycky podařilo vyváznout. A pak tam seděl – stejně jako ty –, jako by se nic nestalo. Naprosto v pohodě.“

„Nakonec ho štěstí opustilo,“ připomněl Alex.

„Každého jednou opustí,“ odpověděl Ash a se znepokojeným výrazem v očích se odvrátil.

Pak už toho moc nenamluvili. Alex dojedl polévku a skoro okamžitě usnul. Poslední, co si pamatoval, byl Ash s cigaretou, jejíž červený konec na něj ve tmě pomrkával, jako by měli společné tajemství.

Alex se navzdory tomu, co předchozí den zažil, probudil brzy ráno. Po zdi hned vedle něho šplhali dva vypasení švábi, ale už si na ně zvykl. Nekousali ani neštípali; byli jen odporní. Nevšímal si jich a vylezl z postele. Ash se už vrátil zvenku – odnesl Alexovo vlhké

oblečení do prádelny, aby ho vyždímal a usušil. Alex se rychle oblékl a společně vyrazili na *džok*, misku rýžové kaše, kterou v mnoha stáncích nabízeli k snídani.

Uvelebili se na dvou dřevěných přepravkách na kraji ulice, a zatímco kolem nich rachotila auta, mlčky se najedli. V noci pršelo a všude se leskly obrovské louže, které jako by město zpomalily. Ash zase špatně spal a měl pod očima tmavé kruhy. Určitě ho bolela rána. Snažil se to nedat najevo, ale Alex si všiml, že sebou škubl, když si sedal, a že vypadá ještě unaveněji a vyčerpaněji než obvykle.

„Budu muset zajít na opačnou stranu řeky," prohodil nakonec Ash.

„Podívat se na obchodní společnost Čcha-ta?" Alex pokrčil rameny. „Moc z ní nezbylo."

„Totéž si myslím o naší misi." Ash odložil lžíci. „Vím, že za to, co se včera stalo, nemůžeš," řekl. „Ale naši přátelé v Hadí hlavě už nás možná nebudou chtít propašovat do Austrálie. Jeden z jejich hlavních pohlavárů je mrtvý. A je třeba říct, že jsi zdevastoval sídlo jejich firmy."

„Já ten barák nezapálil!" ohradil se Alex.

„Ne. Ale strhl jsi ho do vody."

„Tím se oheň uhasil."

Ash se lehce usmál. „Správná poznámka, ale musím zjistit, jak se věci mají."

„Můžu jít s tebou?"

„V žádném případě, Alexi. To je podle mě špatný nápad. Běž zpátky na pokoj – a dávej na sebe pozor. Klidně se může stát, že někoho pošlou, aby si s tebou vyrovnali účet. Vrátím se co nejdřív."

Po těch slovech odešel. Alex přemýšlel o tom, co mu Ash právě řekl. Zlobí se na něj? Jeho náladu bylo těžké odhadnout, jako by ho život v tajných službách naučil držet všechny emoce pod pokličkou. Jenže Alex věděl, že se věci nevyvíjejí podle očekávání. Jeho úkolem bylo proniknout do Hadí hlavy, ne s ní vstoupit do války. A falešné doklady, které byly pro Ashe tak důležité, možná ležely na dně řeky – a trosky obchodní společnosti Čcha-ta s nimi.

Alex vstal, pomalu se loudal ulicí a skoro už nevnímal zářivé hedvábné látky, které jako by nabízely všechny zdejší krámky.

Thajské hlavní třídy ani trochu nepřipomínaly anglické bulváry. V Anglii jste viděli zboží všeho druhu. Tady byly shluky obchůdků, které prodávaly stejné věci: celé ulice s hedvábím, celé ulice s keramikou. Divil se, jak si lidé dokážou vybrat; že vědí, kam jít.

Litoval, že ho Ash nevzal s sebou. Po pravdě řečeno, nechtěl být sám a Bangkoku měl plné zuby. A pokud šlo o jeho naděje, že díky setkání s Ashem zjistí něco o sobě – zatím se dozvěděl pouze pár nepodstatných informací z minulosti. Začal pochybovat, jestli se jeho kmotr někdy otevře natolik, že mu řekne něco užitečného.

Právě když se blížil na konec uličky, uvědomil si, že východ někdo hlídá.

Ash ho varoval, aby měl oči otevřené, a zřejmě jen díky tomu si Alex všiml muže na opačné straně ulice, napůl schovaného za stánkem se zeleninou. Stačil mu jediný pohled, aby ho poznal. Ten muž se převlékl – červený vlčí mák a kožená bunda zmizely. Jenže Alex si byl naprosto jistý. Šlo o stejnou hranatou tvář s ostrými rysy, kterou už viděl na letišti a pak znovu v hotelu Peninsula. Teď byl ten muž tady. Určitě Alexe celou dobu sledoval.

Přestrojil se za turistu – nechyběly ani fotoaparát a kšiltovka – a upíral pohled na dům, v němž bydleli. Možná čekal, až vyjdou ven. Alex měl opět dojem, že toho muže zná z dřívějška. Ale odkud? Z jaké země? Co když ho vystopoval někdo z jeho starých nepřátel? Zadíval se na chladné tmavé oči pod černou ofinou. Není to voják? Ale než si ho stačil zařadit, muž se otočil a zamířil pryč. Zřejmě usoudil, že nikdo není doma. Alex se rozhodl ve zlomku vteřiny. K čertu s tím, co mu řekl Ash. Bude ho sledovat.

Muž kráčel po Jaowarat, jedné z nejrušnějších ulic Čínské čtvrti, kde vysoko ve vzduchu visely obrovské poutače, na kterých zářily čínské znaky. Alex doufal, že si ho muž nevšimne. Chodník byl jako vždycky přecpaný stánky, takže kdyby se muž ohlédl, okamžitě by se dokázal někam schovat. Spíš hrozilo, že ho ztratí z dohledu. Přes časnou ranní hodinu proudily po ulici davy lidí, které mezi nimi tvořily neustále se pohybující bariéru, a muž mohl snadno zmizet v některém vchodu. Byly tu obchůdky se zlatem a kořením. Kavárny a restaurace. Podloubí a pasáže. Musel se tedy držet natolik blízko, aby

mu muž nezmizel z očí, ale natolik daleko, aby ho náhodou nezahlédl.

Falešný turista nic netušil a pohyboval se stále stejným tempem. Zahnul doprava, potom doleva a zničehonic vyšli z Čínské čtvrti a mířili do Starého Města, centra Bangkoku, kde jako by v každé ulici stál chrám nebo svatyně. Tady byly chodníky prázdnější a Alex se musel chovat opatrněji, držet se víc vzadu a poblíž vchodů nebo zaparkovaných aut pro případ, že by se potřeboval ukrýt.

Asi po deseti minutách muž odbočil a vešel do obrovského chrámového komplexu. Vchod se blýskal stříbrem a perletí a vedl na nádvoří plné svatyní a soch, do nádherného, bohatě zdobeného světa, kde se v oblaku kadidla a lesku zlata a zářivě barevných mozaik střetávaly mýtus a náboženství.

Thajské slovo, které označuje buddhistický klášter nebo chrám, zní *vat*. Po celé zemi jich je roztroušeno na třicet tisíc a v samotném Bangkoku jich stojí stovky. Před tímhle byla cedule s jeho názvem v thajštině a – naštěstí – v angličtině. Chrám se jmenoval Vat Čo.

Alex měl jen pár vteřin na to, aby se rozhlédl – okrasné rybníčky a stromy *bódhi*, které rostly v každém *vatu*, protože kdysi poskytly stín Buddhovi. Přejel pohledem zlaté sochy, napůl ženy, napůl lvice, které střežily hlavní chrám, půvabné stříšky a mondopy – úžasné věže se stovkami dřevěných sošek, jejichž výroba musela trvat mnoho let. Minula ho skupinka mnichů a všude klečeli lidé pohroužení v modlitbách. Alex ještě nikdy neviděl místo, které by působilo tak poklidným dojmem.

Muž, kterého sledoval, zmizel za zvonicí. Alex se najednou vyděsil, že ho ztratí, a současně přemítal, co ho sem vlastně přivedlo. Ze by se zmýlil? Ze by ten muž byl skutečně turista? Chvatně obešel roh zvonice a zastavil se. Muž zmizel. Ve svatyni klečel hlouček Thajců a před jednou terasou se fotili dva batůžkáři. Alex se na sebe zlobil. Byl moc pomalý. Celá tahle výprava byla ztrátou času.

Udělal krok dopředu a ztuhl, protože na něj dopadl stín a mezi lopatky se mu zavrtalo něco tvrdého.

„Neotáčej se!“ nařídil mu anglicky hlas za zády.

Alex stál na místě a cítil, jak se mu svírá žaludek strachem. Právě před tímhle ho Ash varoval. Hadí hlava za ním někoho poslala

a on se nechal zavést přímo do pasti. Ale proč sem, do thajského chrámu? A jak ten muž ví, že mluví anglicky?

„Přejdi nádvoří. Na opačný straně jsou červený dveře. Vidíš je?“

Alex přikývl. Muž měl liverpoolský přízvuk. Na nádvoří bangkockého chrámu působil zvláštně.

„Projdeme jimi dovnitř. Až budeme za nimi, dám ti další instrukce. A varuju tě – nic na mě nezkoušej.“

Alex ucítil, jak ho do zad dloubla pistole. Další pobídnutí nepotřeboval. Obešel Thajce pohroužené v modlitbách a zamířil k červeným dveřím. Na okamžik mu blesklo hlavou, že se pokusí utéct, dokud jsou u toho svědci. Ale to by mu nepomohlo. Muž ho může střelit do zad a zmizet, dřív než si někdo uvědomí, co se stalo. Určitě přijde vhodný okamžik…, ale zatím musí počkat.

Červené dveře byly zapuštěné do zdi křížové chodby, místa, kde se mniši procházejí a rozjímají. Lemovaly je výjevy z Rámakienu, hrdinského eposu o bozích a démonech, který zná každé thajské dítě. Bohové, nebo démoni? Alex nepochyboval, k jaké skupině tenhle muž patří.

Když k nim došel, dveře se automaticky otevřely. Někde tu musela být bezpečnostní kamera, ale nikde ji neviděl. Za dveřmi se objevila moderní chodba s neomítnutými cihlovými stěnami, která končila u dalších dveří. Ty se také samy otevřely. Všechny zvuky za jeho zády náhle utichly, takže měl pocit, jako by ho něco polykalo.

Nedovolí, aby to tak skončilo. Akci si pečlivě načasoval. Druhé dveře byly úzké a vedly do čtvercové místnosti, která připomínala recepci advokátní kanceláře nebo elegantní soukromé banky. Stěny byly obložené dřevěnými deskami, uprostřed stál starožitný stůl s lampou a u stropu se otáčel větrák. A – což bylo ze všeho nejbizarnější – na protější stěně visela podobizna královny Alžběty II. Alex přede dveřmi na okamžik zaváhal, aby ho muž dostihl, pak prudce vrazil loktem dozadu a ohnal se pěstí.

Tenhle chvat se naučil během výcviku SAS v Brecon Beacons ve Walesu. Úderem loktu vyrazíte nepříteli dech a pěstí vychýlíte ruku se zbraní stranou, takže získáte čas, abyste se otočili a vší silou ho kopli. Nikdy to nezkoušejte venku, protože skončíte s kulkou v těle. Funguje jen v uzavřeném prostoru.

Ale tentokrát to Alexovi nevyšlo. Vypadalo to, jako by muž ten chvat očekával. Jakmile Alex pohnul loktem, udělal prostě krok stranou. Alex udeřil loktem do prázdna, a než se stačil otočit, ucítil na spánku studenou hlaveň.

„Dobrej pokus, Vlčku," prohodil muž. „Ale byl jsi moc pomalej."

A v tu chvíli Alex pochopil.

„Lišáku!" vykřikl.

Pistole už nebyla důležitá. Alex se otočil tváří v tvář k muži, který se na něj usmíval jako na starého kamaráda – jímž svým způsobem byl. Potkali se totiž v Brecon Beacons. Jednotku, k níž Alexe přiřadili, tvořili čtyři vojáci: Vlk, Orel, Had a Lišák. Žádný z nich nesměl používat své skutečné jméno. Alex dostal krycí jméno Vlček. A když o tom teď přemýšlel, jeden z vojáků měl liverpoolský přízvuk. Připadalo mu neuvěřitelné, že se znovu potkali právě v Bangkoku, ale bylo to tak. Lišák stál přímo proti němu.

„Byl jsi na letišti, že jo?" zeptal se Alex. „Viděl jsem tě – s vlčím mákem v klopě."

„Jo. Měl jsem ho zahodit. Ale právě jsem přiletěl z Londýna."

„A pak jsi byl v hotelu Peninsula."

Lišák přikývl. „Když jsem tě poprvý uviděl, nemohl jsem uvěřit, že jsi to ty, a tak jsem tě sledoval. Musel jsem se o tom ujistit. A od tý doby na tebe dávám pozor, Alexi. Naštěstí."

„Včera v noci." Alexovi se zatočila hlava. „Tos byl ty, v tý aréně? To tys ji zapálil!"

„Sledoval jsem tě do Pat Pongu a viděl jsem, jak tě ti chlápci naložili do auta. Jel jsem za vámi k tý barabizně. Můžu ti říct, že to nebylo snadný. A trvalo mi celou věčnost, než jsem se dostal dovnitř. Když se mi to konečně podařilo, stál jsi už v ringu. Myslel jsem si, že Sunthorn z tebe nadělá fašírku. A pak jsem si všiml hlavních pojistek. Vypnul jsem všechny světla a hledal jsem tě. Když se zase rozsvítilo, situace se trochu zkomplikovala – musel jsem pár lidí zastřelit a hodit tam dva granáty. Naposledy jsem tě viděl, jak stojíš ve člunu a snažíš se odplout. Možná by ti pomohlo, kdybys ho nejdřív odvázal."

„Tys zastřelil Anana Sukita?"

„Tak se ten chlap jmenoval? No, snažil se tě zabít. Neměl jsem na vybranou.“

„Co je tohle za místo?“ Alex se rozhlédl. „Co děláš v Bangkoku? A jak se doopravdy jmenuješ? Nemůžeš po mně přece chtít, abych ti dál říkal Lišáku.“

„Jmenuju se Ben Daniels. Ty jsi Alex Rider. Teď už to samozřejmě vím.“

„Tys od SAS odešel?“

„Převeleli mě k divizi zvláštních operací MI-6. A když se ptáš – právě tam teď jsi. Dalo by se říct, že se nacházíme v bangkocký pobočce Královský všeobecný banky.“

Sotva to dořekl, na opačné straně místnosti se otevřely dveře a v nich se objevila žena. Alex ji okamžitě poznal – ucítil slabou vůni máty.

„Alex Rider!“ vykřikla paní Jonesová. „Přiznávám, že jsi poslední člověk, kterého bych tu čekala. Pojď honem do mé kanceláře. Musíš mi povědět, proč nejsi ve škole.“

OZBROJENÝ A NEBEZPEČNÝ

Když Alex viděl paní Jonesovou naposledy, byla ho navštívit v nemocnici v severním Londýně. Připadala mu tenkrát nejistá a lítostivá. Vyčítala si, že podcenila bezpečnostní opatření, kvůli čemuž Alex málem zemřel na chodníku v Liverpool Street – přímo pod okny kanceláří MI-6. Také se k němu chovala velice mile.

Teď mnohem víc připomínala ženu, s níž se kdysi seznámil – měla na sobě strohé šedivé sako, šaty a jednoduchý řetízek, který byl pravděpodobně ze stříbra nebo chirurgické oceli. Stále nosila velice krátké vlasy a její tvář s očima jako uhel byla naprosto vážná. O paní Jonesové se nedalo říct, že je pohledná, ale na druhou stranu, ona se o to nesnažila. Její vzhled se svým způsobem dokonale hodil k funkci, kterou zastávala – byla zástupkyní šéfa divize zvláštních operací MI-6, jednoho z nejvíc tajnůstkářských oddělení britské tajné služby. Nikdy nic neprozradili.

Jako obvykle cucala mátový bonbon. Alexe napadlo, jestli kdysi nepřestala kouřit. Nebo tenhle zvyk také souvisí s její prací? Když paní Jonesová promluvila, lidé občas zemřeli. Nepřekvapilo by ho, kdyby cítila potřebu mít svěží alespoň dech.

Seděli v kanceláři v prvním patře budovy, která stála hned za Vat Čo. Byla to úplně obyčejná místnost s dřevěným stolem a třemi koženými židlemi. Dvě velká čtvercová okna měla výhled na nádvoří chrámu. Alex věděl, že všechno tohle však může být ošidné. Sklo v oknech je pravděpodobně neprůstřelné, v kanceláři budou skryté kamery a mikrofony – a kolik je tady agentů, nerozlišitelných od mnichů v oranžových hábitech? Pokud šlo o MI-6, nic nebylo takové, jak vypadalo.

Ben Daniels, neboli Lišák, seděl v kanceláři také. Byl mladší, než si Alex původně myslel – stěží dvaadvacet nebo třiadvacet –, uvolněný a pozorný. Oba se dívali na paní Jonesovou, která seděla za psacím stolem.

Alex jí vylíčil všechno, co prožil od svého přistání u australského pobřeží do chvíle, kdy ho zverbovala ASIS, setkal se v Bangkoku s Ashem a poprvé se střetl s Hadí hlavou. Všiml si, že se při zmínce o Ashovi zatvářila vyděšeně. Na druhou stranu, bylo

jasné, že ho musí znát. Když se jeho otec infiltroval do škorpionu, pracovala u MI-6. Možná se dokonce zúčastnila té operace na Maltě, díky které se vrátil živý a zdravý domů.

„No, Ethan Brooke má rozhodně drzost," utrousila, když Alex skončil. „Naverbovat tě, aniž nás požádali o svolení! Nejdřív si s námi mohl promluvit."

„Já pro vás nepracuju," namítl Alex.

„Já vím, že ne, Alexi. Ale o to tady nejde. Přinejmenším jsi britský občan, a pokud tě chce využít cizí agentura, měla by se zeptat." Trochu zmírnila tón. „Když už jsme u toho, co tě vlastně přimělo k návratu? Myslela jsem si, že máš kariéry špiona plné zuby."

„Chtěl jsem se seznámit s Ashem," vysvětlil Alex. Pak ho napadla další věc. „Proč jste mi o něm nikdy neřekla?" zeptal se.

„Proč bych měla?" odpověděla paní Jonesová. „Už jsem ho spoustu let neviděla."

„Ale dělal pro vás."

„Pracoval v divizi zvláštních operací ve stejnou dobu jako já, ale ve skutečnosti ho moc neznám. Potkali jsme se jen jednou nebo dvakrát. To je všechno."

„Víte, co se stalo na Maltě?"

Paní Jonesová zaváhala. „Na to se budeš muset zeptat Alana Blunta," zamumlala. „Tu operaci řídil on. Dobře víš, že to byla bouda. John – tvůj otec – předstíral, že pracuje pro Škorpion, a my ho museli dostat zpátky. Zorganizovali jsme předstírané přepadení vesnice Mdiny, ale nevyšlo to a Ash při tom málem umřel. Od té doby sloužil pouze v kanceláři a brzy potom, co tví rodiče zahynuli, od MI-6 odešel. To je všechno, co ti k tomu můžu říct."

„Kde je pan Blunt?"

„V Londýně."

„Tak proč jste tady vy?"

Paní Jonesová se na Alexe zvláštně podívala. „Změnil ses," poznamenala. „Hodně jsi vyspěl. Asi bychom za to měli být vděční. Víš, Alexi, neměli jsme v úmyslu nasadit tě znovu do akce. Alan a já jsme se tak dohodli – po tom, co se stalo se Škorpionem. To měl být poslední úkol. Ale pak jsme se dozvěděli, že jsi ve Spojených státech

a spolupracuješ se CIA. Mimochodem, měla bych ti blahopřát. Tu záležitost s Vesmírnou archou jsi zvládl úžasně.“

„Díky.“

„A teď ASIS! V každém případě jsi slavný.“ Paní Jonesová natáhla ruku a otevřela desky, které před ní ležely na stole. „Je zvláštní, že jsme se tady setkali,“ pokračovala. „Ale možná to není taková náhoda, jak si zřejmě myslíš. Major Jou. Říká ti to něco?“

„Řídí Hadí hlavu.“ To jméno znal od Ethana Brooka.

„Takže abych ti odpověděla na tvou otázku – sbíráme o něm informace. Proto jsem tady. A proto je tady i Daniels.“ Paní Jonesová poklepala ukazovákem na desky. „Co všechno ti ASIS o majorovi pověděla?“

Alex pokrčil rameny. Zničehonic se ho zmocnil stísněný pocit – nacházel se mezi dvěma soupeřícími výzvědnými službami. „Skoro nic,“ přiznal. „Asi toho o něm moc nevědí. To je součást mého úkolu…“

„No, možná ti můžu pomoct.“ Paní Jonesová se odmlčela. „Už nějakou dobu se o majora Winstona Jou zajímáme, ale ani my jsme toho o něm nedokázali moc zjistit. Víme, že jeho matka byla Číňanka a pracovala v hotelu. Otec je neznámý. Winston se narodil v hongkongském slumu, ale uběhne osm let a on navštěvuje soukromé školy v Anglii. Chodil na Harrow, proboha! Další otázkou je, jak si jeho matka mohla dovolit platit školné.

Byl průměrný student. Máme kopie jeho vysvědčení. Na druhou stranu se zdá, že mezi spolužáky dobře zapadl, což je vzhledem k jeho původu překvapivé. Winston byl však vynikající sportovec a reprezentoval školu ve fotbale, ragby a kriketu.

Po maturitě začal studovat politické vědy na Londýnské univerzitě. Po jejím absolvování – s odřenýma ušima – vstoupil do armády a navštěvoval vojenskou akademii v Sandhurstu, kde si vedl mnohem lépe. Vypadá to, že vojenský život se mu zalíbil, protože studia ukončil s červeným diplomem, za což obdržel Královskou medaili. Pak nastoupil k jedné z nejprestižnějších jednotek v Británii – dvorní královské jízdě – a třikrát sloužil v Severním Irsku.

Bohužel vážně onemocněl, proto musel kariéru v armádě ukončit. Ale všimla si ho výzvědná služba a nějakou dobu pracoval pro MI-6 – ne pro divizi zvláštních operací. Patřil mezi pěšáky: sbíral a zpracovával informace. No, nakonec ho to zřejmě přestalo bavit, protože jednoho dne zmizel. Víme, že se pohyboval v Thajsku a Austrálii, ale o jeho aktivitách nemáme žádné záznamy; a teprve nedávno jsme zjistili, že je šéfem jednoho z nejmocnějších gangů Hadí hlavy v téhle oblasti.“

Paní Jonesová se odmlčela. Když opět vzhlédla, v očích měla sklíčený výraz. „Tohle všechno tě možná odradí, Alexi. Možná tě to dokonce utvrdí v rozhodnutí jet domů – a věř mi, neměla bych ti to za zlé. Podle našich informací spolupracuje major Jou se Škorpionem. Je dokonce možné, že zasedá ve výkonné radě.“

Škorpion. Alex doufal, že ten název už nikdy neuslyší. A paní Jonesová má pravdu. Kdyby mu tyhle informace poskytl Ethan Brooke, zřejmě by si celou věc promyslel mnohem důkladněji. Přemítal, jestli je šéf oddělení tajných akcí ASIS znal. Určitě ano. Ale potřeboval Alexe, a tak se je rozhodl zamlčet.

„Pořád jste mi ještě neřekla, proč se o majora zajímáte,“ prohodil Alex.

„To je přísně tajné.“ Paní Jonesová mávla rukou. „Ale já ti to povím. Jsi totiž možná v pozici, kdy bys nám mohl pomoct – tedy za předpokladu, že bys byl ochoten. V každém případě ti to vysvětlím a ty se pak můžeš rozhodnout.“

„Už jsi někdy slyšel o tříštivé pumě?“

Alex se na okamžik zamyslel. „To je bomba.“ Vzpomněl si, že o ní jednou mluvili ve škole při hodině dějepisu. „Američani ji použili ve Vietnamu.“

„A také v Afghánistánu,“ dodala paní Jonesová. „Tříštivá puma, jinak známá jako BLU-82B, neboli Blue Boy – Modrý chlapec –, je největší existující konvenční bomba. Je velká jako auto – a mám na mysli rodinný vůz pro pět osob. Každá bomba obsahuje asi dvanáct a půl tisíce liber dusičnanu amonného, aluminiového prášku a polystyrenu a snadno vyhodí do vzduchu celou budovu. Ve skutečnosti spíš celou ulici.“

„Američané ji používali, protože má děsivé důsledky," poznamenal Daniels. Promluvil poprvé za celou dobu. „Není tak strašná jako atomová bomba, ale nic podobného na světě neexistuje. Následná nárazová vlna je neuvěřitelně silná. Nemáš tušení, jak velkou škodu dokáže způsobit."

„Používali ji ve Vietnamu, aby připravili přistávací plochy pro vrtulníky," dodala paní Jonesová. „Když ji hodíš do džungle, okamžitě zmizí půl míle pralesa. V Afghánistánu ji používali k zastrašování Talibanu, aby mu předvedli, jak jsou mocní."

„Co to má společného s majorem Jou?" zeptal se Alex. Kromě toho se stále stísněnějším pocitem dumal, co to má společného s ním.

„Britská vláda v posledních letech pracuje na vývoji druhé generace tříštivých pum," vysvětlila paní Jonesová. „Odborníkům se podařilo vytvořit podobný typ bomby až na to, že je o něco menší a mnohem účinnější – vzniká při ní ještě silnější nárazová vlna. Dali jí krycí jméno Berlínská modř a v tajné laboratoři na předměstí Londýna vyrobili její prototyp." Vytáhla další mátový bonbon a jediným pohybem palce a ukazováku ho zbavila obalu. „Před čtyřmi týdny ji někdo ukradl. Zabili při tom osm lidí. Tři z nich byli členové ochranky, zbytek technici. Šlo o nesmírně profesionální akci – dokonale načasovanou, nemilosrdně provedenou." Vložila si bonbon mezi rty.

„A vy si myslíte, že major Jou…?"

„Transport podobných věcí není jednoduchý, Alexi. Potřebuješ k tomu nákladní letadlo Hercules MC-130. Bomba nám zmizela z očí, ale o dva dny později letoun MC-130 odstartoval a přes Albánii a Tádžikistán dopravil bombu do Bangkoku. Dokázali jsme vypátrat pilota; jmenoval se Feng. Najal si ho zločinec usazený tady v Bangkoku, muž jménem Anan Sukit –"

„– který pracuje pro Hadí hlavu!" dokončil Alex větu.

„Pracoval pro Hadí hlavu," poznamenala rozmrzele paní Jonesová. „Dokud na něj Daniels nevypálil tři kulky."

Všechno do sebe začínalo zapadat. Divize zvláštních operací MI-6 hledala ztracenou bombu, což je dovedlo k Hadí hlavě. Alex sbíral o Hadí hlavě informace, a to ho dovedlo k MI-6. Jako by se setkali uprostřed.

„Chtěli jsme do Hadí hlavy nasadit Danielse," pokračovala paní Jonesová. „Připravili jsme pro něj novou totožnost. Hrál bohatého Evropana, který sem přiletěl z Londýna a doufal, že se mu podaří obrovský kšeft s drogami. Sotva tě spatřil, všechno se samozřejmě změnilo. Jakmile jsme zjistili, že jsi v Bangkoku, rozhodli jsme se na tebe pověsit a zjistit, co máš za lubem. Musím říct, že nás zaskočilo, jak jsi změnil podobu." Přejela Alexe pohledem. „Kdybychom tě nezahlédli na letišti, nepoznali bychom tě."

„Ty zuby jsou úžasný," prohodil Daniels.

„Takže co teď?" zeptal se Alex. „Řekla jste, že chcete, abych vám pomohl."

„Ty a Ash jste už do Hadí hlavy pronikli. Také jste trochu zamíchali kartami – není divu. Možná nám dokážeš najít Berlínskou modř."

„Není to špendlík v kupce sena," připomněl Daniels. „Je obrovská. A jestli vybuchne, ta rána bude slyšet deset mil daleko."

Alex uvažoval. Zaplést se znovu s MI-6 bylo to poslední, po čem toužil; ale – svým způsobem – to, co mu paní Jonesová řekla, na věci nic nemění. Stále bude pracovat pro ASIS. A jestli narazí na bombu o velikosti rodinného auta, nic se nestane, když o tom podá zprávu.

„K čemu ji potřebujou?" zeptal se.

„To nám dělá největší starosti," odpověděla paní Jonesová. „Nemáme tušení. Očividně mají v plánu něco velkého – ale zase ne tak velkého. Atomová bomba by byla tisíckrát účinnější."

„Takže nemají v úmyslu zničit celé město," dodal Daniels.

„Ale jestli jde o operaci Škorpionu, můžeme si být jistí, že jde o vážnou věc. Tihle lidé se neživí vykrádáním bank – víš to líp než kdokoli jiný. Musím přiznat, že tápeme ve tmě. Pomůže nám každá maličkost, kterou dokážeš zjistit."

Alex se opět zamyslel, ale už se rozhodl. „Budu to muset říct Ashovi," oznámil.

Paní Jonesová přikývla. „Nevidím důvod, proč ne. A my můžeme na oplátku pomoct vám. Ty a Daniels se už znáte. Teď už nemá smysl, aby předstíral, že je bohatý Evropan. Ale může na tebe dál dávat pozor."

Ben se usmál. „S radostí," prohlásil.

„Dáme ti zařízení, aby ses s ním mohl kdykoli spojit. Dostal jsi něco od ASIS?"

Alex zavrtěl hlavou.

Paní Jonesová si povzdychla. „Zatracení Australané. Do všeho se hrnou, a přitom to nemají promyšlené. No, my ti můžeme dát všechno, co potřebuješ."

„Šikovné věcičky?" Alexovi se rozzářily oči.

„Máš tady starého přítele. Myslím, že bys ho měl navštívit."

Smithers sídlil v místnosti, která sloužila jako knihovna, kancelář a dílna současně. Seděl za stolem, ze všech stran obklopený nejrůznějšími součástkami – jako destruktivní dítě o Štědrém večeru. Na desce ležel napůl opravený budík, přenosný počítač s odhalenými útrobami, videokamera rozebraná asi na padesát součástí a změť drátů a obvodů. Samotný Smithers měl na sobě sandály, volné šortky a zářivě žlutou košili s krátkým rukávem. Alexovi blesklo hlavou, jak v tom vedru s sebou dokáže vláčet svoji obrovskou hmotnost. Ale jak tam tak Smithers seděl – s objemným břichem, které mu spočívalo na kolenou, a dvěma buclatýma růžovýma nohama, jež zpod něho vykukovaly –, tvářil se naprosto v pohodě. Ovíval se čínským vějířem zdobeným dvěma propletenými draky.

„Alexi? Jsi to ty?" vykřikl, když Alex vešel dovnitř. „Kamaráde! Vypadáš úplně jinak. Nic mi neříkej! Určitě na tobě zapracovala Cloudy Webberová."

„Vy ji znáte?" podivil se Alex.

„Jsme staří známí. Naposledy jsme se viděli na večírku v Aténách. Čirou náhodou jsme tam oba byli v přestrojení, a než jsme jeden druhého poznali, asi půl hodiny jsme spolu klábosili." Pobaveně se usmál. „Nemůžu uvěřit, že jsi zase zpátky. Od našeho posledního setkání se přihodilo tolik věcí. Vzpomínáš? Viděli jsme se ve Spojených státech. Mimochodem, byl ti Stingo, ten přípravek proti hmyzu, užitečný?"

Teď se usmál zase Alex. Vodička, kterou Smithers vynalezl, hmyz přitahovala, místo aby ho odpuzovala, a byla skutečně nesmírně užitečná, protože mu pomohla proklouznout kontrolním

stanovištěm na Ostrově plameňáků. „Byl super, díky," odpověděl. „Co tady děláte?"

„Paní Jonesová mě požádala, abych vymyslel pár věciček pro naše agenty, kteří operují tady na Východě," vysvětlil Smithers a zvedl vějíř. „Tohle je jedna z nich. Je velice jednoduchá, ale mně se moc líbí. Vypadá sice jako obyčejný vějíř, ale ve skutečnosti jsou pod hedvábím tenoučké plátky pozinkované oceli. A když je dáš k sobě –," s klapnutím vějíř složil, pak jím udeřil o stůl a dřevo se roztříštilo, „– může sloužit jako zbraň."

„Nádhera," vydechl Alex.

Smithers se spokojeně usmál. „V každém případě jsem po příjezdu do Bangkoku vymyslel spoustu zajímavých zařízení." Chvilku se přehraboval věcmi na stole a nakonec vytáhl balíček s několika voňavými svíčkami. „Tady všichni pálí kadidlo," vysvětlil. „Jeho vůně je moc příjemná – ale moje kadidlo nevoní."

„Jak to?"

„Po třiceti vteřinách přinutí všechny lidi v místnosti zvracet. Je to nejodpornější věcička, jakou jsem kdy vymyslel, a musím přiznat, že její testování nebylo ani trochu příjemné. Ale funguje skvěle."

Smithers rozložil na stole štos nákresů. „Pracuju taky na jednom z těch místních tříkolových taxíků. Říká se jim *tuk-tuky*, ale tenhle má odpalovací zařízení v předním světle a kulomet ovládaný řídítky."

„Co je tohle?" zeptal se Alex. Zvedl bronzovou sošku Buddhy sedícího v pozici lotosového květu. S kulatým bříškem a holou hlavou vypadal trochu jako Smithers.

„S tím musíš zacházet jako v rukavičkách!" vykřikl Smithers. „To je ruční granát. Když dvakrát otočíš hlavou a hodíš ho, všichni ve vzdálenosti deseti metrů se můžou naposled pomodlit."

Vzal mu sošku z ruky a opatrně ji uložil do zásuvky.

„Paní Jonesová říkala, že sbíráš informace o Hadí hlavě," pokračoval a najednou se tvářil vážně. „Buď opatrný, Alexi. Vím, že jsi zatraceně dobrý agent, ale tihle lidé jsou velice nebezpeční."

„Já vím." Alex si vzpomněl na své první setkání s Ananem Sukitem a na zápas v aréně u řeky. Tohle mu nikdo nemusel říkat.

„Je tu spousta věciček, které bych ti rád dal," řekl Smithers. „Ale jak jsem pochopil, předstíráš, že jsi afghánský uprchlík. To znamená, že nemáš moc osobních věcí. Je to tak?"

Alex přikývl. Byl zklamaný. Smithers mu kdysi dal Game-Boye plného speciálních zařízení a on by se rozhodně cítil mnohem jistěji, kdyby teď měl něco takového u sebe.

Smithers otevřel starou skříňku na doutníky. První předmět, který z ní vytáhl, byly hodinky, levná pouťová věcička s plastovým řemínkem. Podal je Alexovi.

Alex se podíval, kolik je hodin. Na ciferníku bylo půl sedmé. Zatřásl jimi. „Nefungujou," oznámil.

„Uvažuj logicky," vysvětlil Smithers. „Chudý afghánský uprchlík určitě nemá moc věcí, ale na ty, které má, je nesmírně pyšný – dokonce i na rozbité hodinky. Až bude třeba, tyhle hodinky fungovat budou. Uvnitř je baterie a silná vysílačka. Když se dostaneš do složité situace, nastavíš ručičky na jedenáct hodin. V tu chvíli začnou hodinky vysílat signál, který se bude každých deset minut opakovat, dokud se nevybijí baterky. Najdeme tě kdekoli na světě."

Smithers opět zalovil ve skříňce a vytáhl tři mince. Alex je poznal. Byla to thajská měna: jeden bath, pět bathů a deset bathů – celkem měly hodnotu asi pětadvaceti pencí.

„Myslím, že kvůli několika místním mincím si nikdo nebude dělat starosti," poznamenal Smithers, „a tyhle jsou velice zajímavé. Jde totiž o malé výbušniny. Ukážu ti, jak je odpálit."

Vytáhl poloprázdný balíček žvýkaček – přinejmenším to tak vypadalo. Ale pak ho v zavalitých prstech otočil a odsunul jednu boční stěnu. Uvnitř Alex spatřil tři drátky, označené číslicemi 1, 5 a 10.

„Funguje to takhle," začal vysvětlovat. „Mince jsou zmagnetizované. Když je budeš chtít použít, přiložíš je ke kovovému povrchu. Vybuchnou, až stiskneš odpovídající spínač – jen se musíš ujistit, že má správné číslo. Tyhle mince otevřou zámek, dokonce udělají díru do zdi. Jsou to takové miniaturní miny. Zbytečně jimi neplýtvej!"

„Díky, pane Smiťhersi."

„A nakonec tu mám něco, co ti pomůže, až nebudeš vědět kudy kam.“ Smithers otevřel zásuvku ve stole a vytáhl starý pásek s těžkou stříbrnou přezkou. „To si navlékni do kalhot. V přezce je velice ostrý nůž z tvrzeného plastu, takže ho neodhalí ani rentgen na letišti. Když pásek rozřízneš, najdeš v něm zápalky, léky, tablety na dezinfekci vody a sérum, které zabírá na jed jedenácti různých druhů hadů. Ten pásek je určený pro pobyt v džungli. I když máš namířeno jinam, člověk nikdy neví.“ Podal mu ho. „Je to fakt škoda. Strašně rád bych ti věnoval kalhoty, které k tomu patří. Nohavice jsou vysoce hořlavé.“

„Výbušné džíny?“

„Zvony,“ odpověděl Smithers. Natáhl se a stiskl Alexovi ruku. „Zlom vaz, starý brachu. A dám ti ještě jednu radu.“ Předklonil se, jako by se bál, že ho někdo uslyší. „Kdybych byl na tvém místě, tak těm Australanům nevěřím. Možná nejsou špatní, ale jsou trochu nevypočitatelní, jestli chápeš, co tím chci říct. Nehrají podle pravidel. Měj se prostě na pozoru.“ Poklepal si prstem na nos. „A jakmile nás budeš potřebovat, volej o pomoc. Ben Daniels je bezva chlap. Nenechá tě v tom.“

Alex posbíral věci, které dostal, a když odcházel, slyšel, že si Smithers brouká. Prozpěvoval si oblíbenou australskou písničku „Hádej, Matyldo“. Alex dumal, jak myslel to varování. Ví snad něco, o čem nemá Alex zdání, nebo ho chtěl jen popíchnout?

Ben Daniels na něj čekal na chodbě.

„Jsi připravenej, Vlčku?“ zeptal se.

„Ozbrojenej a nebezpečnej,“ odpověděl Alex.

Potom společně odešli.

OPUŠTĚNÉ ULICE

Když se Alex vrátil, Ash byl už v pokoji. Nejdřív se zlobil.

„Kde ses sakra flákal, Alexi?“ vybuchl. „Měl jsem o tebe strach. Řekl jsem ti, abys tu na mě počkal.“ Potom přimhouřil oči a zadíval se Alexovi na pásek. „Hezká věcička. Odkud to máš?“

To na Alexe udělalo dojem. Jeho kmotr byl skoro polovinu života špionem a samozřejmě ho vycvičili, aby zaregistroval každou drobnost. Ash si téhle nepatrné změny v Alexově vzhledu okamžitě všiml navzdory všemu, co se během posledních čtyřiadvaceti hodin udalo.

„Dostal jsem ho,“ odpověděl.

„Od koho?“

„Potkal jsem pár starých známých…“

Alex mu stručně vylíčil, co se stalo – jak zahlédl v davu Bena Danielse, sledoval ho k Vat Čo a ocitl se v pobočce MI-6. Paní Jonesová mu dovolila, aby Ashovi řekl o Berlínské modři, a zmínil se také o možném spojení mezi majorem Jou a Škorpionem. Když Ash uslyšel její jméno, oči mu potemněly.

„Nevěděl jsem, že jsou v tom zapletení,“ zamumlal. „Moc se mi to nelíbí, Alexi. A nebude se to líbit ani Brookovi. Máme za úkol shromažďovat informace. Nic víc, nic míň. Teď se to začíná komplikovat.“

„Já za to nemůžu, Ashi.“

„Možná bych měl do Vat Čo zajít a promluvit si s paní Jonesovou.“ Ash chvíli přemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Ne. To by nemělo smysl. Povídej, co bylo dál…“

Alex pokračoval ve vyprávění. Vypadalo to, že teď nepracuje pro jednu tajnou službu, ale pro dvě. Usoudil, že Ash má pravdu. Mise už je i tak v ohrožení a najednou se v jejím středu objeví časovaná bomba. K čemu Škorpion potřebuje Berlínskou modř? Jestli je do toho zapletená tahle organizace, určitě jde o něco zlého – bude jim jedno, kolik lidí při tom zahyne. Ale proč právě tahle bomba? Proč ne jiná?

Alex se to snažil vytěsnit z hlavy. Vyprávění zakončil tím, že ho Smithers opět vybavil několika šikovnými věcičkami.

„Takže Smithers je pořád u MI-6?“ Ash se krátce usmál. „Svérázný chlapík. A on ten pásek nějak vylepšil? Co dělá – kromě toho, že ti přidržuje kalhoty?“

„Ještě jsem ho neměl čas prozkoumat,“ přiznal Alex. „Ale v přezce je nůž. A v pásku jsou schovaný nějaký věci – na přežití v džungli.“

„Kdo tvrdil, že půjdeš do džungle?“

Alex pokrčil rameny.

Ash potřásl hlavou. „Nevím, jestli bys ho měl nosit.“

„Proč ne?“

„Protože se nehodí k tvému přestrojení. Nepochází z Afghánistánu jako ty ostatní věci, které máš na sobě. Někdo by si toho mohl všimnout.“

„Na to zapomeň, Ashi. Nechám si ho. Ale jestli chceš, schovám ho.“ Alex si vykasal tričko a přetáhl ho přes pásek.

„A co ty hodinky? Ty máš taky od Smitherse?“

„Jo.“ Alexe nepřekvapilo, že si jich Ash všiml. Natáhl k němu ruku. „Kdyby tě to zajímalo, tak nejdou. Je v nich vysílačka. Můžu se spojit s MI-6.“

„Proč bys to dělal?“

„Třeba budu potřebovat pomoct.“

„Když budeš potřebovat pomoct, můžeš zavolat mně.“

„Nemám tvoje číslo, Ashi.“

Ash se zamračil. „Nejsem si jistý, jestli z toho bude mít ASIS radost.“

Alex neustoupil. „To mě mrzí,“ odsekl.

Ash viděl, že Alex nemá na dohadování náladu. „Dobře,“ řekl. „Možná je to tak lepší. Když vím, že tě jistí ještě někdo jiný, nebudu se o tebe tak bát. Ale slib mi, že nebudeš MI-6 kontaktovat, aniž mi o tom řekneš, ano? Už pro ně nedělám a koneckonců, musím brát ohled na svoji pověst.“

Alex přikývl. Rozhodl se, že o třech výbušných mincích a rozbušce v balíčku žvýkaček se nezmíní. Ash by se možná snažil získat i je. Změnil téma hovoru. „A co ty?“ zeptal se. „Byl jsi u řeky?“

Ash si zapálil cigaretu. Alex stále nemohl pochopit, že člověk, který se o sebe ve všech ostatních směrech tak pečlivě stará, se rozhodl kouřit. „Mám samé dobré zprávy," oznámil. „Objevil jsem místo, kam tě odvezli – nebo alespoň to, co z něho zbylo –, a mluvil jsem s chlápkem jménem Shaw. Možná si ho pamatuješ. S tím, který nás fotil. Richard Shaw. Neboli Rick, jak mu říkají přátelé."

„Co tam dělal?"

„Byly tam desítky lidí a snažily se z trosek zachránit, co se dalo. Dokumenty, počítačové diskety a tak. Náš zesnulý přítel pan Sukit tam měl kanceláře a v nich byla spousta věcí, které by určitě zajímaly policii."

„Co Shaw říkal?"

„Přinutil jsem ho, aby mě odvedl k Súkitovu zástupci. Další okouzlující chlapík. Vypadal, jako by se zapletl do pouliční rvačky – a stál sám proti bandě mizerů. Očividně měl spoustu vlastních starostí, ale přesvědčil jsem ho, aby splnil, co nám slíbili. Koneckonců jsme jim zaplatili. A ty jsi udělal, co chtěli. Nastoupil jsi v jejich zápasu – i když jsi jejich šampióna porazil."

„Co ten požár a všechno ostatní?"

„To s tebou nemá nic společného. Myslí si, že na Čcha-tu zaútočil nepřátelský gang. Zkrátka a dobře, jsou rádi, že se nás zbaví. Zítra odjíždíme do Jakarty."

„Do Jakarty?"

„Pokračujeme v cestě, Alexi. Propašují nás do Austrálie přes Indonésii. Nevím jak, ale skoro jistě tam poplujeme. Plavba z Jakarty do Darwinu trvá přibližně osmačtyřicet hodin. Zřejmě nás naloží na rybářskou loď, možná na něco většího. To se brzy dozvíme."

„Jak se do Jakarty dostaneme?"

„Stejně jako všichni ostatní – poletíme tam." Alex vytáhl desky se dvěma letenkami, pasy, vízy a doporučujícím dopisem, který byl napsaný na elegantním papíru, v jehož záhlaví stál název UNWIN TOYS. „Spojka na nás počká na mezinárodním letišti Soekarno-Hatta v Jakartě," pokračoval. „Jsem teď obchodní zástupce firmy Unwin Toys. Letím do Jakarty, abych tam zkontroloval jejich nový sortiment a mám s sebou svého syna."

„Unwin Toys… Tu firmu znám."

Ten název mu byl povědomý, hned jak ho spatřil. Teď si Alex vzpomněl. Jejich výrobky viděl po celém Londýně, často ve stáncích na tržišti nebo v levných krámcích na Oxford Street. Specializovali se na autíčka na dálkové ovládání, stavebnice a vodní pistole – všechny hračky byly ze zářivě barevného plastu, pocházely z Dálného východu a rozpadly se několik dní potom, co jste je vybalili z krabice. Unwin Toys nebyla významná firma, ale byla dobře známá a Alex nemohl uvěřit, že by mohla být svázaná s Hadí hlavou.

Ash, jako by tušil, co se mu honí hlavou, prohodil: „Uvažuj, Alexi. Velká firma jako Unwin Toys je pro pašování lidí skvělou zástěrkou. Dodává zboží do celého světa a vzhledem k tomu, že jsou její výrobky určené malým dětem, jde o poslední místo, kde by člověka napadlo pátrat.“

Alex přikývl. Dokázal si to živě představit. Bedny plné plastových náklaďáků, každý naložený hromadou heroinu nebo kokainu. Vodní pistole, které jsou skutečnými zbraněmi. Plyšoví medvědi vycpaní bůhvíčím. Za tak nevinnou fasádou se můžou skrývat nejrůznější ohavná tajemství.

„Postupujeme podle plánu,“ pokračoval Ash. „Ale pořád musíme být ve střehu. Čím víc víme, tím jsme pro Hadí hlavu nebezpečnější.“ Na okamžik se odmlčel. „To, co jsi právě řekl – o tom, že mi nemůžeš zavolat… Máš pravdu. Chci, aby sis zapamatoval moje číslo. Napiš si ho na ruku.“

„Jaký číslo?“

„Kdyby se něco zvrtlo, kdyby nás rozdělili, zavolej mi na ně – ještě před tím, než se obrátíš na někoho jiného. Je to číslo na můj mobil. Speciální číslo, Alexi. Dala mi ho ASIS. Můžeš mi na ně zavolat, odkud chceš, a okamžitě tě spojí. Hovor je zdarma. To číslo překoná každý bezpečnostní systém ve všech telefonických sítích, takže mě kdykoli a kdekoli seženeš. Co ty na to?“

Alex přikývl. „Bezva.“

Ash mu číslo nadiktoval. Šlo o jedenáct číslic, ale jinak vypadalo úplně jinak než všechna telefonní čísla, která kdy Alex viděl. Poznamenal si ho na hřbet dlaně. Číslice brzy vyblednou, ale do té doby si je stačí zapamatovat.

„Co teď?“ zeptal se.

„Chvíli si odpočineme a pak si vezmeme taxi na letiště. Máme před sebou dlouhou noc.“

Alex si uvědomil, že přišla jeho chvíle. V Jakartě nebo cestou do Austrálie spolu možná nebudou moct mluvit – rozhodně ne anglicky – a brzy potom celá tahle záležitost skončí. Jakmile dorazí do Darwinu, ASIS už nebude Alexe potřebovat.

„Souhlas, Ashi,“ řekl. „Ale slíbil jsi mi, že mi povíš o mámě a tátovi. Byl jsi jim za svědka na svatbě a požádali tě, abys mi šel za kmotra. A byl jsi u toho, když umřeli. Chci o nich vědět co nejvíc, protože pro mě jako by neexistovali. Chci vědět, kdo jsem, to je všechno… A jaký ke mně měli vztah.“ Odmlčel se. „A chci vědět, co se přihodilo na Maltě. Říkal jsi, že tam byl Jassen Gregorovič. To on ti udělal tu jizvu? Jak k tomu došlo? Mohl za to můj táta?“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Pak Ash neochotně přikývl a uhasil cigaretu.

„Tak dobře,“ řekl. „V letadle.“

Nacházeli se třicet tisíc stop nad Thajským zálivem a mířili do Jakarty. Letadlo bylo poloprázdné. Alex s Ashem měli pro sebe celou zadní řadu. Ash se dal trochu do pořádku – vzal si bílou košili a lacinou kravatu. Koneckonců, měl vystupovat jako obchodní zástupce. Alex se nepřevlékl. Byl stále oblečený ve špinavých, otrhaných šatech, které dostal v Bangkoku. Možná právě proto seděli v řadě sami. Na sedadlech před nimi podřimovali ve zvláštním tlumeném světle kabiny další pasažéři. Venku zapadlo slunce a letoun se vznášel v naprosté tmě. Ash od startu nepromluvil. Od stevardky přijal dvě miniaturní lahvičky whisky, ale stále mlčel a tmavé oči, temnější než kdykoli předtím, upíral na led v kelímku, který se pomalu rozpouštěl. Vypadal ještě unavenější než obvykle. Alex si všiml, že spolkl dvě tabletky. Nějakou dobu mu trvalo, než pochopil, že Ash trpí bolestmi. Začínal pochybovat, že mu jeho kmotr skutečně poví, co chce slyšet.

A pak Ash, bez varování, spustil.

„S tvým tátou jsem se seznámil během své první mise u divize zvláštních operací. Nastoupil k ní krátce přede mnou, ale byl úplně jiný než já. Johna Ridera všichni znali. Patřil k nejlepším. Byl

nesmírně úspěšný a rychle stoupal po žebříčku nahoru.“ V jeho hlase nebyla ani stopa po nevraživosti. Vlastně byl naprosto bez emocí. „Bylo mu sotva šestadvacet. Naverbovali ho od parašutistů. Předtím chodil na Oxfordskou univerzitu. Vystudoval politické vědy a ekonomii. S vyznamenáním. A zmínil jsem se, že byl taky vynikající sportovec? Vesloval za Oxford – a vyhrával. Kromě toho hrál skvěle tenis. A teď byl v Praze, řídil svou první operaci, a já byl nula, kterou tam poslali, aby se naučila co a jak.

Ta mise se nevydařila. John za to nemohl. Někdy se to tak prostě schumelí. Ale potom, při hodnocení akce, jsem ho poprvé potkal osobně – a víš, co se mi na něm líbilo ze všeho nejvíc? Jeho klid. Tři agenti zahynuli – naštěstí ne naši –, česká policie šílela a Muzeum východoevropského lidového umění lehlo popelem. Vlastně to nebylo muzeum, ale to je jiná historka. Tvůj táta nebyl o moc starší než já, ale rozhodoval se naprosto chladnokrevně. Na nikoho nekřičel. Nikdy se nepřestal ovládat. Prostě pokračoval v práci.

Potom jsme se spřátelili. Ani nevím, jak k tomu došlo. Bydleli jsme kousek od sebe – on měl byt ve starém skladišti v Blackfriars u řeky. Začali jsme spolu chodit na squash. Celkem jsme spolu museli odehrát asi sto zápasů – a chceš něco vědět? Vyhrál jsem asi dva. Někdy jsme zašli na panáka. John miloval Black Velvet: koktejl ze šampaňského a černého piva. Byl samozřejmě často pryč a nesměl mi říct, co dělá. Přestože jsme pracovali u stejné tajné služby, nemohl jsem to vědět. Ale člověk občas něco zaslechne a několikrát jsem ho byl navštívit v nemocnici. Tam jsem poznal tvoji matku.“

„Byla zdravotní sestra.“

„Přesně tak. Helen Beckettová. Tak se jmenovala za svobodna. Byla moc hezká. Měla stejnou barvu vlasů jako ty a možná i stejné oči. Abych byl upřímný, pozval jsem ji na rande. Slušně mě odmítla. Už chodila s tvým tátou. Znala ho z Oxfordu. Seznámili se, když tam studovala medicínu.“

„Věděla, co můj táta dělá?“

„Nevím, kolik jí toho prozradil, ale samozřejmě leccos tušila. Když ošetřuješ člověka, který má zlomená dvě žebra a střelnou ránu, je ti jasné, že nezakopl při golfu. Ale netrápila se tím. Pak jsem se

dozvěděl, že se k němu nastěhovala, a my už nechodili na squash tak často.“

„Byl jsi někdy ženatej, Ashi?“ zeptal se Alex.

Ash zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem nepotkal tu správnou ženskou, i když s několika nesprávnými jsem chodil. Vlastně jsem rád, Alexi. Povím ti proč.

V naší branži se nesmíš bát. Strach tě zabije rychleji než všechno ostatní, a přestože se říká, že agenti strach neznají, obvykle to znamená, že se nebojí o sebe. Jakmile se oženíš, všechno se změní, a jakmile máš děti, je to ještě horší. Alan Blunt nechtěl, aby se tvůj otec oženil. Věděl, že po nějaké době o svého nejlepšího muže přijde.“

„Znal moji mámu?“

„Nechal si ji prověřit.“ Alex vytřeštil oči, ale Ash se usmál. „To je běžný postup. Musel se ujistit, že nepředstavuje bezpečnostní riziko.“

Takže někde v divizi zvláštních operací MI-6 existuje složka na jeho matku. Alex si to uložil do paměti. Možná s tím jednou vyrukuje.

„Strašně mě překvapilo, když mě John požádal, abych mu šel za svědka,“ pokračoval Ash. „Víš, on byl eso a já totální nula. Ale ve skutečnosti neměl moc na vybranou. Jeho bratr Ian byl na nějaké misi… A možná bys měl vědět ještě jednu věc. Špioni nemají moc přátel. To k tomu povolání patří. Byl v kontaktu s jedním nebo dvěma spolužáky z univerzity – řekl jim, že pracuje pro pojišťovací společnost –, ale když musíš pořád lhát, přátelství nefunguje.“

Alex to moc dobře věděl. Totéž prožíval on ve škole. Všichni spolužáci v Brooklandu si mysleli, že byl v posledních osmi měsících často nemocný. Občas se sice ve škole objevil, a dokonce se zúčastnil třídního výletu do Benátek, ale připadal si jako outsider. Jeho kamarádi vycítili, že jim o svých absencích neříká pravdu, a chovali se k němu rezervovaně.

„Copak neměl žádný jiný příbuzný?“ zeptal se.

„Kromě bratra?“ Ash zavrtěl hlavou. „O nikom jiném jsem nevěděl. Svatba se konala na matričním úřadě v Londýně. Zúčastnilo se jí jen šest lidí.“

Alexovi se sevřelo srdce smutkem. Strašně litoval, že jeho maminka neměla svatbu v bílém ve vesnickém kostele a pak velkou oslavu ve stanu s proslovy, tancem a spoustou jídla a pití. Koneckonců, věděl už, že její štěstí netrvalo dlouho. Ale uvědomoval si, že nahlíží do života tajného agenta – bez přátelství, tajnůstkářského a trochu prázdného.

Letadlo se ve vzduchu lehce otřáslo a v uličce zablikalo světlo, kterým se přivolává personál. Obloha za oknem byla černá jako uhel.

„Vyprávěj mi o mámě," vyzval ho Alex.

„Nemůžu, Alexi," odpověděl Ash. Nervózně se zavrtěl na sedadle a Alex si všiml, že se mu v očích mihla bolest. Prášky ještě nezabraly. „Totiž, moc ráda četla. Často chodila do kina – zbožňovala cizí filmy. Nekupovala si drahé oblečení, ale vždycky jí to moc slušelo." Ash si vzdychl. „Tak dobře jsem ji neznal. A po pravdě řečeno, ona mi moc nevěřila. Možná mi dávala vinu. Byl jsem součástí světa, kvůli kterému John nasazoval život. Milovala ho, ale to, co dělal, nenáviděla. A byla natolik rozumná, že mu jeho práci nerozmlouvala."

Ash otevřel druhou miniaturní lahvičku s whisky a nalil si její obsah do plastového kelímku.

„Když byl John na své nejnáročnější misi, zjistila, že je v jiném stavu," pokračoval. „Nemohlo to přijít v horší dobu. Ale pozornost MI-6 právě upoutala nová organizace. Její jméno ti říkat nemusím. O Škorpionu víš určitě víc než já. V každém případě šlo o mezinárodní síť bývalých špionů a nájemných zabijáků. Lidí, kteří začali pracovat na vlastní pěst.

Nejdřív byli užiteční. Možná si vzpomínáš, že MI-6 vznik Škorpionu zpočátku uvítalo. Když jsi potřeboval informace o tom, co chystá CIA nebo jak Irán pokračuje s nukleárním programem, Škorpion ti je ochotně prodal. Když jsi chtěl podniknout něco nelegálního, aby nebylo možné vystopovat, že v tom máš prsty, obrátil ses na ně! V tom byla jejich přednost. Nebyli k nikomu loajální. Zajímaly je jenom peníze. A svoji práci dělali zatraceně dobře. Než ses na scéně objevil ty, Alexi, ani jednou neselhali.

Jenže MI-6 z nich začalo mít strach. Viděli, že se Škorpion postupně vymyká kontrole, zejména když v Madridu zavraždil dva

jejich agenty. Špionážní služby na celém světě jsou usměrňovány, neboli jinými slovy, hrají podle pravidel – přinejmenším do jisté míry. Ale Škorpion ne. Organizace se stále rozrůstala, její moc sílila a současně se chovala čím dál nemilosrdněji. Bylo jim jedno, kolik lidí zabijí, pokud dostanou svůj šek.

A tak se Alan Blunt – který se stal právě šéfem divize zvláštních operací MI-6 – rozhodl nasadit tvého otce do Škorpionu. Chtěli ho dostat do organizace, přimět je, aby ho zverbovali. Jakmile se tam ocitne, získá o nich co nejvíc informací. Kdo sedí ve výkonné radě? Kdo je platí? Jaké mají kontakty ve výzvědných službách? Prostě podobné věci. Aby se to podařilo, MI-6 muselo tvému otci vytvořit novou totožnost. To znamenalo zfalšovat celý jeho život.“

„Něco o tom vím,“ přerušil ho Alex. „Předstírali, že byl ve vězení.“

„Skutečně ho do vězení na nějakou dobu poslali. Museli být důkladní. O jeho případu se psalo v novinách. Všichni se k němu otočili zády. Vypadalo to, že přišel o peníze a musel prodat byt. Přestěhovali se s Helen do nějaké díry v Bermondsey. Bylo to pro ni strašně těžké.“

„Copak neznala pravdu?“

„To nevím. Možná jí to tvůj otec řekl, možná ne.“

Alex tomu nevěřil. Nějak si byl jistý, že jeho matka o tom věděla. „Pak ho zverboval Škorpion,“ řekl.

„Přesně tak. Poslali ho do svého výcvikového zařízení na ostrově Malagosto, který leží pár mil od Benátek.“

Když Alex to jméno uslyšel, přeběhl mu mráz po zádech. Tam ho Škorpion poslal, když se snažili zverbovat jeho.

„Pokud šlo o Škorpion, John Rider pro ně byl dar z nebe,“ pokračoval Ash. „Byl vynikající špion. U britské výzvědné služby měl prvotřídní pověst. A byl zoufalý. Mimochodem, navíc dobře vypadal. Padl do oka jedné člence výkonné rady.“

„Julii Rothmanový.“ Alex ji také znal. Mluvila o jeho otci při večeři v Positanu.

„Přesně tak. Okamžitě odhadla Johnuv potenciál a brzy se stal výcvikovým důstojníkem, který měl na starosti nejlepší mladé rekruty Škorpionu. A dala mu krycí jméno. Říkalo se mu Lovec.“

„Jak to všechno víš?“ zeptal se Alex.

„To je dobrá otázka.“ Ash se usmál. „Někdo si totiž konečně všiml, že existuju. Alan Blunt mě vyslal, abych Johnovi kryl záda. Jistil jsem ho. Mým úkolem bylo držet se v jeho blízkosti pro případ, že by se s námi potřeboval spojit. Proto jsem byl u toho, když to všechno skončilo.“

„Na Maltě.“

„Ano. Na Maltě.“

„Co se stalo?“

„Když tam tvůj otec přijel, měl už plné zuby Škorpionu i MI-6. Právě ses narodil. John toužil po normálním životě – a tak či tak svůj úkol splnil. Díky němu jsme věděli, jak Škorpion funguje. Znali jsme jména jejich agentů. Věděli jsme, kdo a kolik je platí.

Teď jsme ho měli dostat ze hry, aniž by to vzbudilo podezření. Věděli jsme, že pokud Julia Rothmanová zjistí, že je špion, dá ho zlikvidovat. Cílem bylo dopravit ho zpátky do Anglie a pak ho nechat zmizet – nový domov, nová totožnost. Prostě všechno, co k tomu patří… Měl s tvojí maminkou a tebou začít nový život ve Francii. Mimochodem, zapomněl jsem se zmínit, že uměl perfektně francouzsky. Kdyby všechno dopadlo podle plánu, mluvil bys teď francouzsky, studoval bys na lyceu v Marseille nebo někde jinde a o tomhle všem bys neměl tušení.

Škorpion nám tenkrát bezděčně nabídl příležitost, abychom od nich Johna dostali. Existoval muž jménem Caxero. Byl to bezvýznamný grázlík – kšeftoval s drogami, pral peníze… a tak podobně. Ale někoho musel šíleně naštvat, protože dotyčný zaplatil Škorpionu, aby ho zlikvidovali. Na tu práci poslali tvého tátu.

Caxero žil v Mdině, na Maltě. Jde o starobylou pevnost obehnanou vysokými hradbami. Caxerovo rodné město má ještě další jméno. Je tak tiché a dokonce i v zimě plné stínů, že místní mu říkají Opuštěné Město. A MI-6 usoudilo, že je to ideální místo pro naši operaci.

Tvůj otec tam nepřijel sám. Doprovázel ho mladý zabiják, jeden z nejlepších, kteří kdy z Malagosta vyšli. Prý jsi ho znal. Jmenoval se Jassen Gregorovič.“

Alex se opět zachvěl. Nemohl si pomoct. Dneska v noci se skutečně přehrabovali hluboko v jeho minulosti.

Vzpomněl si na štíhlého, plavovlasého Rusa s očima chladnýma jako led. Alex se s Jassenem setkal na své první misi. Jassen ho tehdy mohl zabít, ale neudělal to. A pak se potkali podruhé v jižní Francii. To Jassen ho zavedl do děsivého světa Damiana Craye. Alex si vzpomněl na poslední okamžiky, které spolu strávili, Jassen ho opět odmítl zabít, a tentokrát ho to stálo život.

„Co mi o něm můžeš povědět?“ zeptal se.

„Byl to zajímavý mladík,“ odpověděl Ash, ale náhle mu z hlasu čišel chlad. „Narodil se ve městě Estrov. Určitě jsi o něm neslyšel, ale nás velice zajímalo. Rusové tam měli tajný závod na výrobu biochemických zbraní, a ten jednoho dne vyletěl do vzduchu. Zahynuly při tom stovky lidí – a jedním z nich byl Jassenův otec. Jeho matka byla raněná a zemřela o půl roku později.

Rusové se snažili celou záležitost ututlat. Popírali, že došlo k neštěstí, a dokonce ani teď neznáme celou pravdu. Ale jedno bylo jisté, Jassen přišel během několika měsíců o oba rodiče. Bylo mu teprve čtrnáct, Alexi. Stejně jako teď tobě.“

„Jak ho Škorpion našel?“

„On našel je. Sám, bez peněz a bez jídla přešel celé Rusko. Nějakou dobu pracoval v Moskvě, žil na ulici a vyřizoval pochůzky pro místní mafii. Stále nevíme, jak se mu podařilo se Škorpionem spojit, ale zničehonic se objevil na Malagostu. A jeho výcvik dostal na starost tvůj otec. Vyprávěl mi, že ten chlapec byl přirozený talent. To je směšné, co? Svým způsobem toho máš s Jassenem spoustu společného.“ Ash se otočil k Alexovi a najednou vypadal v umělém osvětlení letadla jako duch. V očích se mu objevil zvláštní výraz. „John měl pro Jassena slabost,“ poznamenal. „Oblíbil si ho. Nepřipadá ti to divné? Špion a nájemný zabiják. Na můj vkus trochu zvláštní dvojka…“

A čtrnáct let potom, co mu John Rider zachránil život, se Jassen obětoval pro Alexe, splatil starý dluh. Ale to Alex Ashovi neřekl. Z nějakého důvodu si to chtěl nechat pro sebe.

„Abych se vrátil na Maltu,“ pokračoval Ash a najednou působil unaveně, jako by už chtěl mít tohle vyprávění za sebou. „Caxero byl

otrokem zvyku – a to je ve světě zločinu riskantní. Každý večer chodíval na kávu a koňak do kavárničky, která se nacházela na náměstí proti katedrále sv. Pavla. Tam ho chtěli zabít. John mi dal vědět, kdy k tomu dojde. Měli ho zavraždit jedenáctého února v jedenáct hodin večer. Domluvili jsme se, že tam budeme. Počkáme, až Caxera zabijí – byl to mizera, a tak jsme se rozhodli, že dovolíme, aby ho Škorpion zlikvidoval –, a pak Johna zajmeme. Ale Jassena necháme utéct, aby mohl o všem informovat své nadřízené. Aby jim oznámil, že jsme chytili jejich muže.

Muselo to klapnout. Já jsem celou operaci řídil. Bylo to poprvé, kdy mi svěřili velení. Dostal jsem devět mužů, a přestože byl naším cílem John, všichni jsme měli ostré náboje – ne slepé, Jassen by mohl poznat rozdíl. Byl velice inteligentní. Oblékli jsme si neprůstřelné vesty. Od Johna nám nic nehrozilo, ale Jassen po nás mohl střílet. A všichni jsme věděli, že je skvělý střelec.

Ráno jsem poslal na náměstí dva muže. Katedrála měla dvě zvonice – na každé straně jednu – a tam jsem je postavil. Na obou věžích byly hodiny a jedny šly o pět minut pozadu. Připadalo mi zvláštní, že je na každém ciferníku jiný čas. Tak či tak, muži na zvonicích měli brýle pro noční vidění a vysílačku. Viděli odtud celé město. Měli zajistit úspěšný průběh akce.“

Ash se odmlčel.

„Všechno se zvrtlo, Alexi. Všechno.“

„Pokračuj.“

Ash se napil whisky. Veškerý led se už rozpustil.

„Do Mdiny jsme dorazili těsně po půl jedenácté. Byla nádherná únorová noc. Turistická sezóna ještě nezačala. Na obloze zářil srpek měsíce a tisíce hvězd. Když jsme prošli jižní bránou, jako bychom se ocitli o tisíc let zpátky. Uličky v Mdině jsou úzké a hradby vysoké. Každý kámen tam má jiný tvar a velikost. Skoro si dokážeš představit, jak je kladli na sebe, jeden po druhém.

Město vypadalo opuštěně. Okenice na domech byly zavřené a jediné světlo jako by vycházelo z tepaných luceren, které visely na nárožích. Zatímco jsme postupovali po Triq Villegaignon – hlavní třídě –, předjel nás kočár tažený koňmi. Vozili jím turisty, ale tenhle

byl na cestě domů. Pořád slyším dusot koňských kopyt a rachocení kol na kočičích hlavách.

Jeden z mužů na věži mi podal vysílačkou zprávu, že Caxero je pořád v kavárně, pije kávu a kouří doutník. Jinak nikde nikdo. Bylo tři čtvrtě na jedenáct.

Plížili jsme se dopředu, kolem staré kaple, která stála na jedné straně ulice, a zchátralé rezidence na opačné straně. Všechny obchody a restaurace byly zavřené. Měl jsem s sebou sedm mužů. Všichni jsme byli v černém. Půl dne jsme studovali mapu Mdiny a já jim dal pokyn, aby zaujali pozice. Chtěli jsme náměstí obklíčit, připravit se k útoku.

Za deset minut jedenáct. Viděl jsem čas na věžních hodinách. Caxero, malý, zavalitý chlapík v obleku, seděl stále v kavárně. Měl pěstěný knír a se vztyčeným malíčkem držel šálek kávy. Na náměstí hned vedle nějakých kanónů parkovala dvě auta a ve dveřích kavárny stál číšník. Jinak nic.

Ale najednou se objevil John Rider s Jassenem Gregorovičem – neboli Lovec s Kozákem. To byla jejich krycí jména. Přišli o pět minut dřív…, nebo jsem si to alespoň myslel. To byla moje první chyba.“

„Ty hodiny…“

„Ty hodiny na věži, jo. Jedny šly správně, druhé ne, a v tom napětí jsem se díval na ty, které se zpožďovaly. Pokud šlo o Jassena, bylo to jako nějaký filmový trik. Nebyl tam a vzápětí ano – s Johnem vedle sebe. Šlo o techniku nindžů – pohybovat se a zůstat neviditelný – a ironií osudu je, že ho to pravděpodobně naučil tvůj otec.

Caxero je určitě neviděl přicházet. Šli rovnou k němu a on pořád držel tím stupidním způsobem šálek. Zvedl hlavu, právě když ho jeden z nich střelil přímo do srdce, Jassen nespěchal. Vzpomínám, jak mi blesklo hlavou, že tak uvolněného člověka jsem ještě nikdy neviděl.

Bál jsem se, že mí muži nebudou ještě na místě, že nestřeží všechny východy z náměstí. Ale svým způsobem to bylo jedno. Nezapomeň, že jsme chtěli, aby Jassen utekl. To bylo součástí plánu.

Vyšel jsem z úkrytu, a když mě Jassen spatřil, rozpoutalo se peklo.

Okamžitě na mě vypálil. Dvě kulky mě minuly, ale třetí mě zasáhla do hrudníku. Měl jsem pocit, jako bych dostal ránu kladivem, a kdybych na sobě neměl neprůstřelnou vestu, bylo by už po mně. Takhle mě jenom srazil na zem. Svalil jsem se na dlažbu a skoro si vykloubil rameno. Ale nezůstal jsem ležet, Alexi. Hned jsem zase vyskočil. A to byla moje druhá chyba. Ale k tomu dojdu později.

Tak či tak, najednou všichni stříleli. Číšník se otočil a zmizel uvnitř. O vteřinu později se roztříštilo okno kavárny. Střepy vypadaly jako kousky ledu. Muži na zvonicích zběsile pálili z pušek. Ostatní se blížili ze všech stran ke kavárně. Tvůj táta a Jassen se rozdělili – jak jsem tušil. Byl to obvyklý postup. Kdyby zůstali spolu, snáz bychom je chytili. Chvilku jsem si myslel, že všechno nakonec dobře dopadne.

Ale nedopadlo.

Tři mí muži se vrhli na Johna. Obklíčili ho a skutečně to vypadalo, že nemůže nic dělat. Přinutili ho, aby odhodil zbraň a lehl si na zem. Tři další začali pronásledovat Jassena. Samozřejmě by ho nechali utéct. Ale bylo by to o vlásek. Takový byl plán.

Jassen měl však vlastní plán. Byl v polovině náměstí a mířil k jedné z postranních ulic. Jenže najednou se zastavil, otočil se a třikrát vypálil. Pistole měla tlumič, takže výstřely nebyly skoro slyšet. A tentokrát nemířil na hrudník. Kulky zasáhly jednoho z mých mužů mezi oči, druhého ze strany do krku a dalšího přímo do ohryzku. Dva okamžitě zemřeli; třetí se zhroutil na zem a zůstal bez hnutí ležet.

Jeden agent pořád zbýval. Jmenoval se Travis a já si ho osobně vybral. Byl na opačné straně náměstí. Všiml jsem si, že váhá. Nevěděl, co dál. Koneckonců, nařídil jsem mu, aby na Jassena nestřílel. No, měl rozkaz porušit. Situace se nám vymkla z rukou. Tu noc už zemřelo dost lidí. Měl Jassena zabít, nebo odtamtud sakra vypadnout, ale on nic z toho neudělal. Jen tam stál a Jassen zastřelil i jeho. Jedna kulka se mu zavrtala do nohy, další do hlavy. Náměstí bylo poseté mrtvými těly. A přitom se to mělo obejít bez krveprolití!“ Ash se odmlčel.

Alex si všiml, že dopil whisky. „Dáš si ještě jednu, Ashi?“ zeptal se. Ash zavrtěl hlavou a pokračoval.

„Jassen zmizel, ale Johna jsme měli, takže svým způsobem se akce zdařila. Možná jsem to tak měl nechat. Ale nenechal. Byla to moje první sólová operace a Jassen Gregorovič zlikvidoval polovinu mojí jednotky. Rozběhl jsem se za ním. Nevím, co mě to napadlo. Věděl jsem, že ho nesmím zabít, ale současně jsem ho prostě nedokázal nechat jít. Sundal jsem si neprůstřelnou vestu – byla to otázka několika vteřin. Nemohl jsem v ní totiž utíkat. Potom jsem se rozběhl přes náměstí směrem k severním hradbám. Slyšel jsem, že na mě někdo křičí – možná John. Ale mně to bylo fuk. Zahnul jsem za roh. Pamatuju si růžovou zeď a balkon jako z operního představení. Nikoho jsem neviděl. Myslel jsem si, že Jassen utekl.

A pak, bez varování, stál přede mnou.

Počkal na mě! Město bylo plné agentů MI-6 a on tam prostě stál, jako by mu to místo patřilo a nikdo z nás se ho nemohl dotknout. Rozběhl jsem se k němu. Nedokázal jsem se ovládnout. Pohnul rukou tak rychle, že jsem to ani nezaregistroval. Cítil jsem, že mě udeřil do zápěstí. Vyrazil mi pistoli, která odletěla do tmy, a současně mi přitiskl svoji zbraň na krk.

Byl o deset let mladší než já. Ruský kluk, který se do toho všeho namočil, protože jeho rodiče zahynuli při neštěstí. A dostal mě. Zlikvidoval polovinu mé jednotky. Já měl přijít na řadu jako další.

‚*Kdo jsi?*‘

‚*Agent MI-6.*‘

Nemělo smysl lhát. Chtěli jsme, aby se to dozvěděl Škorpion.

‚*Jak jste věděli, že tu budeme?*‘

Neodpověděl jsem. Tvrdě mě dloubl pistolí. Bolelo to, ale na tom nezáleželo. Stejně to mělo brzy skončit.

‚*Měli jste zůstat doma.*‘

A pak se otočil a dal se na útěk.

Do dnešního dne nevím, proč mě nezastřelil. Možná se mu zasekla zbraň. Nebo to tak možná bylo jednodušší. Zabil Caxera, Travise a tři mé další muže – třeba mu došly náboje. Sledoval jsem, jak mizí v postranní ulici, a v tu chvíli jsem si uvědomil, že měl taky

nůž. Z břicha mi trčela rukojeť. Nic jsem necítil, ale když jsem se podíval dolů… Tolik krve. Stříkala ze mě. Byla všude.“

Ash se odmlčel. Tiché hučení motorů na okamžik zesílilo. Alexe napadlo, jestli nepřistávají.

„Bolest přišla později,“ pokračoval Ash. „Nedokážeš si představit, jak to bolelo. Myslel jsem si, že umírám. Možná bych fakt umřel, ale tvůj táta ke mně přiběhl. Bál se nejhoršího – a riskoval vlastní život, protože kdyby ho Jassen zahlédl, věděl by, že celá ta věc byla bouda. Pak jsem se zhroutil na zem. Ztrácel jsem vědomí a byla mi zima. Ještě nikdy mi taková zima nebyla.

Tvůj táta ten nůž nevytáhl. Věděl, že by mě tím na místě zabil. Přitiskl na ránu dlaň a držel ji tam, dokud nedorazila záchranka. Letecky mě dopravili do Valletty, kde jsem týden ležel v kritickém stavu. Ztratil jsem dva a půl litru krve. Nakonec jsem se uzdravil, ale… Tu jizvu jsi přece viděl. Chybí mi půlka žaludku. Nemohli s tím nic dělat. Existují desítky věcí, které nesmím jíst, protože je žaludek nedokáže strávit. Musím brát prášky… Spoustu prášků. Ale žiju. Za to bych měl být asi vděčný.“ Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Škorpion nakonec mýho tátu dostal,“ prohodil Alex.

„Jo. O dva měsíce později. Pár dní po tvých křtinách, Alexi. Musím říct, že jsem ho ještě nikdy neviděl šťastnějšího, než když tě ten den držel v náručí. Jeho a tvoji maminku. Jako by se z nich díky tobě zase stali normální lidi. Změnil jsi jejich život.“

„Jel jsi s nima na letiště. Letěli do Francie. Říkal jsi, že měli namířeno do Marseille.“

„Přesně tak. Museli tě nechat v Londýně. Měl jsi zánět ucha, takže jsi nemohl letět taky. Jinak bys byl s nimi.“

„Byl jsi u toho, když v jejich letadle vybuchla bomba?“

Ash uhnul pohledem. „Řekl jsem, že o tomhle mluvit nebudu, a myslel jsem to vážně. Škorpion nějak zjistil, že jsme je podvedli, a chtěli se pomstít. To je všechno, co vím.“

„Co se pak stalo s tebou, Ashi? Proč jsi odešel od MI-6?“

„Povím ti to, Alexi, a tím to uzavřeme. Myslím, že jsem svůj slib splnil.“

Ash rozdrtil v ruce plastový kelímek a jeho kousky zastrkal do kapsy před sebou.

„Abych byl upřímný, ta operace na Maltě mi zničila kariéru," pokračoval. „Šest týdnů jsem se zotavoval a v den, kdy jsem se pak vrátil do Liverpool Street, si mě Alan Blunt zavolal do kanceláře. Tam mě obvinil ze všeho, co se zvrtlo.

Zaprvé tu byla ta věc s časem. Řídil jsem se podle špatných hodin. Ale ukázalo se, že nejhloupější chybou, kterou jsem udělal, bylo, že jsem vstal potom, co mě Jassen zasáhl do prsou. Pochopil totiž, že máme neprůstřelné vesty, a proto střelil Travise a ostatní do hlavy. Byla to moje vina – alespoň podle Blunta."

„Ale to bylo nefér," namítl Alex.

„Abych byl upřímný, víceméně jsem si myslel totéž. A pak ta honička za Jassenem – měli jsme ho přece nechat utéct. To byl poslední hřebík do mé rakve. Blunt mě nevyhodil, ale degradoval mě. Dal mi jasně najevo, že žádnou další operaci už řídit nebudu. Bylo jedno, že jsem málem umřel. Svým způsobem to celou situaci ještě zhoršilo. Milý chlápek, ten Blunt. Fakt dobrák!"

Ash potřásl hlavou.

„Došlo k tomu krátce po smrti tvých rodičů a já tenkrát ztratil motivaci. Už jsem ti to říkal v Bangkoku – to tvůj táta byl vlastenec, který sloužil své vlasti. Možná jsem se tak nějakou dobu cítil taky, ale nakonec jsem měl všeho po krk. Několik dalších měsíců jsem pracoval v kanceláři, ale pak jsem podal výpověď a odletěl do Austrálie. ASIS o mě měla zájem. A já chtěl začít znovu.

Několikrát jsem tě byl navštívit, Alexi. Chtěl jsem vědět, jak se ti vede. Koneckonců, byl jsem tvůj kmotr. Ale pak zažádal o tvoji adopci Ian Rider. Večer před svým odjezdem z Anglie jsem s ním zašel na skleničku a on mi slíbil, že se o tebe postará. Bylo jasné, že mě nepotřebuješ. Vlastně, jestli mám být upřímný, beze mě ti asi bylo líp. Moc jsem ti nepomohl!"

„Neměl by sis to vyčítat," namítl Alex. „Já ti to nevyčítám."

„Tak či tak, viděl jsem tě ještě několikrát. Po nějaké době jsem se vrátil do Londýna. Pracoval jsem na australském velvyslanectví. Chodil jsi tenkrát do základní školy – a starala se o tebe Jack."

„Pozval jsi ji na rande."

„Dvakrát. Moc jsme se spolu nasmáli." Ash se letmo podíval na Alexe, jako by po něčem pátral. „Když jsem se dozvěděl, že pracuješ

pro MI-6, nemohl jsem tomu uvěřit,“ zamumlal. „Alan Blunt je fakt chladnokrevný mizera. A pak, když jsi skončil v Austrálii! Ale pořád lituju, že se téhle akce účastníš, Alexi. Nechci, aby se ti něco stalo.“

„Na to už je trochu pozdě, Ashi.“

Světla v kajutě se rozzářila a v uličce se objevily stevardky. Současně Alex ucítil, že se mu zhoupl žaludek – začali klesat.

Dorazili do Jakarty, dalšího bodu jejich cesty. Konec pašeráckého kanálu byl na dohled.

UNWIN TOYS

Alexovi občas blesklo hlavou, jestli všechna letiště na světě nenavrhl stejný architekt – někdo, kdo zbožňuje obchody a chodby, obrovská okna a rostliny v květináčích. Byl teď v Soekarno-Hatta, na mezinárodním letišti v Jakartě, ale klidně se mohlo jednat o letiště v Perthu nebo Bangkoku. Podlahy byly možná méně nablýskané a stropy nižší a v každém druhém obchodě prodávali ratanový nábytek nebo pestrobarevně potištěné látky, známé jako batika, ale jinak měl pocit, že snad z Bangkoku ani neodletěl.

Rychle prošli pasovou kontrolou. Úředník v budce se skleněnou přepážkou se na falešné dokumenty téměř nepodíval a bez jediného slova je orazítkoval. Ani nemuseli čekat na zavazadla. Měli s sebou pouze jeden kufřík, který cestou do letadla i z letadla nesl Ash.

Alex byl unavený. Jako by na něj konečně dolehly události, které se odehrály během minulých pěti dní v Bangkoku, a spát bylo to jediné, po čem toužil – přestože nějak pochyboval, že stráví noc v pohodlné posteli. Nejvíc ze všeho si přál, aby mohl být sám a přemýšlet o tom, co mu řekl Ash. Během předchozí hodiny se dozvěděl o své minulosti víc než za celý život, ale hlavou mu vrtalo několik otázek, na které se chtěl zeptat. Vyčetl jeho otec Ashovi chyby, které v Mdině udělal? Proč byl na letišti s nimi? A čeho byl svědkem, že o tom odmítá mluvit?

Vešli do příletové haly a opět je obklopil dav řidičů *tuk-tuků* a taxíků. Tentokrát na ně čekali dva muži – štíhlí, svalnatí Indonésané v džínách a košilích s krátkým rukávem. Jeden z nich držel ceduli s nápisem KARÍM HASSAN. Alex na ni několik vteřin zíral, než si toho jména všiml, což ho otrávilo. Úplně mu vypadlo z hlavy, že pod tímhle jménem cestuje Ash. Byl Karím; on Abdul. Nezáleželo na tom, jak byl unavený. Taková chyba by se jim mohla ohavně vymstít.

Ash k nim přistoupil a pomocí několika výrazů *darí* a posunků se jim představil. Muži se ani nesnažili chovat přátelsky. Jednoduše se otočili a čekali, že Ash s Alexem půjdou za nimi.

Cestou přes halu nikdo nepromluvil. Bylo deset hodin večer, ale jakmile vyšli z klimatizovaného prostředí ven, zaútočila na ně výheň.

U chodníku na ně čekala špinavá bílá dodávka s třetím mužem za volantem. Dodávka měla vzadu dvoukřídlé dveře bez oken. Alex se na Ashe nervózně podíval. Měl pocit, jako by je mělo auto spolknout, a vzpomněl si, jak posledně nastoupil do vozu Hadí hlavy. Jenže Ash působil uvolněně, a tak ho následoval dovnitř.

Dveře se s bouchnutím zavřely. Oba muži nastoupili dopředu k řidiči a dodávka se rozjela. Alex s Ashem seděli na kovové lavici, která byla přivařená k podlaze. Ven se mohli dívat pouze předním sklem, a to bylo tak špinavé, že Alex nechápal, jak řidič vidí na cestu. Dodávka byla přinejmenším deset let stará a neměla pérování. Alex cítil při jízdě každý hrbol, každý výmol – a bylo jich nespočet.

Letiště leželo asi dvacet mil od města a spojovala ho s ním dálnice, jež byla ucpaná i v tuhle pozdní dobu. Alex, který mžoural řidiči přes rameno, skoro nic neviděl – až se před ním konečně objevila Jakarta. Nejdřív mu připomněla Bangkok, ale když se přiblížili, všiml si, že je ošklivější, jakoby méně sebevědomá, a stále se snaží uniknout nekontrolovatelně se rozrůstajícímu chudinskému městu, kterým kdysi byla.

Všude panoval strašlivý provoz. Do Jakarty přijeli po betonovém nadjezdu a najednou bylo nad nimi, pod nimi i kolem nich plno aut a motorek. Nad hlavou se jim tyčily mrakodrapy – spíš mohutné než krásné –, v jejichž kancelářích, které byly určitě prázdné, zbytečně svítily zářivky a vrhaly na noční oblohu žlutošedé světlo. Silnici lemovaly křiklavě barevné stánky s občerstvením, *warungy*, ale nikdo u nich nestál. Po chodnících proudily davy lidí, kteří připomínali náměsíčníky a otupěle se prodírali hlukem, špínou a vedrem.

Odbočili z nadjezdu a opustili město stejně rychle, jako do něho vjeli. Dodávka zničehonic drkotala po prašné cestě, projížděla loužemi a vyhýbala se cihlám a suti. Tady nebyly pouliční lampy, neony ani světlo měsíce, který zakrýval mrak. Alex viděl jen to, co mu ukázaly reflektory. Šlo o jakési předměstí, slum s úzkými uličkami, domky s plechovými střechami a záplatami z vlnitého plechu, a zdmi, které podpíralo dřevěné lešení. Podél ulice rostly zvláštní trnité keře a zakrslé palmy. Chodník chyběl. Někde zaštěkal pes, ale jinak Alex nespatřil jedinou známku života.

Dorazili k bráně, která vypadala jako sbitá z kusů vyplaveného dříví. Přes ni se táhl červený nápis – dvě slova v indonéštině. Když k ní dojeli, řidič stiskl dálkové ovládání v dodávce. Brána se otevřela a ocitli se v obrovském čtvercovém areálu se skladišti a kancelářemi, který osvětlovaly dvě obloukové lampy a ze všech stran ho ohraničoval plot.

Zdálo se, že jsou tu sami. Dveře dodávky se prudce rozlétly a muži odvedli Alexe s Ashem do jednoho skladiště. Alex spatřil bedny naskládané vysoko na sebe – některé byly otevřené a vykukovala z nich sláma a plastové hračky. Vedle hromady skútrů ležel na boku domeček pro panenky. Opodál se povalovala chlupatá opice s roztaženýma nohama, které čouhal z díry na břiše molitan, a zírala na ně prázdnýma skleněnýma očima. Alex doufal, že to není varování. Ještě nikdy neviděl hračky, který by vypadaly tak odpudivě. Podle jejich stavu – všechny byly zaprášené a poničené – usoudil, že tu jsou zřejmě už několik let.

Dvě tenké matrace na podlaze mu prozradily nejhorší. Tady budou spát. Po záchodě nebo koupelně nebylo ani stopy. Ash se k mužům otočil a posunkem – utvořil z dlaní misku a přiložil si ji ke rtům – naznačil, že má žízeň. Muži pokrčili rameny a odešli.

Bylo to nejdelších devět hodin, jaké kdy Alex zažil. Neměl prostěradlo ani deku a matrace byla tak tenká, že cítil skoro každý hrbol v betonové podlaze pod sebou. Potil se a oblečení se mu lepilo na tělo. Nad Jakartou se schylovalo k bouřce a Alexovi připadalo, že vzduch obsahuje snad devadesát procent vody. Nejhorší ze všeho byli komáři. Skoro okamžitě ho objevili a odmítali ho nechat na pokoji. Nemělo smysl je odhánět a Alex to po chvíli vzdal. Komáři to totiž ignorovali. Jedinou možností byl spánek, ale ten nepřicházel.

Ash s ním nemohl mluvit. Vždycky existovalo riziko, že jsou v místnosti mikrofony. V každém případě mu to nevadilo. K Alexově rozmrzelosti téměř okamžitě usnul a on musel každou minutu až do svítání protrpět sám.

Konečně přišlo ráno. Alex zřejmě usnul, protože náhle ucítil, že s ním Ash třese, a spatřil, že do skladiště dopadá oknem a otevřenými dveřmi šedé světlo. Někdo jim přinesl dva hrnky sladkého čaje a košík s rohlíky. Alex by dal přednost vajíčkům na

slanině, ale usoudil, že bude pravděpodobně lepší nestěžovat si. Uvelebil se na matraci a pustil se do jídla.

Co se bude dít dál? Alex věděl, že falešné doklady, které obdrželi v Bangkoku, jim možná stačily na cestu do Indonésie, ale dostat se do Austrálie, kde jsou mnohem přísnější pasové kontroly, bude obtížnější. Tady, na ostrově Jáva, byli tak blízko australského pobřeží, jak jen to šlo, a poslední úsek absolvují po moři – Ash tvrdil, že je čeká plavba dlouhá přibližně osmačtyřicet hodin. Podle toho, co Alex včera viděl, patřilo místo, kde strávili noc – sklady a kancelářský komplex –, firmě Unwin Toys. Budou tu muset počkat, než bude loď přichystaná. Co to bude za loď? To se brzy dozví.

Krátce po deváté přišel jeden z mužů, kteří na ně čekali na letišti, a odvedl je na dvůr. Ranní světlo bylo kalné a skličující, ale přinejmenším Alex lépe viděl okolí. Areál Unwin Toys mu připomínal tábor pro válečné zajatce z filmu o druhé světové válce. Budovy byly dřevěné a vypadaly, jako by je stavitelé stloukli ve spěchu a použili k tomu všechno, co měli po ruce. Do prvního patra vedla vratká schodiště. Beton na nádvoří byl popraskaný a hrbolatý a rašil z něho plevel. Alex si jen těžko dokázal představit, že zářivě barevná hračka, rozbalená pod vánočním stromkem v Anglii, pochází odsud.

Teď se v areálu nacházelo asi tucet mužů a žen. Někteří z nich byli úředníci, seděli za okny kanceláří a pracovali na počítači. Další lidé vykládali u jednoho skladu nákladní vůz a předávali si z ruky do ruky papírové krabice. Bránu hlídali dva strážní. Vypadalo to, že jsou neozbrojení, ale protože si Alex všiml drátěného plotu kolem komplexu, obloukových lamp a bezpečnostních kamer, usoudil, že zdání klame. Tohle byl tajný svět, který si chtěl udržet od města venku odstup.

Podíval se na oblohu. Těžké mraky měly ohavně šedý odstín. Slunce neviděl, ale cítil jeho žár. Určitě bude brzy pršet. Měl pocit, že se nad ním vznáší balon naplněný vodou, který se může každou chvíli protrhnout.

Byl čas jít. Před skladištěm stála bílá dodávka s běžícím motorem. Zadní dveře byly otevřené. Někdo na ně zavolal a Ash udělal krok dopředu.

Později si Alex na ten okamžik vzpomene. Připomínal fotografii – několik vteřin zachycených v čase, kdy bylo všechno ještě normální a nikdo na snímku si neuvědomoval blížící se nebezpečí. Slyšel, že k hlavní bráně přijíždí vůz. Blesklo mu hlavou, že jede strašně rychle, že bude muset zpomalit, aby se brána stačila otevřít. A pak si uvědomil, že auto nezpomalí, že řidič nepotřebuje, aby se brána otevřela.

Brána komplexu se bez dalšího varování rozlétla na kusy, jedno křídlo se otevřelo, druhé zůstalo viset v pantech, a na nádvoří se vřítil nejdřív jeden a vzápětí další obrovský jeep Cherokee. V každém voze sedělo pět mužů, kteří seskočili, ještě než úplně zastavil. V rukou svírali samopaly Škorpion československé výroby nebo poloautomatické pušky AK-47. Někteří také drželi nůž. Měli na sobě uniformu a většině seděl na hlavě červený baret, ale nevypadali jako vojáci. Na to měli příliš dlouhé vlasy a nebyli oholení. Zdálo se, že nemají velitele. Jak se rozmisťovali po nádvoří, mávali zbraněmi a hulákali rozkazy, Alex byl přesvědčený, že se ocitl uprostřed ozbrojené loupeže a bude svědkem přestřelky mezi dvěma nepřátelskými Jakartskými gangy.

Ash ztuhl. Otočil se k Alexovi a zamumlal jediné slovo: „KOPASSUS.“ Alex na něj nechápavě vytřeštil oči, a tak Ash, potom co se ujistil, že ho nikdo neslyší, anglicky dodal: „Indonéská SAS.“

Měl pravdu.

KOPASSUS je zkratka pro Komando Pasukan Khusus, jednu z nejnemilosrdnějších bojových jednotek na světě. Tvoří ho pět skupin, které se specializují na sabotáž, infiltraci, přímou akci, špionáž a zásahy proti teroristům. Muži, kteří právě vnikli do areálu, pocházeli ze skupiny 4, což byla protišpionážní jednotka se sídlem v Jakartě, která měla za úkol boj proti pašerákům. Možná je sem přivedla náhoda, možná tip informátora, ale tak či tak, výsledek bude stejný. Zatknou je, a i když se jim podaří z vězení dostat – stačí, aby Ash dokázal, že pracuje pro ASIS –, jejich mise skončí. Prozradí se jejich falešná totožnost, takže nezjistí, jak je chce Hadí hlava propašovat do Austrálie. A on, jak Alexovi blesklo hlavou, neobjeví ukradenou

zbraň – Berlínskou modř –, kterou hledá paní Jonesová. V obou případech bude neúspěšný.

Ale nemohl nic dělat. Příslušníci KOPASSUS obsadili nádvoří, takže vykryli každý úhel a nikdo se nemohl hnout, aniž by ho viděli. Stále něco vykřikovali indonésky. Ve skutečnosti bylo jedno, co říkají. Chtěli nepřítele zmást a zastrašit ho a zdálo se, že se jim to podařilo. Civilisté bezmocně stáli na nádvoří, a někteří měli dokonce zdvižené paže. Komando bylo pánem situace.

Museli se postavit do řady. Alex se ocitl mezi Ashem a jedním z mužů, kteří na ně čekali na letišti. Mířilo na ně přinejmenším šest zbraní. Současně tři vojáci prohledávali kanceláře a skladiště, aby se ujistili, že se tam nikdo neschovává. Přesně to se rozhodl udělat jeden zaměstnanec. Alex zaslechl výkřik, pak tříštění skla, jak nešťastník proletěl oknem. Tvrdě přistál na betonu a z obličeje mu tekla krev. Další voják ho prudce kopl do boku. Muž zaúpěl, namáhavě vstal a odkulhal na konec řady.

Z džípu vystoupil poslední muž – podle všeho velitel akce. Na Indonésana byl nezvykle vysoký a měl štíhlý krk a černé vlasy, které mu sahaly na ramena. Alex slyšel, že ho jeden z vojáků oslovil titulem *kolonel*. Pomalu prošel kolem řady zajatců a něco vykřikoval. Alex usoudil, že chce doklady.

Zaměstnanci mu jeden po druhém předkládali útržky papíru, řidičské průkazy nebo pracovní povolení – muži, který proletěl oknem, se příšerně třásly ruce. Vypadalo to, že velitele nikdo z nich nezajímá. Potom došel k Ashovi. Zatímco vytahoval falešný pas, který dostal v Bangkoku, Alex se na něj snažil nedívat. Bál se, že by ho mohl prozradit jeho vyděšený výraz. Když velitel pas otevřel a natočil ho ke světlu, Alex upřel pohled na zem. Koutkem oka si všiml, že *kolonel* zaváhal. Najednou se rozmáchl, z obou stran udeřil Ashe dokumentem do obličeje a něco na něj indonésky zakřičel. Zničehonic se objevili dva vojáci, zkroutili mu ruce za zády a přinutili ho, aby si klekl. Pak mu jeden z nich přitiskl na krk hlaveň samopalu. Velitel podal pas jednomu ze svých podřízených. Chvíli studoval Ashovu tvář a zíral mu do očí, jako by tam mohl objevit jeho pravou totožnost. Potom pokračoval v obchůzce.

Před Alexem se zastavil.

Alex zvedl oči. Měl šílený strach a bylo mu jedno, že si toho *kolonel* všimne. Třeba usoudí, že je Alex ještě dítě, a nechá ho na pokoji. Ale veliteli bylo jedno, kolik mu je. Spatřil vhodnou oběť. Na tváři se mu objevilo něco jako úsměv, vyštěkl větu v indonéštině a natáhl k němu ruku pro doklad. Alex ztuhl. Jeho pas byl v kapse u Ashe. Ale i kdyby ho mohl předložit, velitel by poznal, že je falešný. Má mu říct, kdo je? Stačilo by pár anglických slov a celá tahle hrůza skončí.

Jenže mise taky.

Začalo pršet.

Ne. Tak to nebylo. V Londýně má déšť začátek, několik kapek, při kterých se lidé rozprchnou do úkrytu nebo stačí vytáhnout deštník. V Jakartě takové varování chybělo. Rozpršelo se, jako by se protrhla přehrada. Ve zlomku vteřiny se na zem řítily proudy teplé vody, řinuly se z okapů, bušily do střech a měnily půdu v bahno.

S příchodem lijáku nastal na okamžik zmatek. Do té doby mělo komando celý komplex pod kontrolou a postupovalo podle plánu, díky kterému mohli ohlídat každý centimetr plochy. Náhlá průtrž změnila situaci. Alex si ani nevšiml, kdy se začalo střílet, ale někdo ze zaměstnanců Unwin Toys musel usoudit, že je v sázce příliš mnoho a že se jim snad v dešti podaří prostřílet si cestu ven. Odněkud blízko skladiště, kde Alex s Ashem strávili noc, se ozvalo šest ran. Vyšly z jediné zbraně, jejíž majitel střílel chladnokrevně, v pravidelných intervalech.

Příslušníci KOPASSUS okamžitě zareagovali, vrhli se do úkrytů a při tom opětovali palbu. Všude se rozléhalo ohlušující rachocení samopalů – jako by jim nezáleželo na tom, kam míří. Alex si všiml, že jedna dávka rozpárala celou stěnu budovy a rozcupovala prkna na třísky. Muže, který stál poblíž, smetla hned první salva. Pár minut předtím ho Alex viděl zametat dvůr.

Ale vojáci taky umírali. Teď na ně pálily minimálně tři pušky. Když se Alex otočil a pátral po úkrytu, voják, který Ashovi tiskl zbraň na krk, se svalil na záda a z ramene mu vystříkla krev. Na jeho místo se okamžitě postavil další muž, a zatímco pálil směrem, odkud přišly výstřely, z hlavně samopalu šlehaly za clonou deště bílé záblesky.

Velitel vytáhl pistoli, švýcarský SIG-Sauer P226, jednu z nejděsivějších zbraní ráže 9 mm na světě. Alex viděl, že namířil na Ashe. Bylo jasné, co má v úmyslu. Chystal se zatknout podezřelého muže, což vyprovokovalo přestřelku – nebo si to alespoň myslel. No, ať byl ten člověk kdokoli, kolonel mu rozhodně nehodlal dovolit, aby utekl. Jednoduchá spravedlnost. Na místě ho popraví, a tím tohle všechno ukončí.

To Alex nemohl dopustit. S výkřikem se na něj vrhl a ramenem ho udeřil do břicha. Pistole vystřelila, kulka vyletěla do vzduchu a oni dva se po srážce zřítili do louže. Kolonel se snažil namířit zbraň na Alexe, ale ten ho chytil za zápěstí a strhl mu ruku dolů, takže hřbetem narazila do betonu. Muž vykřikl. Déšť bušil Alexe do obličeje a oslepoval ho, ale znovu ruku zvedl a udeřil jí o zem. Kolonel konečně rozevřel prsty a zbraň mu vypadla.

Alex v hloubi duše věděl, že tohle všechno je špatně. Stál na stejné straně jako KOPASSUS; oba bojovali proti Hadí hlavě, jejich skutečnému nepříteli. Jenže na vysvětlování nebyl čas. Alex skrz šedou vodní clonu zahlédl, že jeden voják mrštil něco do vzduchu – oblý černý předmět o velikosti kriketového míčku. Okamžitě mu došlo, co to je – ještě předtím, než výbuch rozmetal stěnu budovy, roztříštil tři okna a vyrval díru ve střeše. K nebi vyšlehly plameny, ale vzápětí je uhasil déšť.

Další střelba. Muž, který hodil granát, vykřikl, odletěl dozadu a chytil se za rameno. Bílá dodávka se náhle rozjela. Alex uslyšel řev motoru a viděl, že se snaží otočit směrem k bráně. Ash ho chytil za paži. Vlasy měl rozcuchané a po obličeji mu tekly čůrky vody.

„Musíme vypadnout!“ zahulákal. Kvůli šumění deště a střelbě ho nemohl nikdo slyšet.

Kolonel se vrhl stranou a snažil se dosáhnout na pistoli. Ash i ale odkopl a pak ho praštil pěstí do hlavy.

„Ashi –,“ vyhrkl Alex.

„Později!“

Dodávka dokončila obrat. Teď stála přímo proti rozbité bráně. Ash se rozběhl k autu a Alex mu byl v patách. Dorazili k němu, právě když začalo nabírat rychlost. Řidič na ně nečekal. Ash natáhl ruku a podařilo se mu otevřít zadní dveře. V tu chvíli se ozvala dávka

ze samopalu a Alex vyjekl, protože se přímo před ním, na boku vozu, objevila řada otvorů.

„Dělej!“ vykřikl Ash.

Alex se vrhl do nákladního prostoru dodávky. Ash ho okamžitě následoval a přistál mu na zádech. Řidič si jich zřejmě nevšiml. Za každou cenu se odtud snažil co nejrychleji zmizet. Jedno boční zrcátko explodovalo, sklo se roztříštilo a kovový držák se utrhl. Jak řidič dupl na plyn, motor hlasitě zaječel. Vyrazili dopředu. Ozval se výbuch – tak blízko, že Alex cítil, jak mu plameny olízly tvář. Ale to už byli pryč, projeli bránou a řítili se po ulici.

Dodávka kličkovala ze strany na stranu. Narazila bokem do zdi a do vzduchu vyletěly jiskry. Alex se ohlédl. Jedno křídlo dveří chybělo. Otvorem spatřil dva vojáky – vypadali jako duchové –, jak klečí v bráně a střílejí na ně. Lijákem hvízdaly doběla rozžhavené kulky. Ale to už byli mimo dostřel. Dodávka se řítila po cestě, po které včera večer přijeli; jenže teď z ní byla hnědá řeka plná bahna a suti. Alex se opět ohlédl, protože předpokládal, že je KOPASSUS bude pronásledovat. Ale déšť byl tak hustý, že areál už zmizel z dohledu; nedalo se říct, jestli za nimi džípy vyrazily.

Dodávku řídil muž, který je přivezl z letiště. Křečovitě svíral volant, jako by na něm závisel jeho život. Podíval se do zpětného zrcátka a všiml si dvou nechtěných pasažérů. Okamžitě spustil příval indonéských slov. Ale nezpomalil ani nezastavil. Alexovi spadl kámen ze srdce. Nezáleželo na tom, kam jedou. Důležité bylo jen to, že nezůstali v areálu.

„O co tu jde?“ zeptal se. Rty měl těsně u Ashova ucha a byl si jistý, že řidič neslyší, co říká, ani jakým jazykem mluví.

„Nevím.“ Tentokrát Ashe jeho vyrovnanost opustila. Ležel na boku a snažil se popadnout dech. „Buď to byla rutinní kontrola… nešťastná shoda okolností, nebo možná někdo nezaplatil. To se v Jakartě stává často.“

„Kam jedeme?“

Ash se podíval otvorem po zadních dveřích ven. V šeru a provazech deště nebylo skoro nic vidět, ale určitě musel něco poznat. „Tohle je Kota. Staré město. Míříme na sever.“

„Je to dobře?“

„Přístav leží na severu.“

Vjeli do hustého ranního provozu, a tak museli zpomalit a zařadit se do dlouhé kolony osobních aut a autobusů. Všechny stánky s občerstvením zmizely pod igelitovými plachtami a lidé se tísnili pod vchodovými stříškami nebo se choulili pod deštníky a čekali, až bouřka přejde.

Řidič se otočil a něco zakřičel. Alex pochyboval, že by mu rozuměl, i kdyby to bylo anglicky.

„Veze nás na loď,“ vysvětlil Ash.

„Ty umíš indonésky?“

Ash přikývl. „Dorozumím se.“

Dodávka se vynořila z postranní ulice a přejela hlavní třídu. Alex zahlédl, jak taxík prudce změnil směr, aby do nich nenarazil, a rozzuřeně na ně zatroubil. Za nimi se v dešti tyčil starý dům. Alexovi připomněl budovu, kterou viděl v Amsterodamu, ale na druhou stranu, celé tohle město kdysi patřilo Holanďanům – bylo nejvzdálenější základnou jejich Východoindické společnosti. Zběsilou rychlostí se řítili na náměstí. Bylo dlážděné kočičími hlavami a Alex ležící v nákladním prostoru cítil každičkou z nich. Hlouček cyklistů se snažil dodávce uhnout z cesty, a jak prudce vybočili stranou, naráželi do sebe, padali jeden přes druhého a sprostě nadávali. Muž tlačící stánek s občerstvením před ní uskočil na poslední chvíli.

Pak se ocitli na další hlavní třídě. Tady byl provoz ještě hustější – nekonečná kolona nákladáků se zbožím, které zakrývaly křiklavé nepromokavé plachty. Vozy vypadaly přetíženě, jako by se měly každou chvíli pod svým nákladem zhroutit.

Konečně se budovy rozestoupily a Alex spatřil ploty, přístavní jeřáby a lodě, které se tyčily vysoko nad nimi. Byla tam skladiště, strážní stanoviště a kanceláře z vlnitého plechu, obrovské kovové konstrukce a prázdné betonové plochy s dalšími nákladními auty a dodávkami, které se pohybovaly sem a tam. Skrz vytrvalý déšť se nedalo téměř nic rozeznat, ale byli v přístavu. Nic jiného to být nemohlo. Přímo před nimi se nacházela bezpečnostní závora a za ní, za plotem z ostnatého drátu, hromada přepravních kontejnerů.

Dodávka zpomalila a zastavila. Řidič se otočil a vychrlil na ně něco indonésky. Pak zmizel.

„Ashi –," začal Alex.

„Tohle je přístav Tanjung Priok," přerušil ho Ash. „Určitě nás chtějí dostat na nákladní loď." Ukázal rukou. „Vidíš ty oplocené areály? To jsou takzvané ENZ – exportní nákladové zóny. Obchodníci přivezou do Jakarty zboží, tady se shromáždí a pak po moři putuje dál. Tímhle způsobem se odsud dostaneme i my. Jakmile budeme v ENZ, jsme v bezpečí."

„Ale jak se tam dostaneme?" Alex před nimi viděl závory, které dokonce i v prudkém dešti střežila ochranka.

„Zaplatíme." Ash se ušklíbl. „Tady jsme v Indonésii! Přístav ovládá armáda, ale armádu platí indonéská mafie. Ve srovnání s Hadí hlavou jde o troškaře, ale mají všechno pod kontrolou. Když zaplatíš, můžeš si dovolit cokoli." Ash si klekl na jedno koleno a vykoukl ven. Nikde nikdo. Podíval se na Alexe. „Jo, a díky – za to, co jsi před chvílí udělal."

„Nic jsem neudělal, Ashi."

„Ten chlápek mě chtěl zastřelit a ty jsi mu v tom zabránil." Ash pokrčil rameny. „To je prostě KOPASSUS. Když zabiješ nesprávného člověka, pošli kytky na pohřeb. Jak dojemné."

„Co se stane, až se dostaneme do Austrálie?"

„Tím to skončí. Ethan Brooke mě poplácá po rameni a ty pojedeš domů."

„Uvidíme se ještě někdy?"

Ash uhnul pohledem. Stejně jako Alex byl promočený na kůži; z oblečení mu kapala voda a vytvořila pod ním louži. Oba vypadali jako ztroskotanci. „Kdo ví?" zamumlal. „Nebyl jsem moc dobrý kmotr, co? Možná jsem ti měl poslat bibli nebo tak něco."

Ale než stačil Alex odpovědět, řidič se vrátil a nebyl sám. Doprovázeli ho tři muži v nepromokavých pláštích s kapucemi, které jim zakrývaly obličej. Všichni mluvili současně, dloubali do Alexe a Ashe prstem a divoce gestikulovali. Postupně pochopili, co chtějí, a Alex měl pocit, že se pod ním otevírá propast. Požadovali, aby šel s nimi – ale Ash měl počkat na místě. Rozdělí je.

Chtělo se mu křičet, protestovat – ale i jediné slovo mohlo mít fatální důsledky, a tak musel mlčet. Snažil se vzdorovat, vytrhnout se z rukou, které ho svíraly. Bylo to marné. Když ho muži vytáhli z dodávky, naposledy se podíval na Ashe. Jeho kmotr měl na tváři smutný výraz, jako by tušil, že to špatně dopadne, a věděl, že tomu nemůže zabránit.

Dostrkali ho k závoře, která se před nimi otevřela, a Alex s jedním mužem před sebou a dvěma po boku prošli dovnitř. Z budky vykoukl strážný, ale muži na něj něco zavolali a on rychle zmizel.

V lijáku se nedalo skoro nic rozeznat. Před nimi se nacházela přístavní hráz a loď větší než všechny, které Alex dosud viděl – na délku by se na ni vešla tři fotbalová hřiště. Loď měla centrální sekci, kde pracovala a bydlela posádka. Alex viděl kapitánský můstek se čtyřmi nebo pěti velikánskými okny a obrovské stěrače předního skla, které se pohybovaly sem a tam a marně bojovaly s deštěm. Na přídi spatřil anglicky napsané jméno lodi: *Liberijská hvězda*. Právě na ni nakládali kontejnery, pravoúhlé boxy, které se pohupovaly na obřím jeřábu, jenž se nad nimi tyčil jako nějaké monstrum ze sci-fi filmu. V kabině seděl muž, který ovládal lana a kladky, a pokládal každý kontejner s neuvěřitelnou přesností na místo. Ocitli se v ENZ, kde čekaly další nákladní vozy s kontejnery; každý měl jinou barvu a na některých byl název firmy, které patřily. Alex spatřil na jednom z nákladáků žlutý kontejner a věděl, že to je jeho místo určení. Byl na něm černý nápis: UNWIN TOYS. Ohlédl se a navzdory všemu doufal, že se Ash nakonec objeví. Marně. Proč je rozdělili? Nedávalo to smysl. Koneckonců, vystupovali jako otec se synem. Přál si aspoň, aby Ashe naložili do dalšího kontejneru a aby se po příjezdu do Darwinu zase setkali. Podíval se na ruku. Telefonní číslo, které mu nadiktoval, už skoro zmizelo – vytrvalý déšť ho proměnil v modrou šmouhu. Naštěstí si ho zapamatoval – nebo v to přinejmenším doufal. Brzy se to dozví – pokud se dostane k telefonu.

Když došli k žlutému kontejneru, Alex si okamžitě všiml, že je zamčený. Víc než to, na dveřích visela ocelová plomba. Uhodl, k čemu slouží. Všechny kontejnery, ať už nakládané nebo vykládané, museli zkontrolovat celníci. Během cesty je očividně nemohl nikdo otevřít ani se do nich nedalo nic přidat – zbraně, drogy ani lidé. Na

plombě bylo určitě číslo, které už ověřili; podruhé ho zkontrolují po příjezdu do Austrálie. Pokud bude plomba poškozená nebo zlomená, celníci kontejner zabaví a prohlédnou.

Tak jak se dostane dovnitř? Věděl, že popluje do Austrálie v kontejneru. Mít kajutu na lodi by pro něj bylo zřejmě příliš nebezpečné; a pokud šlo o Hadí hlavu, pro ni byl stejně jen zbožím, které naloží s dalšími výrobky a surovinami na palubu. Muž, který šel v čele, se otočil a položil mu ruku na rameno, aby se sehnul. Alex pochopil, že se má nasoukat pod náklaďák, mezi kola.

O chvilku později mu došlo proč. Kontejner měl tajný vchod, padací dvířka, která byla otevřená a visela dolů. Takhle mohl vlézt dovnitř, aniž se dotkl hlavních dveří nebo plomby, a jakmile se box ocitne na palubě – jako součást věže s desítkami dalších kontejnerů nad a pod sebou –, nikdo ho nebude moct prohledat. Celá ta věc byla jednoduchá a efektivní a Alex v hloubi duše Hadí hlavu dokonce obdivoval. Určitě šlo o obrovský byznys, který fungoval minimálně ve třech zemích. Ethan Brooke měl pravdu. Tihle lidé nebyli obyčejní zločinci.

Začal se plazit pod náklaďák. Okamžitě se ho zmocnila klaustrofobie. Nešlo jen o kontejner nahoře. Všiml si, že padací dvířka se dají zvenčí zajistit masivní zástrčkou. Jakmile se zasune na místo, on se ocitne v pasti. Když loď klesne ke dnu nebo se prostě rozhodnou hodit kontejner přes palubu, pak se v té obrovské kovové rakvi utopí. Zaváhal, ale muž ho okamžitě dloubl mezi lopatky, aby ho popohnal.

Alex se otočil. Předstíral, že má strach, a prosil je očima, aby přivedli Ashe. Ale jak jim to může vysvětlit, když nesmí promluvit? Jeden z mužů mu něco strčil do ruky – igelitovou tašku se dvěma láhvemi vody a bochníkem chleba. Jídlo a pití na dlouhou cestu. První muž do něj znovu strčil a vykřikl.

Alex už nemohl dál zdržovat a doplazil se k padacím dveřím. Muži mu gestem naznačili, aby vlezl dovnitř. Cestou nahoru klopýtl, a aby neupadl, jednou rukou se přidržel zástrčky.

To byla jeho poslední vzpomínka na Indonésii: bahno, hustý déšť a podvozek náklaďáku. Vyšplhal se do kontejneru a o chvilku

později za ním zaklapla padací dvířka. Pak slyšel, jak se zástrčka s hlasitým zařinčením zasunula na místo. Nebylo cesty zpátky.

Teprve když se napřímil, uvědomil si, že vidí. V kontejneru bylo světlo. Překvapeně se rozhlédl a spatřil hlouček vyděšených obličejů.

Vypadalo to, že tuhle část cesty neabsolvuje sám.

LIBERIJSKÁ HVĚZDA

V kontejneru se k sobě v kalném světle jediné přenosné svítilny choulilo asi dvacet lidí. Alex okamžitě pochopil, že jde o uprchlíky. Poznal to podle jejich tváří; nejenže měli cizí rysy, ale byl na nich vidět strach – ocitli se daleko od světa, který znali. Většinou šlo o muže, ale byly tu také ženy a dvě asi sedmi – nebo osmileté děti. Alex si vzpomněl, co mu o ilegálních imigrantech řekl Ethan Brooke. *Polovině z nich ještě nebylo osmnáct*. No, teď měl důkaz. V téhle kovové krabici byly zamčené celé rodiny, které doufaly – a modlily se za to –, že dorazí do Austrálie v pořádku. Ale nemohly to nijak ovlivnit a dobře to věděly. Byly bezvýhradně závislé na dobré vůli Hadí hlavy. Není divu, že všichni vypadali nervózně.

Vychrtlý, prošedivělý muž ve volné, zářivě barevné košili a neforemných kalhotách udělal krok dopředu. Alex odhadl, že je mu přes šedesát. Kdysi možná pracoval na poli; měl mozoly na rukou a tvář vysušenou sluncem. Řekl Alexovi pár slov. Mohl mluvit jakkoli – jazykem *darí*, hazársky, kurdsky nebo arabsky –, ale výsledek byl stejný. Alex věděl, že bez Ashe je bezmocný. Žádnou z těchhle řečí neovládal a neměl se za koho schovat. Co ti lidé udělají, až odhalí, že je vetřelec? Doufal, že to nezjistí.

Muž pochopil, že mu Alex nerozumí. Poklepal si na prsa a řekl jediné slovo. „Salem.“ Zřejmě se mu představil.

Čekal na odpověď, ale když Alex nepromluvil, kývl na ženu, která popošla blíž a zkusila jinou řeč. Alex se otočil a sedl si do kouta. Ať si klidně myslí, že se stydí nebo je nevychovaný. Bylo mu to jedno. Nebyl tu proto, aby se s nimi spřátelil.

Natáhl nohy před sebe a položil si obličej na kolena. Potřeboval přemýšlet. Proč ho od Ashe oddělili? Copak Hadí hlava nějak zjistila, že pracují pro ASIS? O tom silně pochyboval. Kdyby je Hadí hlava z něčeho podezírala, oba by je vyvlekli z dodávky a zastřelili. To náhlé rozhodnutí v přístavu muselo mít jiný důvod, ale ať se Alex snažil sebevíc, na žádné vysvětlení nepřišel.

Náhle se ozvala rána. Celý kontejner se otřásl a jedno z dětí se rozbrečelo. Ostatní uprchlíci se k sobě přitiskli a rozhlíželi se, jako by mohli skrz hladké kovové stěny něco vidět. Alex tušil, co se stalo.

Obrovský jeřáb uchopil jejich kontejner, zvedl ho z korby nákladního auta a transportoval ho na *Liberijskou hvězdu*. Právě teď se zřejmě nacházejí padesát metrů nad přístavní hrází a houpají se na čtyřech tenkých ocelových lanech. Nikdo se nehýbal, protože se báli, že ztratí rovnováhu. Alex měl dojem, že někde nahoře slyší hučení strojů. Pak se kontejner znovu otřásl a přenosná svítilna zablikala. To byla příšerná představa. Co když docházejí baterky? Dokážou tu dlouhou cestu zvládnout v naprosté tmě? Kontejner se nepatrně pohupoval. Někdo – daleko odtud – vykřikl. Jejich plavba do Austrálie začala.

V dešti a zmatku, který nastal po jejich příjezdu do přístavu, toho Alex z *Liberijské hvězdy* moc neviděl, ale všiml si obrovských kovových boxů naskládaných na sobě tak těsně, že mezi nimi nezbýval skoro žádný prostor. Kde skončí jejich kontejner? Budou nahoře, uprostřed, nebo pohřbeni někde úplně vespod? Opět ho přepadl záchvat klaustrofobie. Ve stěnách kontejneru nebyly žádné otvory. Vzduch pronikal dovnitř pouze škvírami kolem dveří a padacích dvířek. Kontejner už jednou Alexovi připomněl rakev. Teď mu připadalo, jako by měl být spolu s jeho dalšími dvaceti obyvateli pohřben zaživa.

Přestali se pohybovat a na stěnu kontejneru se zařinčením něco dopadlo. Děti začaly kňourat; Salem k nim došel, objal je kolem ramen a přitáhl je k sobě. Alex se zhluboka nadechl. Teď už není cesty zpátky – to je jisté. Jsou na palubě.

Ale co dál? Ash říkal, že plavba do Austrálie potrvá osmačtyřicet hodin, a než jejich kontejner vyloží, můžou čekat další tři čtyři dny. Alex si nebyl jistý, jestli tady celou dobu vydrží, zamčený s cizími lidmi. Všechno, co měl, byly dvě láhve s vodou a chléb. Snad mají ostatní uprchlíci vlastní zásoby. V protějším rohu stál chemický záchod, jenže Alex věděl, že zanedlouho bude v kontejneru k nepřežití. Poprvé mu došlo, jak musejí být ti lidé zoufalí, když se pro takovou cestu rozhodnou.

Pokud šlo o něj, věděl, že tam nedokáže jen tak nečinně sedět. Dělal si starosti o Ashe – a zamčený v šeru se o Hadí hlavě nic nedozví. Samozřejmě, má u sebe hodinky od Smitherse. Ale navzdory tomuhle všemu vlastně neměl důvod, aby vyslal nouzový

signál. Pořád ještě existovala naděje, že Ash je někde na palubě *Liberijské hvězdy*. Jen ho bude muset najít.

Rozhodl se. Dokud loď neopustí Jakartu, nemůže nic dělat, ale jakmile se ocitnou na moři, je možné, že kontejner nebude nikdo hlídat. Proč se tím zabývá, když odsud stejně nemůže utéct? Alex zavřel oči a snažil se usnout. Musí nabrat síly. Hodinky nepoužije, ale Smithers mu dal ještě jednu věcičku. Alex si ji už přichystal. Až přijde vhodný okamžik, dostane se s její pomocí ven.

Čekal až do chvíle, kdy usoudil, že za sebou mají minimálně polovinu cesty.

Uběhlo čtyřiadvacet hodin, ale v téhle tmavé kovové krabici bez vzduchu se nedalo poznat, zda je den nebo noc. Zápach byl čím dál horší. Naštěstí nikdo nedostal mořskou nemoc, nicméně jeden chemický záchod pro tolik lidí rozhodně nestačil. Nikdo nemluvil. O čem taky? Plavba začala připomínat pohřbení zaživa.

Alex trochu dohnal spánkový deficit z Jakarty – i když se mu zdály ošklivé sny… O Ashovi, thajském boxu a sardinkách! Měl toho plné zuby.

Zalovil v kapse a vytáhl z ní balíček žvýkaček. Pak odsunul boční stěnu. Musel tu věc zvednout ke světlu, aby dobře viděl, ale nakonec čísla 1,5 a 10, každé s vlastním spínačem, rozeznal.

Pětibathovou minci si už nachystal. Jak lezl do kontejneru, předstíral, že klopýtl, ale když se přidržel, aby neupadl, vsunul ji za zástrčku. Pokud si jí žádný člen Hadí hlavy nevšiml, je stále tam, přímo pod jeho nohama. Přišel čas to zjistit. Jen bude muset doufat, že hukot motorů a šumění moře výbuch přehluší.

Došel k padacím dvířkům a klekl si vedle nich. Zvenčí nic neslyšel, ale to ho nepřekvapilo. Ostatní uprchlíci ho pokradmu pozorovali a uvažovali, co to provádí. Už nemělo smysl dál čekat. Alex stiskl spínač označený číslem 5.

Pod dvířky se ozvalo ostré cvaknutí a v kontejneru se objevil obláček štiplavého kouře. Jedna z žen na Alexe něco vykřikla, ale on ji ignoroval. Jednu ruku přitiskl na podlahu a k jeho úlevě se dvířka vyklopila – vytvořila malou skluzavku, která končila ve tmě. Zástrčka v polovině praskla. Otvor byl akorát tak velký, aby se jím

Alex protáhl – ale kam sjede? Klidně se může ocitnout na samém dnu nákladního prostoru, ze všech stran obklopený kontejnery a bez možnosti úniku.

Jeho chování vyvolalo v kontejneru lehkou paniku. Všichni mluvili současně a kolem něho létaly věty v přinejmenším půl tuctu jazyků. Salem k němu došel a zatahal ho za tričko. Očividně ho prosil, aby od svého plánu – ať už je jakýkoli – upustil. Vypadal zmateně. Co je to za chlapce, který cestuje sám a odváží se znepřátelit si Hadí hlavu tím, že se snaží odejít bez dovolení? A jak to vůbec provedl? Slyšeli, že zástrčka praskla, ale to bylo všechno. Připadalo jim to jako kouzlo.

Alex se na Salema podíval a přitiskl si ukazovák na rty. Prosil ho, aby se choval tiše a nedovolil ostatním, aby ho prozradili. V nic víc doufat nemohl. Ti lidé se chtěli dostat do Austrálie. On s nimi neměl nic společného. S trochou štěstí ho nikdo z nich nebude následovat ven ani – což by bylo mnohem horší – o jeho útěku neřekne posádce. Ale jestli bude dál čekat, někdo z nich se ho možná pokusí zastavit. Bylo na čase vypadnout.

Alex, nervózní, co ho venku čeká, se hlavou napřed protáhl dvířky a spustil se do temného prostoru, který se pod ním objevil. Venku bylo mnohem chladněji. Celý den a noc seděl s dvaceti dalšími lidmi v uzavřeném kontejneru a neuvědomil si, jak je uvnitř vydýchaný vzduch. Panoval tu také větší hluk. Slyšel hučení lodních motorů, skřípot neustále se pohybujících strojů.

V každém případě se dostal ven. Ocitl se v jakémsi dlouhém, rovném tunelu. Nad ním se tyčily kontejnery – cítil jejich obrovskou hmotnost –, ale mezi podlahou boxu nad ním a stropem dalšího pod ním byl asi půl metru vysoký průlez. Prosvítalo jím denní světlo – proužek úzký jako prasklina v omítce. Pomocí kolen a loktů se plazil dopředu. Bolelo to. Neustále si odíral nohy o zrezivělý kov nad sebou a pod sebou a narážel do něho rameny.

Konečně dolezl na konec, jenomže zjistil, že se nachází vysoko nad zemí, uvězněný ve třetím podlaží věže z kontejnerů, a nevěděl, kudy se dostat dolů. Na opačné straně lodi spatřil neklidný oceán. Pevninu neviděl. Chvíli bojoval s pokušením vrátit se zpátky do

kontejneru. Nebylo kam utéct. Se Salemem a ostatními by byl v bezpečí.

A je vůbec možné, aby Ashe našel? Liberijská hvězda byla obrovská. Určitě se na ni vešlo více než tisíc kontejnerů. Ale kdyby se vrátil, znamenalo by to, že prohrál. Ash může trčet v kterémkoli z nich, uvězněný s další skupinkou uprchlíků. Alexe přepadla beznaděj. Od chvíle, kdy se v Bangkoku poprvé setkal s Hadí hlavou, dovolil, aby jím manipulovali. Měl toho po krk. Nastal čas k odvetě.

Vynořil se u jedné dlouhé stěny kontejneru, ale paluba se nacházela hluboko pod ním. Bylo jasné, že tudy se dolů nedostane, a tak se doplazil až na její konec a za roh. Tady měl víc štěstí. Dveře kontejneru byly přepažené dlouhými ocelovými tyčemi, které tvořily jakýsi žebřík; kovové plomby a zámky mu poslouží jako opěrná místa pro nohy. Alex věděl, že musí rychle jednat. Dosud bylo světlo – odhadl, že je pozdě odpoledne – a může ho zahlédnout každý, kdo se na palubě náhodou objeví. Na druhou stranu, musí být opatrný. Jestli uklouzne, spadne dolů a zlomí si vaz.

Chytil se jedné tyče, začal šplhat dolů a snažil se ignorovat vodní tříšť, která ho bičovala do zad. Na mokrém povrchu mu klouzaly nohy. Nejvíc ze všeho se bál, že se objeví člen posádky, ale navzdory nebezpečí se snažil sestupovat co nejrychleji. Posledních pár metrů dolů seskočil a s žuchnutím přistál na palubě. Nemohl se dočkat, až bude z dohledu. Zatím si ho nikdo nevšiml. Podíval se zpátky nahoru, aby si ujasnil polohu kontejneru pro případ, že by se potřeboval vrátit. Byl na něm velký černý nápis UNWIN TOYS. Alex si vzpomněl na tajemství, které se v něm skrývá. Musel připustit, že se ještě nikdy s takovouhle zločineckou organizací – ani zločinem – nesetkal.

Rozhlédl se. Teprve teď, když se krčil na palubě, mu došlo, jak je *Liberijská hvězda* vlastně obrovská. Byla přinejmenším tři sta metrů dlouhá a čtyřicet metrů široká. Kontejnery byly na sobě naskládané jako plechové kancelářské budovy a ze všech stran je obklopovaly paluby, ochozy a žebříky, které umožňovaly posádce pohyb v úzkých uličkách mezi nimi. Alex se nacházel na zádi, kde se v otvoru v palubě ztrácely obrovské kotevní řetězy. Přímo před ním se tyčil kapitánský můstek, oči a mozek celého plavidla. Za zády mu

pěnila voda, kterou pod hladinou vířily lodní šrouby. Odhadl, že plují rychlostí asi třicet pět uzlů – tedy čtyřicet mil za hodinu.

Už se smířil s tím, že se mu Ashe nepodaří najít. Ale když byl teď venku, rozhodl se, že se po lodi trochu porozhlédne. Do Darwinu dorazí přibližně za čtyřiadvacet hodin. Pokud ho celou tu dobu nikdo nezahlédne, možná se dokáže po přistání nepozorovaně dostat z lodi a najít telefonní budku. Číslo, které mu Ash nadiktoval, se už nedalo na ruce rozeznat – naštěstí si je pamatoval. Spojit se s ním bylo jediné, po čem toužil. Samozřejmě doufal, že Ash bude schopný jeho telefonát přijmout.

Během dalších dvou hodin prozkoumal velkou část lodi. Brzy zjistil, že přes svou velikost je skoro celá zaplněná kontejnery a ve skutečnosti má velice jednoduchou dispozici – dvě paluby, které se táhly od přídě na záď, a skrovný prostor, v němž bydlela a pracovala posádka. Ta byla překvapivě malá. Jenom jednou zahlédl dva námořníky – Filipínce v modrých overalech, kteří se opírali o zábradlí a kouřili. Alex vklouzl za ventilační šachtu a čekal, až odejdou. Tenhle zvláštní svět ze železa měl ještě jednu výhodu. Byly tu tisíce úkrytů.

Uvnitř, kde čisté, jasně osvětlené chodby lemovaly desítky dveří, z nichž kterékoli se mohly kdykoli otevřít, to bylo mnohem nebezpečnější. Alex hledal kuchyni – měl hlad –, ale právě když ji našel, objevil se další námořník, a tak se musel skrčit pod nejbližší schodiště. Vedlo do nákladního prostoru. Zatímco čekal, než muž zmizí, uslyšel odtud hlasy. Mluvily anglicky. Protože to vzbudilo jeho pozornost, vydal se dolů. Ocitl se na plošině umístěné na kraji prostoru, který vypadal jako obrovská kovová krychle a jehož kolmé stěny se zvedaly k horní palubě. Uprostřed spatřil další kontejner. I ten byl označený nápisem UNWIN TOYS a měl stejnou bezpečnostní plombu jako ostatní. V půlkruhu kolem něho stáli čtyři muži a o něčem se bavili. Jeden měl očividně hlavní slovo. Byl k němu otočený zády, takže Alex dokázal ze svého vyvýšeného místa rozeznat jen štíhlou, velice křehce působící postavu a zvláštní bílé vlasy. Muž se opíral o hůlku a na rukou měl šedé rukavice.

Alex usoudil, že se chystají kontejner odplombovat, ale to, co následovalo, ho totálně vyvedlo z míry. Jeden z mužů zvedl předmět,

který vypadal jako dálkové ovládání k televizi, a stiskl tlačítko. Jedna stěna kontejneru se okamžitě elektronicky otevřela; v polovině se rozestoupila jako dveře výtahu. Pak se ozvalo cvaknutí a dopředu se vysunula jeho podlaha, takže si všichni mohli prohlédnout, co se v něm skrývá. Alex okamžitě věděl, co to je. Určitě se nemýlil. Berlínská modř.

Tak tu věc nazvala paní Jonesová. Řekla mu, že jde o nejsilnější bombu na světě – kromě atomové. Alex si nejdřív pomyslel, že má tak typický tvar, jako by byla kreslená. V obrovském nákladním prostoru působila titěrně, ale odhadl, že je velká asi jako auto, přesně jak tvrdila paní Jonesová. Přemítal, co tady dělá – a kam pluje? Do Austrálie? Copak ji chce major Jou odpálit tam?

Byla obklopená hradbou přístrojů, a jakmile vyjela z kontejneru, dva muži se pustili do práce a začali ji k nim připojovat. Alex viděl jakýsi skener – připomínal kancelářskou kopírku – a přenosný počítač. Třetí muž jim něco vysvětloval. Byl to černoch s podobaným obličejem, oslnivě bílými zuby a brýlemi s levnými plastovými obroučkami, které byly na jeho obličej příliš těžké. Měl na sobě košili s krátkým rukávem, z jejíž náprsní kapsy mu vykukovalo asi šest propisek. Alex se doplížil na kraj plošiny, aby slyšel, co říká.

„…museli jsme bombu upravit a změnit způsob detonace.“ Muž měl přízvuk, který Alex nedokázal zařadit – možná francouzský. „Obvykle exploduje metr nad zemí, ale tahle musí vybuchnout kilometr pod ní. A tak jsme provedli nezbytné zásahy.“

„Odpálíme ji vysílačkou?“ zeptal se bělovlasý muž.

„Ano, pane.“ Černoch ukázal na jeden přístroj. „Tím se bomba ovládá. Rozhodující je načasování. Odhaduji, že v té hloubce dokáže Berlínská modř fungovat jen asi dvacet minut. Signál musíte vyslat během té doby.“

„Chci ji odpálit osobně,“ prohlásil bělovlasý muž. Měl dokonalou angličtinu jako bývalý hlasatel zpráv.

„Jistě, pane. Dostal jsem váš mail z Londýna. A jak vidíte, přichystal jsem velice jednoduché zařízení. Stačí do systému naskenovat otisky vašich prstů a od té chvíle budete mít nad bombou bezvýhradní kontrolu.“

„To je úžasný nápad. Díky, pane Vargo.“

Bělovlasý muž si stáhl jednu rukavici a odhalil drobnou, scvrklou ruku; klidně mohla patřit mrtvole. Alex sledoval, jak ji pokládá na skener. Když Varga stiskl na počítači několik kláves, pod rukou bělovlasého muže se objevil zelený pruh světla a přejel mu po dlani. Trvalo to jen několik vteřin, a tím to skončilo.

Jeden z mužů byl asi padesátiletý zrzek s řídnoucími vlasy a nadváhou. Měl na sobě kalhoty a bílou košili s modrozlatými výložkami na ramenou. Bělovlasý stařec se k němu otočil.

„Můžete vrátit Berlínskou modř do kontejneru, kapitáne de Wyntere,“ řekl. „Vyložíme ji hned, jakmile dorazíme do East Arm.“

„Ano, majore.“

„A ještě jedna věc –“

Ale bělovlasý muž – major – tu větu nedokončil. Zaječela siréna, tak hlasitě, že Alex málem spadl z plošiny a musel si přitisknout ruce na uši, aby neohluchl. Poplach! Čtvrtý muž, který až dosud mlčel, se chvatně otočil. Alex si všiml, že má zbraň – u pasu mu visela odlehčená belgická M249. Kapitán de Wynter vytáhl mobilní telefon a stiskl tlačítko rychlého vytáčení.

Siréna okamžitě ztichla. Kapitán chvíli poslouchal a pak tichým hlasem oznámil, co se dozvěděl. Napůl ohlušený Alex nerozuměl jedinému slovu.

Bělovlasý muž potřásl rozzlobeně hlavou. „Kdo to je? Kde se tu vzal?“

„Drží ho na palubě,“ odpověděl de Wynter.

„Chci ho vidět!“ vykřikl major. „Pojďte se mnou!“

Čtveřice mužů zamířila ke dveřím ve stěně nákladního prostoru. Vzápětí byli pryč a Alex se ke svému úžasu ocitl s bombou sám. Tu příležitost jako by mu seslalo samotné nebe, a tak bez dlouhého váhání seběhl po schodech a došel ke kontejneru.

Teď měl bombu přímo před sebou. MI-6 pátralo po Berlínské modři po celém Thajsku, a on ji našel uprostřed Indického oceánu. Současně objevil majora Winstona Jou – nikdo jiný ten bělovlasý muž být nemohl. Koneckonců, právě na vlastní uši slyšel, že ho kapitán oslovoval majore. Ale proč jsou oba tady? Co má major s tou bombou v plánu? Litoval, že toho neslyšel víc.

Přejel bombu očima. Zblízka mu připadala jako jedna z nejohavnějších věcí, které kdy viděl – byla studená a těžká, sestrojená jen proto, aby zabíjela a ničila. Na okamžik mu blesklo hlavou, jestli by ji nemohl odpálit. Tím by majorovi překazil plány, ať už byly jakékoli. Jenže Alex neměl chuť umřít; navíc bylo na lodi přinejmenším dvacet uprchlíků, někteří z nich děti. Ti všichni by zahynuli také.

Třeba by ji mohl zneškodnit. Ale to nemělo smysl. Major Jou nebo muž jménem Varga by brzy zjistili, co se stalo, a jednoduše by ji opět zprovoznili. Co kdyby použil další výbušnou minci? Ne – i kdyby dokázala tlustý obal Berlínské modři prorazit, co pak? Všechny poškozené součástky lze lehce nahradit.

Ale musí něco udělat. Ti čtyři muži se můžou kdykoli vrátit. Pohlédl na počítač a v tu chvíli spatřil na obrazovce instrukce.

PŘILOŽTE DLAŇ NA OBRAZOVKU

Počítač byl stále připojený ke skeneru. Alex viděl obrys lidské ruky umístěný tak, aby se daly naskenovat otisky prstů. Z náhlého popudu přitiskl ruku na skleněný povrch. Ozvalo se cvaknutí a pod dlaní mu přejelo zelené světlo. Text na obrazovce se změnil.

OTISKY PRSTŮ PŘIJATY
PŘIDAT DALŠÍ AUTORIZACI? ANO/NE

Alex natáhl ruku a stiskl A. Na monitoru se objevil původní pokyn.

PŘILOŽTE DLAŇ NA OBRAZOVKU

To bylo zajímavé. Pokud se k počítači náhodou znovu dostane, může systém ovládat – a major Jou ani pan Varga si toho s trochou štěstí nevšimnou.

Nic víc udělat nemohl. Vrátil se ke schodišti a vydal se zpátky nahoru – chtěl si najít nějaký úkryt. Počká, až přistanou v Darwinu, pak se spojí s paní Jonesovou a poví jí o její drahocenné bombě.

Když ho slušně požádá, dokonce kvůli ní Berlínskou modř zneškodní.

Byl na palubě, kam před chvílí odešel major Jou. Alex slyšel jeho hlas, ale nerozuměl, co říká. Rychle vyšplhal po žebříku, který vedl do úzké uličky mezi dvěma věžemi z kontejnerů. Tady ho nemůže nikdo zahlédnout. Cítil se jistěji, a tak došel až na konec, odkud viděl na přední palubu, na níž stál uprostřed změti navijáků a lan radiostožár.

Při tom pohledu mu ztuhla krev v žilách.

Houkání sirény považoval za užitečné odvedení pozornosti; myslel si, že třeba ohlašuje nějaký problém ve strojovně. V ideální chvíli mu uklidilo majora Jou a jeho muže z cesty. Ale teď mu došlo, že to nebyla dobrá zpráva. Ve skutečnosti mohla být jen stěží horší.

Stařec z kontejneru – Salem – se ho rozhodl následovat ven. Musel se protáhnout padacími dvířky a dostat se na palubu. Ale tam ho štěstí opustilo. Objevili ho dva členové posádky a teď, zatímco mu kroutili ruce za zády, ho major Jou vyslýchal. Kapitán de Wynter a Varga výslechu mlčky přihlíželi. Salem se s nimi zoufale snažil dorozumět. Evidentně ho zbili – jedno oko měl oteklé a z rány na tváři mu tekla krev.

Konečně domluvil – jeho drmolení odnesl vítr. Na palubě nebyla zima, ale Alex zjistil, že se třese. Major Jou stál opět zády k němu. Alex viděl, jak si pečlivě stáhl jednu rukavici a zalovil v kapse saka. Vytáhl malou pistoli a bez sebemenšího zaváhání, dokonce i bez míření, střelil Salema mezi oči. Z dálky vypadal otvor po kulce jako prasklina ve dřevě. Salem zemřel vestoje, protože ho stále drželi dva námořníci. Pak major Jou kývl, muži naklonili bezvládné tělo dozadu a přehodili ho přes zábradlí. Alex sledoval, jak padá do vody a mizí pod hladinou.

Major Jou znovu promluvil a tentokrát se jeho slova rozléhala jakoby zesílená tlampačem.

„Na palubě je dítě," oznámil. „Uteklo z kontejneru – jak, to nevím. Musíte ho okamžitě najít a přivést ke mně. Pokud to bude jen trochu možné, dostaňte ho živého."

Alex byl sám, neozbrojený, na lodi mnoho stovek mil od pevniny. Neměl kam utéct. Hodlá po něm pátrat několik desítek

mužů a on nepochyboval, že všichni budou mít zbraně. Začnou na jednom konci a v rojnici budou postupovat na druhý. A až ho objeví, přesně věděl, co se stane.

Couvl a začal hledat bezpečný úkryt.

HRA HA SCHOVÁVANOU

Kapitán *Liberijské hvězdy* byl obvykle kliďas, ale teď mu ze všech pórů na těle tryskal pot. Stál přede dveřmi soukromé kajuty a snažil se ovládnout – otřel si pot z čela a zastrčil si čepici do podpaží. Uvědomoval si, že má možná před sebou posledních pár minut života.

Hermann de Wynter byl Holanďan, svobodný a s podlomeným zdravím, a šetřil si na penzi někde na jihu. Už jedenáct let pracoval pro Hadí hlavu a po celém světě rozvážel kontejnery. Nikdy se nezeptal, co je uvnitř. Věděl, že v téhle hře by se mu mohla stát nevhodná otázka osudnou. Stejně jako neúspěch. A teď musel majorovi Jou oznámit, že nebyl úspěšný.

Zhluboka se nadechl a zaklepal na dveře kajuty na hlavní palubě, v níž major bydlel.

„Dále!“

To jediné slovo znělo vesele, ale de Wynter věděl své. Major Jou se usmíval i včera, když zastřelil toho afghánského uprchlíka.

Otevřel dveře. Místnost byla luxusně zařízená: vysoký koberec, moderní anglický nábytek a tlumené osvětlení. Major Jou seděl za stolem, popíjel čaj a před sebou měl talíř s křehkými suchary – de Wynter věděl, že jsou z biomouky a pocházejí z panství Highgrove, které patří princi z Walesu.

„Dobrý den, kapitáne.“ Major mu pokynul, aby vešel dovnitř. „Jaké pro mě máte zprávy?“

De Wynter měl co dělat, aby vůbec dokázal promluvit. „Bohužel vám musím oznámit, majore, že jsme toho kluka nenašli.“

Majora to očividně překvapilo. „Pátráte po něm skoro osmnáct hodin.“

„Ano, pane. Nikdo z posádky nešel spát. Celou noc jsme prohledávali loď. Po pravdě řečeno, je neuvěřitelné, že jsme po něm neobjevili jedinou stopu. Použili jsme detektory pohybu a zesilovače zvuku. Nic! Někteří lidé si myslí, že spadl přes palubu. Samozřejmě hledáme dál…“

Hlas se mu vytratil. Nebylo co dodat a on věděl, že výmluvy rozzlobí majora Jou ještě víc. De Wynter tam stál a čekal, co bude

následovat. Jednou viděl, jak major zastřelil člověka jen proto, že mu přinesl pozdě čaj. Teď doufal, že jeho smrt bude stejně tak rychlá.

Ale major Jou se k jeho úžasu pobaveně usmál. „Ten kluk je problém," připustil. „Ale musím říct, že mě nepřekvapuje, že vám proklouzl mezi prsty. Je to profesionál."

De Wynter ohromeně zamrkal. „Vy ho znáte?" zeptal se.

„Ano. Kdysi jsem se s ním setkal."

„Ale já myslel…" De Wynter se zamračil. „Je to obyčejný uprchlík! Afghánské dítě ulice."

„Vůbec ne, kapitáne. Přestrojil se za něj. Ve skutečnosti se jmenuje Alex Rider a pracuje pro britskou tajnou službu. Je to špion."

De Wynter se svezl na židli. To bylo samo o sobě pozoruhodné. Koneckonců, major mu nenabídl, aby se posadil.

„Promiňte, pane," začal. „Chcete tím říct, že Britům se podařilo propašovat na loď špiona? Dítě…?"

„Přesně tak."

„A vy jste to věděl?"

„Já vím všechno, kapitáne de Wyntere."

„Ale… proč?" De Wynter úplně zapomněl na předchozí obavy. Někde v podvědomí ho napadlo, že ještě nikdy nehovořil s majorem Jou tak familiárně ani tak dlouho.

„Bavím se," odpověděl Jou. „Ten chlapec je velice namyšlený. Přicestoval do Jakarty, přestrojil se za uprchlíka a jeho úkolem bylo infiltrovat se do mého gangu. Ale já celou dobu věděl, o koho jde, a jednoduše jsem čekal na vhodný okamžik, kdy se ho zbavím. Mám přátele, kteří chtěli, abych to udělal co nejdřív. Ale načasování bylo na mně."

Major Jou si nalil další šálek, pak dvěma prsty v rukavici zvedl suchar a namočil ho do čaje.

„Původně jsem chtěl, aby doplul až do Darwinu," pokračoval. „Tam jsem si to s ním hodlal vyřídit. Bohužel, ten stařec mi nebyl schopný vysvětlit, jak se mu podařilo z kontejneru dostat – a můžu říct, že je to nepříjemné překvapení. Ale stále věřím, že ho přece jen najdete. Koneckonců, máme spoustu času."

Holanďan cítil, že mu vyschlo v krku. „Obávám se, že ne, pane," zamumlal. „Vlastně je možná už pozdě."

Obočí majora Jou vyjelo nad kulaté drátěné obroučky brýlí. „Jak to?"

„Podívejte se z okna, pane. Připlouváme do Darwinu. Z přístavu už poslali dvě vlečné lodě, aby nás tam odtáhly."

„Snad můžeme přistání o několik hodin odložit, nebo ne?"

„Ne, pane. Když to uděláme, můžeme tu trčet celý týden." De Wynter si přejel rukou po bradě. „Australské přístavy fungují jako hodinky," vysvětlil. „Všechno musí jít přesně podle plánu. Máme vymezený čas pro připlutí a není dlouhý. Jestli ho zmeškáme, naše místo zaujme jiná loď."

Major Jou se zamyslel. Na jeho scvrklé chlapecké tváři se objevil výraz, který tak trochu připomínal paniku. Právě před tímhle ho Zeljan Kurst v Londýně varoval. Ať se mu to líbí nebo ne, Alex Rider se už jednou se Škorpionem utkal a vyhrál. Major nevěřil, že by se to mohlo opakovat. A přesto se zdálo, že ten kluk má z pekla štěstí. Jak se mu sakra podařilo z toho kontejneru dostat? Skoda že se s tím starcem nebyl schopný nikdo domluvit.

„I když zakotvíme, ten kluk nemůže loď opustit," poznamenal de Wynter. „Je tu pouze jediný východ – lávka z lodi na molo –, a ten budeme celou dobu střežit. Může skočit do moře, ale i to budeme hlídat. Všude budou odstřelovači. Sejmeme ho ve vodě. Stačí jediný výstřel. Nikdo nic neuslyší. V Darwinu se zdržíme jen pár hodin. Naším dalším cílem je Rio de Janeiro. Máme tedy tři týdny na to, abychom ho vyhnali z úkrytu."

Major Jou pomalu přikývl. Rozhodl se, ještě když de Wynter mluvil. Po pravdě řečeno, neměl moc na vybranou. Museli okamžitě vyložit Berlínskou modř, aby mohla pokračovat v cestě na místo určení. Nemohl čekat. Ale jednu věc Alex nevěděl. Ať se stane cokoli, všechny karty má v ruce major Jou.

„Dobře, kapitáne," souhlasil. „Přistaneme v Darwinu. Ale jestli vám ten kluk znovu proklouzne mezí prsty, radím vám, abyste spáchal sebevraždu." Rozlomil suchar na polovinu. „Ušetříte mi tím starosti a ujišťuji vás, že vás to bude mnohem míň bolet."

Alex Rider slyšel všechno, co major Jou pronesl.

Muž, který seděl ve výkonné radě Škorpionu a řídil nejmocnější gang Hadí hlavy v jihovýchodní Asii, by se zděsil, kdyby věděl, že se Alex schovává na tom nejnepředvídatelnějším místě na světě. Pod jeho postelí.

Alex už věděl, proti čemu stojí. V okamžiku, kdy byl svědkem Salemovy popravy a slyšel, jak major přikazuje námořníkům, aby ho chytili, mu došlo, že musí najít takový úkryt, kde ho nikoho nenapadne hledat. Na lodi byla spousta skrýší – ventilační šachty, průlezy pod kontejnery, kajuty, rozvodny a sklady. Ale nic z toho by nestačilo – ne když po něm celou noc pátrali všichni členové posádky.

Ne… Muselo jít o nějaké naprosto nemyslitelné místo – a napadlo ho skoro okamžitě. Kde by se určitě neschoval? V kapitánově kajutě, nebo ještě lépe, v kajutě majora Jou. Ani do jedné posádka určitě nesmí vstoupit. Ani je nenapadne podívat se dovnitř.

Měl jen pár minut náskok. Zatímco se námořníci organizovali a rozdělovali si nejrůznější pátrací zařízení, Alex se dal do běhu. Dispozice *Liberijské hvězdy* byla naprosto přehledná. Většinu lodi už prozkoumal. Strojovna a kajuty námořníků se nacházely dole. Major Jou, kapitán a vyšší důstojníci – všichni důležití lidé – budou určitě bydlet nad hladinou moře, někde v centrální části.

Alex, udýchaný a s děsivou představou, jak za ním v rojnici postupují námořníci, doběhl ke dveřím vedoucím do jedné z čistých, jasně osvětlených chodeb, které si už prohlédl předtím. Byl na správné cestě. Za prvními dveřmi, k nimž pak dorazil, se nacházela jednací místnost plná map a počítačů. Vedle byla relaxační zóna s barem a televizí. Když uslyšel řinčení rendlíků, vklouzl dovnitř, protože se v chodbě náhle objevil muž s kuchařskou čepicí na hlavě a zmizel v protější kajutě. Vzápětí vyšel ven a s krabicí konzerv zamířil chodbou zpátky.

Alex se opět vydal dopředu. Kuchař očividně navštívil nějakou špižírnu, a tak se tam zastavil pro láhev vody. Bude ji potřebovat. Pokračoval v cestě po chodbě, minul prádelnu, hernu, miniaturní ošetřovnu a nakonec výtah. Liberijská hvězda měla šest pater. Alex si cestou kolem všiml tlačítek s číslicemi.

Konečně dorazil ke kajutě majora Jou, která se nacházela na samém konci chodby. Nebyla zamčená – ale na palubě *Liberijské hvězdy* neexistoval jediný člověk, který by si do ní troufl vstoupit, ani kdyby byly dveře otevřené a major Jou na míle daleko. Alex vešel dovnitř. Spatřil stůl, na kterém ležely několikerý desky a štos dokumentů, a zalitoval, že nemá čas si je prohlédnout. Ale neodvážil se ničeho dotknout. Kdyby třebas jen o milimetr pohnul jediným listem papíru, mohl by se prozradit.

Rozhlédl se a všiml si obrazů na stěnách – šlo o výjevy z anglického venkova a jeden zachycoval tradiční hon zřejmě někde na Salisbury Plain. V kajutě nechyběla špičková aparatura s plazmovou televizí a kožená pohovka. Tady major Jou při plavbě pracoval a odpočíval.

Vedle se nacházela ložnice – Alexe překvapilo, že major spává v starožitné posteli s nebesy, ale okamžitě mu blesklo hlavou, že právě taková mu bude dokonale vyhovovat. Hedvábné závěsy sahaly až na podlahu, a když je zvedl, pod roštem spatřil asi půl metru vysoký prostor, do kterého se pohodlně vejde. Připomnělo mu to dobu, když mu bylo sedm a na Štědrý den si hrál s Jack na schovávanou. Ale tohle bylo jiné. Tentokrát se nacházel na nákladní lodi uprostřed Indického oceánu a ze všech stran ho obklopovali lidé, kteří ho bez váhání zabijí.

Stejná hra. Odlišná pravidla.

Alex se napil vody, kterou vzal ve špižírně, vlezl si pod postel a upravil hedvábné závěsy do původní polohy. Propouštěly jen velice málo světla. Alex se snažil co nejpohodlněji uvelebit, protože věděl, že jakmile do kajuty vstoupí major Jou, nebude smět pohnout jediným svalem.

Najednou mu došlo, jak je jeho plán šílený. Copak tu opravdu dokáže přečkat celou noc? Jestli ho major objeví, bude vypadat jako hlupák! Chvilku bojoval s nutkáním vylézt ven a najít si jinou skrýš. Ale už bylo pozdě. Pátrání začalo a on nemohl riskovat, že ho na chodbě někdo uvidí.

Major Jou přišel do kajuty až za několik hodin. Alex slyšel, že se otevřely vstupní dveře a zase zavřely. Kroky. Pak hudba. Major zapnul aparaturu. Zřejmě měl rád klasiku: pustil si Elgarův *Pomp*

and Circumstance, pochod, který hrají každé léto v Albert Hall. Poslouchal ho při večeři. Alex slyšel, že mu ji přinesl jeden stevard, a ucítil slabou vůni pečeného masa. Ta vůně v něm probudila hlad. Trochu se napil a sklíčeně přemítal, že láhev vody je všechno, co na celou noc má.

Později si major Jou zapnul televizi, naladil si BBC a Alex slyšel noční zprávy.

„Tento týden navštívil populární zpěvák Rob Goldman Sydney a nyní míří na Útesový ostrov na konferenci, které se říká Setkání na útesu a bude se konat ve stejnou dobu jako summit G8, schůzka osmi nejvyspělejších států světa v Římě.

Goldman vystoupil ve vyprodané budově Opery v Sydney a sdělil nadšenému publiku, že je možné žít v míru a skoncovat se světovou chudobou – ale že se o to musejí postarat obyčejní lidé, ne politici.

Britský ministerský předseda ve svém projevu z Downing Street 10 prohlásil, že siru Goldmanovi přeje hodně úspěchů, ale trval na tom, že o těchto otázkách se bude ve skutečnosti rozhodovat v Římě. Zdá se ovšem, že většina lidí je jiného názoru…“

Mnohem později si šel major lehnout. Když vstoupil do ložnice, Alex skoro nedýchal. Z ležení ho už bolelo celé tělo a slyšel, jak se major svléká a sprchuje vedle v koupelně. A pak přišel ten nevyhnutelný okamžik – dřevo zaskřípalo a matrace se prohnula, jak si major vlezl do postele a ocitl se jen pár centimetrů nad chlapcem, kterého tak toužil najít. Naštěstí si před spaním nečetl. Alex uslyšel cvaknutí vypínače a poslední záblesk světla zmizel. Pak se rozhostilo ticho.

Pro Alexe představovala noc další nekonečné utrpení. Byl si téměř jistý, že major Jou spí, ale nemohl se o tom přesvědčit, a sám se usnout neodvažoval, protože měl strach, že ho prozradí oddychování nebo náhodný pohyb. Nezbývalo mu než čekat, poslouchat hučení motorů a vnímat pohupování lodi plující do Austrálie. Alespoň jedna útěcha mu zůstala. Každou vteřinu se blížil k cíli určení a do bezpečí.

Ale jak se z *Liberijské hvězdy* dostane? Jediný východ bude hlídaný. Paluby střežené. Alex neměl chuť skočit do moře a plavat, i

když se domníval, že by se neporanil ani neutopil. A navíc na něj bude na palubě čekat houf mužů, aby ho zastřelili. No, bude to řešit, až ten okamžik nastane.

Loď se šinula tmou; minuty se vlekly hlemýždím tempem. Konečně se na podlaze objevil proužek světla a zahnal noční stíny.

Major Jou se probudil, umyl, oblékl a posnídal ve vedlejší místnosti. Tyhle chvíle byly pro Alexe nejhorší. Deset hodin se skoro nepohnul a bolelo ho celé tělo. Major se však stále neměl k odchodu. Pracoval u stolu. Alex slyšel šustění obracejících se stránek a krátce i ťukání počítačových kláves. Pak stevard přinesl majorovi čaj a suchary a brzy potom přišel de Wynter se zprávou o neúspěšném pátrání.

Takže major Jou ví, kdo je – a věděl to od začátku! Alex si tu informaci uložil do paměti a doufal, že její smysl pochopí později. Teď záleželo jen na tom, aby jeho plán vyšel. Pak by dlouhé hodiny nepohodlí stály za to. Přistávají v Darwinu. Major určitě každou chvíli zamíří na palubu, aby spatřil pevninu.

Ale trvalo ještě dvě hodiny, než major Jou odešel. Alex počkal, dokud si nebyl naprosto jistý, že je sám, a potom se vyplazil zpod postele. Opatrně nakoukl do sousední místnosti. Major byl pryč, ale nechal na stole několik sucharů a Alex je hladově zhltnul. Snažil se rozpohybovat ztuhlé svaly. Musí se připravit. Věděl, že příležitost, aby se dostal z lodi ven, se nebude opakovat. Za pouhých pár hodin vyplují opět na moře, a jestli bude stále na palubě, špatně to s ním dopadne.

Došel k oknu. *Liberijská hvězda* už zakotvila v části přístavu, která se jmenovala East Arm Wharf. Alex s úžasem zjistil, že od pevniny jsou stále velice daleko. East Arm byla uměle vytvořená betonová hráz se silnicí, která se táhla hluboko do oceánu a lemovaly ji tradiční železné konstrukce, jeřáby a podavače čekající na lodě. Tenhle svět vypadal až na oslepující australské slunce úplně jinak než doky v Jakartě. Všechno vyhlíželo čistě a uklizeně. Stály tu dvě dlouhé řady zaparkovaných aut a za nimi se tyčilo úhledné moderní skladiště a několik tanků s ropou – všechno bíle natřené.

Po hrázi projela dodávka, kolem prošli dva muži v bezpečnostní vestě a přilbě. I když se dokáže dostat z lodi, pořád mu bude hrozit

nebezpečí. Pevnina leží přinejmenším míli odsud a na konci hráze budou určitě závory. Na otevřeném prostranství se ho snad major zastřelit neodváží. To byla jediná útěcha. Ale ať se Alex díval na hráz, jak chtěl, došlo mu, že to nebude tak jednoduché, jak doufal. Přesto nemohl déle čekat.

Doplížil se ke dveřím a maličko je pootevřel. Chodba byla prázdná, osvětlená stejným tvrdým světlem, při kterém se nedalo poznat, jestli je den nebo noc. Alex si už na základě toho, co vyslechl v majorově kajutě, vymyslel plán. Všichni předpokládají, že se pokusí utéct na břeh. To znamená, že budou střežit především hlavní palubu a lávku na břeh – takže zbytek lodi je jeho. Teď musí odlákat jejich pozornost. A Alex už věděl jak.

Proběhl kolem výtahu a našel schodiště, které vedlo do podpalubí. Odněkud zezdola slyšel tlumené údery a usoudil, že míří správným směrem – ke strojovně. Zčistajasna ji měl před sebou, starobyle působící propletenec mosazných ventilů a lesklých trubek a pístů, připojených k další ocelové konstrukci jako výstavní exponát v průmyslovém muzeu. Vzduch dole byl horký a chybělo tu přirozené světlo. Alexovi připadalo, že se strojní zařízení táhne na míli daleko, ale bylo mu jasné, že tak velká loď jako Liberijská hvězda potřebuje každičkou zdejší součástku.

Dispečink, který se nacházel na vyvýšeném místě, oddělovala od strojů tři okna z tlustého skla a vedlo k němu krátké kovové schodiště. Alex se po čtyřech vyšplhal nahoru a spatřil před sebou mnohem modernější místnost s řadou měřicích přístrojů a ciferníků, obrazovek, počítačů a složitých rozvodných panelů. V křesle s vysokým opěradlem seděl muž a něco ťukal na klávesnici. Vypadal uvolněně. Určitě tady dole nečekal žádné problémy.

Alex spatřil to, co hledal: kovovou, asi patnáct metrů vysokou skříň, z níž trčely tlusté trubky. Stál na ní varovný nápis:

PŘÍVOD VZDUCHU
NEBEZPEČÍ – NEODPOJOVAT

Netušil, jaký přístroj potřebuje vzduch, ani co se stane, když ho nedostane, ale ta jasně červená písmena ho neovladatelně přitahovala. Brzy to zjistí.

Sáhl do kapsy a vytáhl jednobathovou minci, kterou dostal od Smitherse. Když ji použije, zbude mu už jen desetibathová. S trochou štěstí ji nebude potřebovat. Alex chvíli pozoroval muže v křesle, pak vklouzl do dispečinku a přitiskl minci na trubku tam, kde se napojovala ke skříni. Muž si ho zatím nevšiml. Jakmile byla mince na místě, Alex se vyplížil ven.

Pak z kapsy vylovil balíček žvýkaček, odsunul boční stěnu a stiskl spínač s číslem 1. Výbuch byl velice hlasitý a k jeho překvapení a úlevě nesmírně destruktivní. Nejenže rozerval trubku, kromě toho zničil i elektrické obvody uvnitř skříně. Do vzduchu vylétl gejzír jisker a do dispečinku se začala valit bílá pára. Muž vyskočil, spustil alarm a všude kolem něj se rozblikala červená světla. Na to, co se stane dál, Alex nečekal. Už byl na cestě pryč.

Dolů po schodech, kolem strojů a znovu nahoru. Tentokrát jel výtahem, protože usoudil, že při poplachu námořníci spíš použijí schodiště. Stiskl tlačítko do šestého patra a výtah se hladce rozjel vzhůru.

Alex věděl, kam má namířeno. Kapitánský můstek zahlédl už v Jakartě při nástupu do kontejneru a všiml si, že má vlastní palubu, jakýsi ochoz se zábradlím a výhledem na celou loď. Tudy z *Liberijské hvězdy* uteče. Majorovi zabijáci budou určitě mířit zbraněmi všemi směry, ale rozhodně ne sem.

Když výtah dorazil do šestého poschodí a dveře se otevřely, Alex s hrůzou zjistil, že stojí tváří v tvář podsaditému čínskému námořníkovi. Číňan byl ještě ohromenější než on a nemotorně zašátral po zbrani, kterou měl strčenou za opaskem. To byla chyba. Alex mu nedal čas, aby ji vytáhl, švihl nohou a zasáhl muže přímo do rozkroku. Karatistickému úderu se to moc nepodobalo, spíš klasickému kopnutí mezi nohy, ale splnilo svůj účel. Muž zachroptěl, zhroutil se na zem a zbraň mu vypadla z ruky. Alex ji okamžitě zvedl a pokračoval v cestě. Teď byl ozbrojený.

Všude ječely alarmy a Alex přemítal, co tou druhou mincí vlastně způsobil. Starý dobrý Smithers! To byl jediný člověk v MI-6,

který ho nikdy nenechal na holičkách. Chodba vedla přímo ke kapitánskému můstku. Alex prošel dveřmi, vyběhl tři schůdky a ocitl se v úzké, zaoblené místnosti. Z jejích obrovských oken byla vidět paluba s kontejnery a – na jedné straně – přístav.

Službu měli dva muži. Seděli na židlích, které připomínaly křesla u zubaře, a sledovali řadu televizních obrazovek. Jeden byl druhý důstojník, kterého už Alex viděl; další sám kapitán de Wynter. Držel telefon a užaslým, nevěřícným tónem hovořil do sluchátka.

„Jsou to ty lednice," říkal. „Budeme je muset odstavit. Loď by mohla explodovat…"

Lednice byly chladicí kontejnery. Na *Liberijské hvězdě* se nacházely tři a skladovalo se v nich maso, zelenina a chemické látky, které se musely při převozu uchovávat při nízkých teplotách. Kontejnery vyžadovaly nepřetržité chlazení a Alex zničil přívodní trubky. Když se obsah zkazí, přinejmenším způsobí majorovi Jou ztráty v hodnotě deseti tisíc liber. Dokonce by mohla celá loď vybuchnout.

Druhý důstojník spatřil Alexe jako první. Zamumlal něco holandsky a de Wynter se stále s telefonem v ruce ohlédl.

Alex zvedl pistoli. „Položte to!" nařídil mu.

De Wynter zbledl a položil telefon na stůl.

Co teď? Alex si uvědomil, že nyní už žádný skutečný plán nemá. „Chci, abyste mě dostal z lodi," oznámil.

De Wynter potřásl hlavou. „To nepůjde." Měl strach z pistole, ale ještě víc se bál majora Jou.

Alex pohlédl na telefon. Zřejmě se jím dalo spojit s Darwinem. „Zavolejte na policii," přikázal. „Chci, aby sem přišli."

„To taky nepůjde," namítl de Wynter. Vypadal trochu nešťastně. „Nemůžu ti pomoct, chlapče. A tady jsi v pasti. Nejlepší by bylo, kdyby ses vzdal."

Alex se letmo podíval z okna. Jeden z kontejnerů určených pro Austrálii se už začínal zvedat z paluby a pohupoval se na lanech pod železnou konstrukcí tak obrovskou, že ve srovnání s ní vypadal jako krabička zápalek. Jeřáb řídil muž v prosklené kabině vysoko ve vzduchu. Kontejner stále stoupal. Za několik vteřin se rameno pootočí a břemeno přistane na hromadě, která se už tyčila na hrázi.

Alex v duchu odhadl vzdálenost a načasování. Jo – to by se dalo zvládnout. Dorazil na můstek přesně v ten pravý čas. Namířil zbraň přímo na de Wyntera. „Vypadněte odsud!“ vyštěkl.

Kapitán se nepohnul. Nevěřil, že se Alex odhodlá stisknout spoušť.

„Řekl jsem, abyste vypadl!“ Alex máchl rukou a vystřelil do obrazovky radaru hned vedle křesla, v němž de Wynter seděl. Rána byla v uzavřeném prostoru ohlušující. Obrazovka se roztříštila a na pracovní stůl dopadla sprška střepů. Alex se v duchu usmál. Tohle bylo další drahé zařízení na *Liberijské hvězdě*, které bude nutné vyměnit.

Další pobídku de Wynter nepotřeboval. Vyskočil z křesla vyběhl z kabiny. Druhý důstojník ho okamžitě následoval a vyděšeně za ním klopýtal ze schodů. Alex čekal, až zmizí z dohledu. Tušil, že přivolají pomoc a vrátí se s tuctem ozbrojených mužů, ale bylo mu to jedno. Už věděl, jak se z lodi dostane. S trochou štěstí bude pryč dávno předtím, než sem dorazí.

Skleněné dveře vedly na venkovní ochoz. Alex je otevřel a nacházel se asi dvacet metrů nad nejbližším kontejnerem, dost vysoko na to, aby si při pádu zlomil vaz. Moře bylo ještě o dalších třicet metrů níž. Vrhnout se do vody tedy nepřipadalo v úvahu. Viděl, že na hlavní palubě čekají majorovi muži, až skočí. Jenže byl moc vysoko. Ani by po něm nemuseli střílet. Zemřel by hned po nárazu na hladinu.

Kontejner, který viděl stoupat z paluby, byl teď skoro nad ním a neustále se přibližoval, Alex vylezl na zábradlí ochozu a napnul všechny svaly. Když měl kontejner přímo nad hlavou, zvedl paže a skočil – ne dolů, ale nahoru. Vteřinu visel ve vzduchu a blesklo mu hlavou, jestli se mu to podaří.

Ušklíbl se a snažil se nemyslet na drtivou bolest, na polámané končetiny v případě, že dopadne na palubu. Ale pak se rukama chytil uvazovacích lan pod kontejnerem, a zatímco se mu nohy houpaly ve vzduchu a krční a ramenní svaly se napínaly k prasknutí, vezl se směrem k hrázi. Muž v kabině jeřábu ho neviděl. Alex byl jako muška sedící na spodku obrovské kovové krabice. A majorovi

zabijáci si ho také nevšimli. Podle rozkazů upírali oči na palubu a moře pod sebou.

Když byl Alex na můstku, měl dojem, že se kontejner pohybuje rychle. Teď, zatímco se zoufale držel, mu připadala cesta k hrázi nekonečná a byl přesvědčený, že některý z majorových mužů zvedne každou chvíli hlavu a spatří ho. Už byl mimo loď, ale uvědomil si další nebezpečí. Když seskočí moc brzy, zlomí si nohu, když moc pozdě, riskuje, že ho kontejner rozdrtí.

A pak ho někdo zahlédl.

Uslyšel ohromený výkřik. Byl to přístavní dělník. Pro majora pravděpodobně nepracoval, ale to nebylo podstatné – pro Alexe představoval stejnou hrozbu. Déle už čekat nemohl. Pustil se a celou věčnost, jak mu připadalo, letěl vzduchem. Vznášel se nad kontejnerem přikrytým plachtou, která jeho náraz ztlumila – přesto si při dopadu na záda vyrazil dech. Ani na okamžik se nezastavil, ale dokutálel se ke kraji a sešplhal po tyčích na boku na zem.

Zatímco se přikrčený za kontejnery řítil po hrázi, snažil se vymyslet, co dál. Následujících několik minut bude rozhodujících. Když ho zatkne přístavní policie, vždycky existuje možnost, že ho předají do rukou majorovi. A pokud ho uvězní, Jou bude vědět, kde ho hledat. Alex rušil, jak to v obou případech dopadne. Zabijí ho. Než se dostane na pevninu, nesmí ho nikdo spatřit. Dokud je v East Arm Wharf, hrozí mu nebezpečí.

Ale štěstí stálo na jeho straně. Když obešel roh poslední věže z kontejnerů, zastavil před ním náklaďák naložený starými krabicemi a prázdnými kanystry na benzin. Řidič stáhl okénko a zakřičel něco na jiného přístavního dělníka. Muž odpověděl a oba se rozesmáli. Než se náklaďák znovu rozjel, Alex ležel na korbě, schovaný mezi krabicemi.

Vůz pokračoval v cestě podél kolejí, které vedly kolem vody, a jak Alex předpokládal, zastavil u závory na konci hráze. Strážní řidiče naštěstí znali a mávli na něj, aby jel dál. Náklaďák se rozjel. Alex ležel vzadu, a jak ujížděli pryč, cítil na ramenou teplý australský větřík.

Zvládl to! Splnil všechno, co po něm Ethan Brooke a ASIS chtěli. Nechal se ilegálně propašovat do Austrálie a cestou odhalil

pašeráckou síť majora Jou: obchodní společnost Čcha-ta v Bangkoku, Unwin Toys a *Liberijskou hvězdu*. Kromě toho také pro paní Jonesovou zjistil, kde se nachází Berlínská modř. Když se dokáže dostat živý a zdravý do Darwinu a spojit se s Ashem, jeho mise skončí a konečně se bude moct vrátit domů. Jen musí najít telefon.

O dvacet minut později auto zastavilo, motor ztichl a Alex slyšel, jak se dveře kabiny otevřely a zavřely. Opatrně vykoukl ven. Přístav byl mimo dohled. Parkovali před kavárnou, zářivě natřenou dřevěnou boudou u opuštěné silnice. Jmenovala se U jakea a visela na ní cedule s ručně napsaným sdělením: NEJLEPŠÍ KOLÁČE V DARWINU. Alex měl šílený hlad. Dva dny skoro nic nejedl. Ale právě teď pro něj bylo mnohem důležitější to, co spatřil vedle kavárny. Byl tam veřejný telefon.

Počkal, než řidič zmizí v budově, pak slezl z korby a rozběhl se k telefonu. Kromě poslední mince od Smitherse neměl žádné peníze, ale podle Ashe je nebude k telefonátu potřebovat. Teď si jen vzpomenout na číslo. Děsivý okamžik mu v hlavě tančily jednotlivé číslice a odmítaly se spojit v celek. Přinutil se soustředit: 795… Ne… 759… Konečně se mu číslo nějak vybavilo. Vyťukal ho a čekal.

Bylo správné. Číslice pronikly systémem a Alex slyšel vyzvánění. Po třetím hovor kdosi přijal.

„Ano?“

Alexe zaplavila úleva. Byl to Ashův hlas. „Ashi, to jsem já. Alex.“

„Alexi… Díky bohu! Kde jsi?“

„V Darwinu. Aspoň myslím. Nebo někde poblíž. Je tu kavárna, která se jmenuje U Jakea. Asi dvacet minut jízdy od přístavu.“

„Zůstaň tam. Hned tě přijedu vyzvednout.“

„Ty jsi tady taky? Jak ses sem dostal?“

Na chvíli se rozhostilo ticho a pak Ash řekl: „Až se uvidíme, všechno ti povím. Hlavně na sebe dávej pozor. Za chvíli jsem u tebe.“

Zavěsil a teprve potom si Alex uvědomil, že se něco děje. Určitě mluvil s Ashem, ale bylo jasné, že není ve své kůži. Měl napjatý hlas

a ta poslední odmlka působila zvláštně. Jako by čekal, až mu někdo řekne, jak má odpovědět.

Alex se rozhodl. Jak slíbil, nejdřív ze všeho se spojil s Ashem. Ale to zřejmě stačit nebude. Otočil zápěstí, podíval se na hodinky, které mu dal Smithers, a posunul ručičky na jedenáct hodin. Podle Smitherse budou hodinky vysílat každých deset minut signál. Ashe to možná nepotěší, jenže Alexovi to bylo jedno. Už nehodlal riskovat. Chtěl prostě vědět, že MI-6 je na cestě.

Potom čekal na Ashův příchod. Nevěděl, co jiného dělat. Po třech dnech, kdy téměř nezamhouřil oči a skoro nic nejedl, byl vyčerpaný a zesláblý. Opatrně obešel kavárnu a posadil se do stínu, kde nebyl vidět. Majorovi zabijáci ho možná stále hledají a Alex neměl na obranu nic jiného než nůž ukrytý v pásku. Pistoli nechal na kapitánském můstku. Teď litoval, že si ji nevzal s sebou.

O deset minut později se dveře kavárny otevřely a vyšel z nich řidič, který ho sem přivezl. V ruce držel hnědý papírový sáček. Nasedl do auta a vzápětí zmizel v oblaku prachu. Čas se nepředstavitelně vlekl. Alexovi bzučely mouchy kolem obličeje, ale ignoroval je. Kavárna jako by se nacházela daleko od civilizace, obklopená buší a u silnice, na které nebyl téměř žádný provoz. Slunce pálilo a Alex musel přemáhat spánek. Ale pak spatřil, že se k němu blíží auto, černý vůz s náhonem na všechna čtyři kola a tmavými skly. Zastavilo před kavárnou a vystoupil z něho Ash.

Jenže nebyl sám. Neřídil. Ruce měl spoutané před sebou, černé vlasy rozcuchané a košili roztrhanou; přes obličej se mu táhl krvavý šrám. Vypadal omámeně. Alexe si zatím nevšiml. Zezadu vystoupil major Jou. Měl na sobě bílý oblek a levandulovou košili zapnutou až ke krku. Pohyboval se pomalu a při chůzi se opíral o hůlku. Jako vždycky měl rukavice. Současně vystoupili z vozu řidič a ještě jeden muž. Neponechali nic náhodě. Všichni tři se postavili kolem Ashe. Major Jou vytáhl zbraň, kterou zabil starce na *Liberijské hvězdě*. Teď ji namířil Ashovi na hlavu.

„Alexi Ridere!“ zavolal tenkým hlasem plným nenávisti. „Máš tři vteřiny na to, aby ses ukázal. Jinak uvidíš mozek svého kmotra na asfaltu. Začínám počítat!“

Alex si uvědomil, že nedýchá. Mají Ashe! Co má dělat? Když se vzdá, oba je zastřelí. Ale dokázal by si odpustit, že se otočil a utekl?

„Jedna…“

Teď zalitoval, že z veřejného telefonu nezavolal ASIS, policii, komukoli. Tušil, že se něco zvrtlo. Jak mohl být tak hloupý?

„Dva…“

Neměl na vybranou. I kdyby se pokusil utéct, chytili by ho. Byli na něj tři. Měli auto. Nacházel se uprostřed buše. Vstal a ukázal se.

Major Jou sklonil zbraň a Alex, unavený a poražený, se vydal k nim. Ash byl určitě celou dobu na *Liberijské hvězdě*, uvězněný v kontejneru stejně jako on. Vypadalo to, že má bolesti. V očích měl prázdný výraz.

„Promiň, Alexi,“ zamumlal.

„No, konečně jsi tady,“ prohodil major Jou. „Musím říct, že jsi mi způsobil spoustu nepříjemností.“

„Jděte k čertu,“ odsekl Alex.

„Ano, milý Alexi,“ odpověděl major Jou. „Přesně tam tě s sebou vezmu – do pekla.“

Zvedl ruku s hůlkou a vší silou jí švihl. To byla poslední věc, jíž si Alex pamatoval – jak se k němu blíží stříbrný škorpion, který se v australském slunci oslnivě leskl. Ani necítil, že ho udeřil do spánku.

„Zvedněte ho!“ nařídil major.

Otočil se k chlapci v bezvědomí zády a nastoupil zpátky do auta.

VYROBENO V BRITÁNII

Na stole stála váza s růžemi. Alex nejdřív ucítil jejich vůni… Pronikavou a lehce nasládlou. Pak otevřel oči a čekal, až se rozkouká. Růže byly ostře růžové, naaranžované v porcelánové váze, která stála na krajkové dečce. Alexovi bylo špatně. Bolel ho spánek; cítil, že hůl mu na něm rozsekla kůži. V ústech měl trpkou pachuť. Venku byla tma a Alex přemítal, jak dlouho tu asi leží.

A kde vůbec je? Při pohledu na starožitný nábytek, pendlovky, těžké závěsy a kamenný krb se dvěma sochami lvů by řekl, že je doma v Británii – nicméně věděl, že to není možné. Zřejmě leží na posteli v nějakém venkovském hotelu. Dveře na jedné straně vedly do koupelny, kde vedle umyvadla stály lahvičky se šamponem a pěnou do koupele značky Molton Brown.

Alex se zvedl z postele a doklopýtal do koupelny. Nastříkal si vodu na obličej a podíval se na sebe do zrcadla. Vypadal příšerně. Kromě černých vlasů, snědé pokožky a dvou falešných zubů měl oči podlité krví a u jednoho oka obrovskou modřinu – vyhlížel, jako by ho sem vyklopili popeláři. Z náhlého impulzu si sáhl do úst a sundal si ze zubů dvě plastové korunky. Major Jou dobře věděl, kdo je a jak skutečně vypadá. Už nemusel nic předstírat.

Roztočil kohoutky, a zatímco do vany tekla voda, vrátil se do pokoje. Hlavní dveře byly samozřejmě zamčené. Okno mělo výhled na dokonalý trávník s – což bylo absurdní – řadou kroketových branek uspořádaných do úhledných řad. Za nimi viděl v měsíčním světle skalnatý výběžek, molo a moře. Otočil se zpátky. Někdo mu nechal na stole svačinu: sendviče s uzeným lososem, sklenici mléka a talíř sušenek. Skoro všechno snědl, pak se svlékl a vlezl si do vany. Nevěděl, co se stane dál – a nechtěl na to myslet –, ale ať to bude cokoli, může tomu čelit čistý.

Po půl hodině strávené v horké, voňavé vodě se cítil mnohem líp, a přestože ze sebe nedokázal smýt všechnu barvu, kterou ho natřela paní Webberová, jeho pleť alespoň trochu získala původní odstín. Ve skříni objevil čisté věci: košili od Vivienne Westwoodové a džíny a spodní prádlo od Paula Smithe – dvou známých anglických návrhářů. Měl u sebe stále svoje staré oblečení, ale pásek, který

dostal od Smitherse, zmizel. To Alexe zaskočilo. Copak major Jou objevil v přezce nůž nebo potřeby pro přežití v džungli, které byly zašité v kůži? Litoval, že neměl příležitost nic z toho použít. Možná bylo uvnitř něco, co by mu teď pomohlo.

Kapsy kalhot naštěstí nikdo neprohledával – nebo pokud ano, desetibathová mince a balíček žvýkaček s tajnými rozbuškami unikly jejich pozornosti. Hodinky byly také netknuté – ručičky ukazovaly jedenáct hodin, což Alexe trochu uklidnilo. Major Jou si možná myslí, že má v ruce všechny trumfy, ale hodinky stále vysílají signál a MI-6 je už určitě na cestě sem.

Alex si natáhl nové oblečení a uvelebil se do pohodlného křesla. Dokonce mu přinesli něco ke čtení: knihy *Biggles, Správná pětka* a *Prostě William*. Nebyly přesně podle jeho vkusu, ale asi by měl být za ten nápad vděčný.

O chvilku později zarachotil v zámku klíč a dveře se otevřely. Do pokoje vešla služebná v černých šatech s bílou zástěrkou. Vypadala jako Indonésanka. „Major Jou by s vámi chtěl povečeřet," oznámila. „To je od něho laskavé," odpověděl Alex a zavřel knížku Biggles vyšetřuje. „Do restaurace asi nepůjdeme, že?"

„Čeká na vás v jídelně," vysvětlila služebná. Alex za ní vyšel z pokoje a následoval ji po táflované chodbě s olejomalbami na stěnách. Na všech byly výjevy z anglického venkova. Na okamžik mu blesklo hlavou, že služebnou omráčí a znovu se pokusí dostat na svobodu, ale nakonec si to rozmyslel. V hloubi duše si nedokázal představit, že by zaútočil na ženu; a navíc tušil, že major – po událostech na *Liberijské hvězdě* – neponechá nic náhodě. Určitě udělal přísná bezpečnostní opatření.

Došli k impozantnímu schodišti, které vedlo do haly, v níž stálo vedle obrovského krbu rytířské brnění. Na zdech visely další anglické krajinky. Alex si musel připomenout, že je stále v Austrálii. Ten dům se sem nehodil. Vypadalo to, jako by ho sem dopravili cihlu po cihle – a v tu chvíli se mu vybavil Nikolaj Drevin, který si nechal ze Skotska do Oxfordshiru přivézt hrad ze čtrnáctého století. Připadalo mu zvláštní, že zločinci cítí potřebu žít v něčem, co je nejen honosné, ale navíc lehce šílené.

Služebná se zastavila a ukázala na dveře. Alex vešel do dlouhé jídelny s okny, která sahala od podlahy ke stropu a měla výhled na moře. Na zemi ležel koberec a uprostřed stál stůl s tuctem židlí vhodných pro středověkou hostinu. Obrazy v téhle místnosti byly moderní: portrét od Davida Hockneyhoa barevná abstrakce od Damiena Hirsta. Alex viděl podobná díla v londýnských galeriích a věděl, že stojí miliony liber. Prostřený byl pouze jeden konec stolu. Tam seděl major Jou a s hůlkou opřenou o židli na něj čekal.

„Ach, tady jsi, Alexi," pronesl potěšené, jako by byli staří přátelé. „Pojď sem a posaď se, prosím."

Cestou ke stolu si Alex šéfa Hadí hlavy poprvé pořádně prohlédl: kulatá, scvrklá lebka, drátěné obroučky a bílé vlasy, které působily u člověka s čínskými rysy velice zvláštně. Jou měl na sobě proužkované sako s bílou košilí rozepnutou u krku a z náprsní kapsy mu vykukoval hedvábný kapesníček. Ruce v rukavicích měl zkřížené před sebou.

„Jak se cítíš?" zeptal se major Jou.

„Bolí mě hlava," odpověděl Alex.

„Chápu. Musím se ti omluvit. Opravdu nevím, co to do mě vjelo, že jsem tě tak praštil. Ale faktem je, že jsem měl vztek. Na *Liberijské hvězdě* jsi napáchal obrovské škody, a navíc jsem kvůli tobě zabil kapitána de Wyntera, což jsem ve skutečnosti udělat nechtěl."

Alex si tu informaci uložil do paměti. Takže de Wynter je mrtvý. Zaplatil za to, že opět selhal.

„Přesto to ode mě bylo neodpustitelné. Moje matka říkávala, že člověk může přijít o peníze, může prohrát v kartách, ale nikdy by se neměl přestat ovládat. Nechceš trochu jablečného džusu? Pochází z jedné ekologické farmy v Suffolku a je velice lahodný."

„Díky," řekl Alex. Netušil, co se tady děje, ale usoudil, že by měl s tím šílencem raději spolupracovat. Zvedl skleničku a major Jou mu nalil džus. Když se napil, do jídelny vešla indonéská služebná s večeří: hovězí pečení a moučníkem. Alex si nabídl. Všiml si, že jeho hostitel jí velice málo a drží příbor způsobem, jako by měl v rukou chirurgické nástroje.

„Moc rád tě osobně poznávám, Alexi," začal major. „Od chvíle, kdy jsi zničil naši operaci Neviditelný meč a zavinil smrt ubohé paní Rothmanové, jsem přemýšlel, co jsi vlastně zač…"

Takže paní Jonesová měla pravdu. Major Jou je skutečně součástí Škorpionu. Alex si se záchvěvem hrůzy uvědomil, že major má tak další důvod k tomu, aby ho chtěl zabít – vyrovnat si s ním účet.

„Jen mě mrzí, že pro sebe máme tak málo času," pokračoval.

Ta věta se Alexovi ani trochu nezamlouvala. „Mám jednu otázku," řekl.

„Prosím, ptej se."

„Kde je Ash? Co jste s ním udělali?"

„Nemluvme o Ashovi." Major Jou se pousmál. „Nemusíš si o něj dělat starosti. Už ho nikdy neuvidíš. Mimochodem, jaké je maso?"

„Na můj vkus trochu moc krvavé."

Major si vzdychl. „Je z biofarmy. Z Yorkshiru."

„Odkud jinud?" Alex už toho začínal mít po krk. Pohrával si s nožem a přemítal, jestli je natolik rychlý a odhodlaný, aby ho zabodl majorovi do srdce. Služebná se může vrátit až za pět deset minut. Dost času na to, aby se odsud dostal…

Major Jou musel z jeho pohledu poznat, o čem přemýšlí. „Hlavně neudělej nějakou hloupost," poznamenal. „V pravé kapse saka mám pistoli, a jak by řekli Američani, umím ji bleskurychle vytáhnout. Zastřelím tě dřív, než se zvedneš ze židle, a to by nám pokazilo skvělou večeři. No tak, Alexi. Chci se o tobě všechno dozvědět. Kde ses narodil?" Alex pokrčil rameny. „V západním Londýně."

„Tví rodiče byli Angličani?"

„Nechci o nich mluvit." Alex se rozhlédl. Ty obrazy, nábytek, oblečení, dokonce i jídlo dávaly najednou smysl. „Zdá se, že máte Anglii rád, majore Jou," podotkl. „Nesmírně ji obdivuji. Po pravdě řečeno, Alexi, měl jsem radost, že jsi mým protivníkem, protože jsi Brit. Je to také jeden z důvodů, proč jsem s tebou chtěl teď povečeřet."

„Ale co Neviditelný meč? Snažili jste se zabít všechny londýnské školáky.“

„To byl byznys a mě to opravdu moc mrzí. Mimochodem, možná bys taky rád věděl, že jsem hlasoval proti tomu, aby na tebe poslali zabijáka. Připadalo mi to strašně kruté. Dáš si ještě džus?“

„Ne, díky.“

„Tak kam chodíš do školy?“

Alex zavrtěl hlavou. Měl téhle hry plné zuby. „Nechci mluvit o sobě,“ řekl. „A vy určitě taky ne. Chci vidět Ashe. A chci jet domů.“

„Nic z toho není možné.“

Major Jou pil víno. Alex si všiml, že dokonce i to je anglické. Vzpomněl si, že Ian Rider jednou popsal anglické víno jako nedobré a nepitelné, prostě nemožné. Ale major ho popíjel s očividným nadšením.

„Ve skutečnosti Anglii miluji,“ řekl Jou. „A protože ty o sobě nechceš mluvit, snad mi dovolíš, abych ti řekl pár slov o sobě já. Mám pozoruhodný život. Možná o mně jednou někdo napíše knihu…“

„Hororové příběhy mě nikdy moc nezajímaly,“ utrousil Alex.

Major se opět usmál, ale oči měl studené. „Myslím si o sobě, že jsem génius,“ začal. „Samozřejmě, možná podotkneš, že jsem nikdy nic nevynalezl, nenapsal jsem román ani jsem nenamaloval úžasný obraz, a přes to, co jsem právě řekl, je pravděpodobné, že budu slavný. Každý člověk má totiž nějaké nadání a já se domnívám, že jsem mistrem zločinu, Alexi. A tak tě zřejmě nepřekvapí, že můj životní příběh je nesmírně zajímavý. Jak by ostatně někdo takový jako já mohl mít jiný?“

Odkašlal si, osušil si rty a spustil znovu.

„Narodil jsem se v Hongkongu, a přestože bys tomu možná nevěřil, když se teď na mě podíváš, začínal jsem z ničeho. Jako kolébka mi sloužila papírová krabice vystlaná slámou. Moje matka byla Číňanka. Žila v jedné místnosti ve slumu a pracovala jako pokojská v slavném hotelu Victoria. Někdy mi domů nosila mýdla a šampony. Byl to jediný luxus, jaký jsem znal.

Můj otec bydlel v tom hotelu – byl to obchodník z Tunbridge Wells v Kentu. Nikdy mi neřekla jeho jméno. Začali si spolu a

musím říct, že ona se do něho bezhlavě zamilovala. Vyprávěl jí o vesnici, kde žije, o zemi, která se jmenuje Velká Británie. Slíbil jí, že jakmile bude mít dost peněz, vezme ji s sebou a udělá z ní anglickou dámu, která bude mít vilku, zahradu a psa. Mé matce, chudé jako kostelní myš, to připadalo jako krásný sen.

Při svém mládí určitě nemáš ke své vlasti blízký vztah; ale po pravdě řečeno, Británie je výjimečné místo. Kdysi byl tenhle malý ostrov říší, která se rozkládala po celém světě. Jistě víš, že když jsem se narodil, vlastnili jste dokonce i Hongkong. Jen si vzpomeň, kolik odtud pochází vynálezců a badatelů, umělců a spisovatelů, vojáků a státníků. William Shakespeare! Charles Dickens! Počítač – stejně jako internet – vynalezli v Británii. Je smutné, že politici většinu slávy své země v posledních letech promarnili. Ale já stále věřím. Británie opět jednou bude nejvýznamnějším státem světa.

Tak či tak, vztah mé matky skončil špatně. Podle mě to bylo nevyhnutelné. Jakmile můj otec zjistil, že je těhotná, odjel a už ho nikdy neviděla. Dokonce jí nezaplatil ani jedinou penci na mou výchovu. Jednoduše zmizel.

Jenže moje matka nikdy neztratila naději, že se její sen splní. Naopak, věřila mu ještě víc. Byla přesvědčená, že bych měl vyrůstat jako Angličan. Dala mi jméno Winston, samozřejmě po slavném válečném vůdci Winstonu Churchillovi. Mé první oblečení pocházelo z Británie. Jak šel čas, byla mým britským původem čím dál posedlejší. Jednoho dne usoudila, že bych měl navštěvovat britskou soukromou školu – přestože to bylo naprosto nereálné, protože za převlékání postelí a úklid záchodů brala pouze pár liber na hodinu. Nicméně když mi bylo šest, odešla ze zaměstnání a začala hledat jiné způsoby, jak vydělat peníze.

Trvalo jí to pouhé dva roky – myslím, že si její cílevědomost a odvaha zaslouží obdiv. A tak jsem se ocitl v soukromé škole v Tunbridge Wells a později na Harrow a stejně jako všichni ostatní chlapci jsem nosil elegantní modré sako a nádherný slamák. V neděli byl povinný krátký frak – říkali jsme mu ‚zadkomrz'. Stejnou školu navštěvoval Winston Churchill a mně připadalo neuvěřitelné, že tam jsem. Představoval jsem si, že možná sedím v jeho lavici a čtu učebnici, která mu kdysi patřila. Bylo to vzrušující a moje matka na

mě byla bezmezně pyšná! Občas mě sice napadlo, jak si tohle všechno může dovolit, ale zjistil jsem to až na konci druhého trimestru – a musím říct, že mě to trochu zaskočilo.

Bylo to takhle…“

Nalil si trochu vína, zakroužil jím ve sklenici a napil se.

„Možná si myslíš, že mě na Harrow šikanovali,“ pokračoval. „Byl přece konec padesátých let a na škole moc chlapců s napůl čínskou krví, navíc z neúplné rodiny, nestudovalo. Ale kupodivu se ke mně všichni chovali velice hezky. Nicméně tam byl jeden chlapec, jakýsi Max Odey. Měl bratra Felixe a musím říct, že jsem si je oba oblíbil. Max byl moc fajn a pocházel z bohaté rodiny. Vlastně pořád nevím, čím jsem si ho proti sobě popudil, ale neustále mě zraňoval svými poznámkami a já z toho byl nešťastný. Jenže pak se o tom dozvěděla moje matka a bohužel to vyřešila velice radikálním způsobem. Maxe srazilo auto a řidiče nikdy nenašli. Ale já věděl, kdo to zařídil, a vyděsilo mě to. Tuhle matčinu stránku jsem dosud neznal. A tehdy jsem se dozvěděl pravdu.

Ukázalo se, že když mi bylo šest, podařilo se jí vypátrat jeden gang Hadí hlavy, který operoval v Hongkongu, a ona vstoupila do jeho služeb jako placený zabiják. Podle mě se tak změnila potom, co ji můj otec nechal na holičkách. Ztratila úctu k lidskému životu. A faktem je, že v té práci byla mimořádně dobrá. Drobnou Cíňanku totiž nikdo nepodezíral; a neměla ani špetku slitování – protože slitování samozřejmě školné nezaplatí. A tak mě podporovala na Harrow! Pokaždé, když na začátku nového trimestru dorazila složenka, musela někoho zabít. Je to zvláštní představa, že jsem mohl vystudovat jen díky tomu, že zemřelo patnáct lidí – vlastně šestnáct, protože jsem se začal věnovat jízdě na koni. Když Maxe zlikvidovala, problémy ve škole skončily. V posledním ročníku mě spolužáci zvolili předsedou třídy, přestože – mezi námi – jsem v hlasování skončil až na druhém místě.“

„Co se stalo s tím prvním?“

„Spadl ze střechy. Z Harrow jsem pokračoval na Londýnskou univerzitu, kde jsem vystudoval politiku, a potom jsem vstoupil do armády. Poslali mě do Sandhurstu a já nikdy nezapomenu na slavnostní přehlídku po absolvování vojenské akademie, kdy jsem

dostal medaili od královny. Bohužel, na matce se zřejmě podepsal celoživotní stres a o pár týdnů později nečekaně zemřela. Prý silný infarkt. Hluboce to se mnou otřáslo, protože jsem ji velmi miloval – a teď ti povím něco, co tě bude možná zajímat. Podplatil jsem jednoho zahradníka a nechal její popel rozprášit na pozemcích Buckinghamského paláce… Na záhon růží. Vím, že by z toho měla radost.“ Major Jou konečně dojedl a náhle se objevila služebná, aby sklidila ze stolu. Alexovi blesklo hlavou, jak poznala, kdy má přijít. Jako dezert měli rebarborový moučník se šlehačkou. Současně přinesla prkénko se sýry: čedarem, plísňovým Stiltonem a tvrdým Red Leicesterem. Všechny samozřejmě pocházely z Anglie.

„To je skoro vše,“ pokračoval major Jou. „Za službu v Severním Irsku jsem obdržel vyznamenání a pochvalný dopis. V armádě jsem byl stejně šťastný jako na Harrow – vlastně šťastnější, protože jsem zjistil, že mě baví zabíjet lidi, zejména cizince. Dotáhl jsem to na majora a tehdy mě potkala obrovská životní tragédie. Zjistili mi vážné onemocnění, vzácnou formu osteoporózy, neboli řídnutí kostí. Ten název ti řekne všechno, co potřebuješ vědět. Znamená to, že mám velice křehké kosti. V posledních letech se můj zdravotní stav výrazně zhoršil. Jak vidíš, potřebuji při chůzi hůl a musím nosit rukavice, abych si chránil ruce. Je to stejné, jako by celá moje kostra byla ze skla, a při sebemenším nárazu může dojít k vážnému zranění.“

„Chápu, váš život se rozpadl na kusy,“ poznamenal Alex.

„Rozhodl jsem se tvé chabé pokusy o humor ignorovat,“ poznamenal major Jou. „Brzy jich budeš litovat.“

Nalil si další sklenici vína.

„Musel jsem odejít z armády, ale tím moje kariéra neskončila. Pořád jsem měl vynikající vzdělání, a tak mi dali doporučení pro práci u výzvědné služby – nastoupil jsem k MI-6. To je náhoda, co říkáš? Za jiných okolností bychom byli kolegové. Bohužel to tak nedopadlo.

Zpočátku jsem si totiž myslel, že to bude zajímavé. Představoval jsem si, že budu něco jako mladý James Bond. Jenomže jsem se nestal součástí divize speciálních operací jako ty, Alexi. S Alanem Bluntem ani paní Jonesovou jsem se nikdy nesetkal. Poslali mě do

telekomunikačního centra v Cheltenhamu. Čekala mě kancelářská práce! Dokážeš si představit, že někdo jako já otročí od devíti do pěti v nějaké nudné kanceláři a obklopují ho sekretářky a automaty na kávu? Bylo to k nevydržení. A já navíc celou dobu věděl, že se moje nemoc zhoršuje a je jen otázkou času, kdy mě propustí.

A tak jsem se rozhodl, že se o sebe postarám sám. Spousta informací, které se ke mně v Cheltenhamu dostaly, byla totiž velice citlivá a důvěrná. A takové věci se samozřejmě dají dobře prodat. A tak jsem o ně začal britskou tajnou službu velice opatrně okrádat – a hádej, komu jsem je dodával! Obrátil jsem se na stejný gang Hadí hlavy v Hongkongu, který zaměstnával moji matku. Byli z toho nadšení – jaká matka, takový syn.

Nakonec jsem musel od MI-6 odejít. Hadí hlava mě královsky platila a nabízeli mi skvělou kariéru. Rychle jsem stoupal po žebříčku a začátkem osmdesátých let jsem se stal druhým nejvýznamnějším člověkem v zločinecké organizaci, která teď ovládá celou jihovýchodní Asii.“

„Váš nadřízený zřejmě spadl ze střechy, že?“ utrousil Alex ironicky.

„Po pravdě řečeno, utopil se… Ale zdá se, že jsi už pochopil, jak to chodí,“ usmál se major Jou. „Tak či tak, někdy v té době jsem se doslechl o nové organizaci. Dávali ji dohromady lidé, kteří mi byli svým způsobem podobní. Rozhodl jsem se rozšířit pole působnosti a díky svým kontaktům se mi s nimi podařilo spojit. Nakonec jsme se setkali v Paříži, kde jsme domluvili poslední podrobnosti. Tehdy vznikl Škorpion a já byl jedním z jeho zakládajících členů.“

„Tak co teď vlastně děláte? K čemu potřebujete Berlínskou modř?“

Major Jou se natáhl pro sýr, ale po téhle otázce ztuhl s kouskem čedaru na špici nože. „Tys tu bombu viděl?“ zeptal se ohromeně.

Alex neodpověděl. Nemělo smysl to popírat.

„Jsi skutečně velmi schopný mladík, Alexi. Teď chápu, že jsme byli velice naivní, když jsme tě minule podcenili.“ Major Jou položil sýr na talíř a natáhl se pro suchar. „Povím ti, k čemu ta bomba je, protože mě to pobaví,“ pokračoval. „Ale pak budeš muset bohužel vyrazit.“ Podíval se na hodinky. „Nějak jsme se zapovídali.“

„Kam pojedu, majore?“

„K tomu se hned dostaneme. Sýr?“

„Nemáte brie?“

„Musím se ti přiznat, že francouzské sýry nesnáším.“ Chvilku mlčky jedl. „V Timorském moři, nedaleko severovýchodního pobřeží Austrálie, leží ostrov. Jmenuje se Útesový ostrov. Možná jsi o něm slyšel.“

Alex si vzpomněl na noční zprávy, které zaslechl na palubě *Liberijské hvězdy*. Za několik dní se tam měla konat konference. Alternativa summitu G8. Schůzka slavných lidí, kteří se snažili zlepšit svět.

„Skorpion dostal zakázku, aby ostrov a těch osm takzvaných celebrit, které na něm budou, zničil,“ pokračoval major. Byl na sebe očividně pyšný. Alex usoudil, že jedním problémem kariéry zločince je, že o svých zločinech nemůže nikomu vyprávět. „Ale víš, co je na tom úkolu zajímavé? Ze výsledek musí vypadat jako nehoda.“

„Takže je chcete vyhodit do vzduchu,“ konstatoval Alex.

„Ne, to ne, Alexi. To by rozhodně nešlo. Musíme postupovat nenápadněji. Vysvětlím ti to.“ Major spolkl kousek sýra a otřel si ubrouskem rty. „Útesový ostrov leží čirou náhodou v takzvané subdukční zóně. Možná jste se o tom učili v zeměpise. Znamená to, že pod mořem, několik stovek mil severně od ostrova, se nacházejí dvě tektonické desky, které na sebe tlačí.

Obchodní společnost Čcha-ta se kromě jiného zabývá průzkumem podmořských nalezišť ropy a má v Timorském moři pronajatou těžební plošinu. Zařídil jsem, aby během posledních dvou měsíců vyvrtali do mořského dna, přesně nad zlomovým rozhraním desek, šachtu. Technicky to bylo nesmírně složité, Alexi. Použili jsme stejný zpětný cirkulační systém, který odborníci vyvinuli pro výstavbu ventilačních šachet v hongkongském metru. A s radostí ti musím oznámit, že ho vymyslela britská společnost Seacore – opět o krok napřed před světem.

Roura vedoucí z vrtného zařízení k ropnému poli mívá obvykle průměr kolem třinácti centimetrů. Ale do naší šachty se vejde celá Berlínská modř! Až umístíme bombu kilometr pod mořské dno, osobně ji z těžební plošiny odpálím.“

Ale jaký to má smysl? Alex přemýšlel o tom, co právě slyšel, a najednou se mu rozsvítilo. Bylo mu naprosto jasné, jak to dopadne. Nejenže dojde k výbuchu – stane se něco mnohem, mnohem horšího.

Nedokázal ovládnout hrůzu v hlase. „Chcete vyvolat vlnu," vykoktal. „Obrovskou vlnu…"

„Jen pokračuj, Alexi." Major Jou byl evidentně nadšený. „Tsunami…" zašeptal Alex.

Jasně to viděl před sebou. Totéž se odehrálo 26. prosince 2004. Podmořské zemětřesení. Tsunami, která zaplavila nejdřív Sumatru, a zasáhla dokonce i pobřeží Somálska. Tehdy zahynulo více než dvě stě tisíc lidí.

„Přesně tak. Bomba vyvolá posun tektonických desek." Major si položil jednu ruku na druhou. „A jedna z nich se zvedne." O pár centimetrů nadzvedl horní ruku. „Výsledkem bude hlubinná, pouze metr vysoká vodní vlna. Možná ti nepřipadá, že dokáže napáchat velké škody. Ale až se přiblíží k pobřeží, kde mořské dno začíná stoupat, předek vlny zpomalí a zbytek vody se nahromadí za ním. Než dorazí k Útesovému ostrovu, vytvoří se třicet metrů vysoká vodní stěna, která se bude pohybovat rychlostí sto padesát mil v hodině – rychlostí tryskáče. Jeden kubík vody váží asi tunu, Alexi. Představ si stovky kubických metrů vody, které se řítí k pevnině. Nikdo to nebude čekat. Celý ostrov bude zničen. Je nízko položený; nebude kam se schovat. Vlna všechno smete. Všichni lidé na ostrově zemřou."

„Ale tam se tsunami nezastaví!" vykřikl Alex. „Co se stane pak?"

„To je velice inteligentní postřeh. Máš pravdu. Tsunami uvolní stejné množství energie jako několik tisíc atomových bomb. Bude pokračovat v cestě k Austrálii. Tady nahoře v Darwinu budeme v bezpečí, ale obávám se, že obrovská část západního pobřeží zmizí. Všechno od Derby po Carnarvon. Naštěstí není v téhle části země nic důležitého nebo dokonce zajímavého. Broome, Port Hedland… Ta místa zná jen pár lidí. A navíc nejsou moc hustě osídlená. Podle mě nezahyne víc než deset dvacet tisíc lidí."

„To nechápu." Alex cítil, jak mu buší srdce. „Tohle všechno chcete udělat jen proto, abyste zabili osm lidí?"

„Možná jsi mě před chvílí neslyšel. Jejich smrt musí vypadat jako náhoda. Naším úkolem je svět přinutit, aby zapomněl, že se ta stupidní konference konala. A tak vyvoláme obrovskou přírodní katastrofu. Kdo se bude zabývat smrtí osmi lidí na Útesovém ostrově, když jinde budou tisíce mrtvých? Kdo si vzpomene na malý ostrůvek, když bude zasažen celý kontinent?“

„Ale oni se dozvědí, že jste to udělali vy! Dozvědí se, že to způsobila bomba.“

„Kdybychom použili atomovou bombu, pak bys měl možná pravdu. Existuje mezinárodní síť seizmografů: družice Poseidon ve vesmíru, tichomořské středisko pro varování před tsunami a další. Ale výbuch Berlínské modři nezachytí. Jakmile se tektonické desky pohnou a začne zkáza, ztratí se jim z přístrojů.“

Alex se snažil ujasnit si, co právě slyší. Poslali ho sem, aby rozkryl pašování lidí, a místo toho nějak narazil na tuhle děsivou noční můru – další pokus Škorpionu změnit svět. Musel se ovládnout, aby se přestal ustavičně dívat na hodinky. Od chvíle, kdy nastavil ručičky na jedenáctou, uplynulo už mnoho hodin. MI-6 je určitě na cestě.

„Zřejmě přemýšlíš, jestli tak relativně malá bomba skutečně dokáže způsobit takovou zkázu,“ pokračoval major Jou. „No, měl bys vědět ještě jednu věc. Za čtyři dny naštěstí dojde k velice zvláštnímu úkazu. Bohužel pro něj neznám přesný astronomický termín, ale jde o specifické postavení Slunce, Země a Měsíce – a Měsíc bude velice blízko. O půlnoci bude vlastně blíž než kdykoli jindy.

V důsledku toho bude na povrch Země působit neobyčejně silná gravitace. Promiň, Alexi. Začínám přednášet jako učitel. Vysvětlím ti to jednodušeji. Slunce ji bude přitahovat jedním směrem; Měsíc druhým. A jednu hodinu, počínaje půlnocí, se budou tektonické desky nacházet v extrémně nestabilním stavu. Ke spuštění procesu, který jsem ti právě popsal, naprosto postačí jediný výbuch úderem dvanácté. Berlínská modř je zbraň, která bezvýhradně vyhovuje našim potřebám. Nezjistitelná. Neviditelná. A především britská. Jsem na to nesmírně hrdý.“

Major Jou se odmlčel a v tu chvíli Alex zaslechl hučení letadla. Podíval se z okna a spatřil řady rozsvícených světlometů. Ve vzduchu kroužil hydroplán, malé dvousedadlové letadlo s plováky místo kol. Mohl přistát na hladině přímo před domem a zakotvit u mola, které Alex viděl ze svého pokoje. Věděl, že přiletěl pro něj. „Kam mě chcete odvézt?“ zeptal se.

„Ach, jistě. Teď přichází nepříjemná chvilka.“ Major Jou se opřel. Zničehonic měl v ruce zbraň a mířil na Alexe. Rozhodně se dokázal pohybovat rychle – Alex si vůbec nevšiml, kdy ji vytáhl. „Nejjednodušší a možná nejrozumnější by bylo, kdybych tě teď zastřelil,“ řekl. „Za půl hodiny bys ležel na dně oceánu a ani paní Jonesová, ani pan Ethan Brooke by se nikdy nedozvěděli, co se s tebou stalo.

Ale já se rozhodl jinak. Proč? Vedly mě k tomu dva důvody. První je ten, že si nechci zašpinit koberec od krve. Možná sis všiml, že jde o axminster – vyrobili ho ve městě Axminsteru v Devonu. Druhý důvod je soukromější. Dlužíš mi spoustu peněz, Alexi. Musíš zaplatit škodu, kterou jsi způsobil na *Liberijské hvězdě*. A pak tu stále máme značně velkou částku, kterou dlužíš Škorpionu za to, že jsi nám překazil operaci Neviditelný meč. Možná si to neuvědomuješ, ale faktem je, že právě teď máš pro mě mnohem větší hodnotu jako živý než mrtvý.

Kolik ti toho o mé organizaci řekli? Pašování lidí, zbraně, drogy – tohle všechno děláme. Ale kromě toho se věnujeme ještě jednomu velice lukrativnímu byznysu. Jeho základna se nachází několik set mil odsud, v zařízení ukrytém uprostřed australské džungle. To zařízení obchoduje s lidskými orgány.“

Alex mlčel. Nebyl schopen slova.

„Víš, jak je obtížné najít dárce ledviny, dokonce i když jsi bohatý a žiješ na Západě?“ Major Jou ukázal Alexovi pistolí na břicho. „Za tvoji ledvinu dostanu sto tisíc liber. A při té operaci dokonce ani nezemřeš, přežiješ ji. A pak se vrátíme – tentokrát třeba pro tvoje oči.“ Teď mířil pistolí Alexovi na hlavu. „Každé tvé oko prodám za dvacet tisíc liber. Budeš slepý, ale jinak zdravý.“ Hlaveň opět klesla dolů. „Můžeš žít i bez slinivky. Za tu mi klient zaplatí dalších padesát tisíc liber. Zatímco se budeš po každé operaci

zotavovat, odebereme ti krev a plazmu. Ty zmrazíme a za každý litr získáme na trhu tisíc liber.

A pak je tu konečně tvoje srdce. Srdce mladého, zdravého chlapce může vynést až milion. Chápeš, Alexi? Když tě zastřelím, nic mi to nepřinese. Ale když tě nechám naživu, můžu na tom vydělat. A ty – až nakonec umřeš – budeš možná dokonce cítit uspokojení, že jsi několika lidem zachránil život.“

Alex začal nadávat. Vychrlil na něj všechna sprostá slova, která znal. Ale major Jou už neposlouchal. Dveře jídelny se opět otevřely, ale tentokrát se v nich neobjevila služebná. Do místnosti vešli dva muži – Indonésané jako ona. Alex je jeste nikdy neviděl. Jeden mu položil ruku na rameno, avšak Alex ji setřásl a vstal sám. Nedovolí, aby ho odsud odvlekli.

„Poletíme zítra ráno,“ oznámil major Jou. Letmo pohledl na muže a dodal: „Pořádně ho zamkněte. Nespouštějte ho z očí.“ Naposledy se podíval na Alexe. „Nedáš si před odchodem čokoládu?“

Když Alex neodpověděl, major Jou pokynul rukou a muži ho odvedli z jídelny.

NÁHRADNÍ SOUČÁSTKY

Letadlo byl dvousedadloý Piper PA-18-150 Super Cub, který se mohl pohybovat rychlostí až 130 mil v hodině – jenže Alex už věděl, že nepoletí moc daleko. Seděl za pilotem v stísněném kokpitu, kde hučení vrtulí znemožňovalo jakoukoli konverzaci. Ne že by se mu chtělo mluvit. Zápěstí a kotníky měl spoutané a bezpečnostní pás mu zapnuli tak, aby nemohl dosáhnout na přezku.

Chvilku přemýšlel o plešatícím muži s rudým zátylkem před sebou – dostal peníze za to, aby dopravil dítě k příšerné smrti. Je ženatý? Má děti? Alexe napadlo, že by se ho pokusil uplatit. ASIS by mohla dát za jeho návrat dvacet tisíc dolarů nebo i víc. Ale nedostal k tomu příležitost. Pilot se na něj podíval pouze jedinkrát – měl černé sluneční brýle a lhostejný výraz – a pak si nasadil sluchátka. Alex usoudil, že ho pečlivě vybrali. Major Jou nehodlal dělat další chyby.

Ale tu nejhorší chybu už udělal. Nechal Alexovi hodinky: ty hodinky, které i teď – určitě – vysílaly MI-6 nouzový signál. Bezpochyby. Alex v hloubi duše věděl, že by ho ochromil strach bez téhle jediné naděje a přesvědčení, že přes tohle všechno má stále eso v rukávu. To, co s ním měl major Jou v úmyslu, byla nejďábelštější věc, jakou kdy slyšel – změnit ho z lidské bytosti v pytel náhradních součástek. Ash, pokud šlo o Hadí hlavu, rozhodně nelhal a Alex si měl vzít jeho varování k srdci. Tihle lidé byli smrt sama. A přesto…

Celou noc a větší část dopoledne byl zavřený v majorově domě. Teď bylo skoro poledne. Kolik času uběhlo od chvíle, kdy začal vysílat nouzový signál? Přinejmenším šestnáct hodin. Možná déle. MI-6 ho zachytila v Bangkoku – dostat se do Austrálie jim nějakou dobu potrvá. Určitě jsou mu na stopě; celou cestu na východ ho mají pod dohledem.

Jenže v hlavě neustále slyšel slabý hlásek, který mu říkal, že by tu měli už dávno být. Třeba se ho rozhodli nechat na holičkách. Koneckonců, už jednou je žádal o pomoc – když ho věznili v akademii Point Blanc. Tehdy bylo poplašné tlačítko ukryté v CD přehrávači. Stiskl je, a oni nic neudělali. Co když se situace opakuje? Ne. Nemysli na to. MI-6 dorazí.

Neměl tušení, kam míří, a pilotovo tělo zcela zakrývalo kompas a všechny další přístroje, díky kterým by to mohl zjistit. Zpočátku si myslel, že se budou držet u pobřeží. Koneckonců, letadlo nemělo kola; muselo přistát na vodě. Ale poslední hodinu letěli do vnitrozemí a Alex mohl odhadovat směr jedině podle polohy slunce. Podíval se z okna. Krajina byla plochá, skalnatá a porostlá křovím. Klikatila se po ní oslnivě modrá řeka, která připomínala obrovskou prasklinu v povrchu země. Ať se nacházeli kdekoli, pláň pod nimi byla nekonečná a opuštěná – nikde žádné silnice, domy, prostě nic. Snažil se rozeznat pilotovy další rysy, ale muž upíral oči na přístroje, jako by chtěl svého pasažéra úmyslně ignorovat. Zabral za řídicí páku a Alex se naklonil na stranu. Letadlo začalo klesat. Teď spatřil zelený baldachýn… Pruh pralesa. Major Jou se zmínil o australské džungli. Myslel tím tohle?

Hydroplán stále klesal. Alex už v džungli byl a okamžitě poznal tu chaotickou změť listů a popínavých rostlin nejrůznějších odstínů a velikostí, z nichž všechny neustále bojovaly o místo na slunci. Tady přece nemůžou přistát! Ale pak doletěli na konec pralesa a Alex spatřil mýtinu a řeku, která se náhle rozšířila v jezero. Na břehu stál hlouček budov a do vody vybíhalo dřevěné molo.

„Přistáváme," oznámil pilot zničehonic. Bylo to poprvé za celý let, kdy promluvil.

Letadlo zakroužilo ve vzduchu, a když začalo prudce klesat, Alexovi se zhoupl žaludek a zalehlo mu v uších. Jak se blížili k hladině, řev motorů zesílil. Po dosednutí vystříkla zpod kluzáků na obou stranách voda. Z křoví na břehu vyskočil orlovec říční, kterého ten náhlý hluk vyděsil, a zběsile tloukl křídly. Pilot hydroplán elegantně otočil a zamířil k molu.

Naproti jim přišli dva domorodci. Byli svalnatí a zamračení a na sobě měli špinavé džíny a pletené vesty. Jednomu visela přes rameno puška. Pilot vypnul motor a otevřel dveře. Z boční stěny kokpitu sundal pádlo a posledních pár metrů ke břehu dopádloval. Domorodci připoutali hydroplán k molu, pak jeden z nich otevřel dveře a rozepnul Alexovi bezpečnostní pás. Celou dobu mlčeli, což ho zneklidňovalo možná ještě víc než všechno ostatní.

Alex se rozhlédl. Areál byl čistý a úhledný, s upravenými květinovými záhony a trávníky, které někdo nedávno posekal. Všechny budovy byly ze dřeva, bíle natřené, s nízkou střechou, která stínila dlouhou verandu. Byly tu čtyři domky, jednoduché a solidní, s otevřenými okenicemi a větráky otáčejícími se uvnitř; každý z nich měl v prvním patře balkon s výhledem na jezero. Jedna budova – napojená na kovový vysílač se dvěma satelitními talíři – sloužila jako kancelářské a administrativní centrum. Opodál stály vodárenská věž a elektrický generátor, kolem kterých se táhl plot s ostnatým drátem nahoře.

Poslední budova byla nemocnice, dlouhá a úzká, s červeným křížem nad hlavními dveřmi a řadou oken chráněných sítěmi proti moskytům. Sem Alexe pošlou, až ta chvíle přijde… A nejednou, ale mnohokrát, dokud z něho nic nezbude. Při té představě se zachvěl, i když bylo příšerné horko, a otočil hlavu jinam.

Na první pohled to vypadalo, že tu nemají téměř žádná bezpečnostní opatření – ale pak si Alex všiml druhého plotu, který ohraničoval celý areál. Byl asi deset metrů vysoký a natřený nazeleno, aby splynul s pralesem. U mola nekotvily žádné lodě ani tu nebyla žádná loděnice, takže útěk po řece také nepřipadal v úvahu – pokud Alex nepoplave. Ale k čemu by bylo, kdyby se mu odtud podařilo uprchnout? Viděl to z letadla. Nacházel se uprostřed nekonečné pustiny. Strážní ho chytili každý za jedno rameno a zamířili s ním k administrativní budově. Když došli ke dveřím, objevila se mladá žena oblečená jako zdravotnice. Byla malá, zavalitá a plavovlasá. Na rtech měla křiklavě rudou rtěnku, která se k její naškrobené bílé uniformě ani trochu nehodila, a na jedné punčoše puštěné oko.

„Ty musíš být Alex," řekla. „Já jsem sestra Hicksová, ale můžeš mi říkat Charleen."

Tak široký australský přízvuk Alex ještě nikdy neslyšel. A to, co žena pronesla, mu připadalo komické. Vítala ho, jako by snad byl rád, že je tady.

„Pojď dovnitř," pokračovala, ale pak si všimla pout. „Proboha!" vykřikla rozhořčeně. „Jacko, přece dobře víte, že tohle tady nepotřebujeme. Mohl byste mu to prosím sundat?"

Jeden z mužů vytáhl klíč a uvolnil mu ruce a nohy z pout. Sestra znechuceně mlaskla, otevřela dveře a vedla Alexe čistou, nablýskanou chodbou s rákosovými rohožemi na podlaze a vybílenými zdmi. U stropu se lenivě otáčely větráky a odněkud byla slyšet hudba: Mozartova opera.

„Teď tě vyšetří doktor," oznámila mu vesele, jako by se sem Alex před týdnem objednal na prohlídku.

Na konci chodby se nacházely další dveře. Když jimi prošli, ocitli se v slunné, stroze zařízené místnosti – byl tu stůl a dvě židle, na jedné straně zástěna, malá lednička a vozík s nějakými lahvičkami, stetoskopem a dvěma skalpely. Okno mělo výhled na molo.

Za stolem seděl asi čtyřicetiletý muž s hustými světlými vlasy a drsnou, ošlehanou tváří – neměl na sobě bílý plášť, ale džíny a zářivě barevnou košili s vyhrnutými rukávy. Nevypadal jako lékař. Už pár dní se neholil a měl špinavé ruce. Na stole stála sklenice s pivem a popelník plný nedopalků.

„Dobrý den, Alexi." Také on měl australský přízvuk. „Posaď se!"

To nebylo vyzvání, ale příkaz.

„Jsem Bill Tanner. Během příštích několika týdnů se budeme často vídat, takže bych ti měl hned na začátku objasnit pár věcí. Nedáš si pivo?"

„Ne," odpověděl Alex.

„Stejně by ses měl něčeho napít," poznamenala sestra. „Přece nechceš být dehydratovaný." Došla k ledničce a vytáhla z ní láhev minerálky. Alex se jí ani nedotkl. Rozhodl se, že hru těchhle lidí hrát nebude.

„Jaký byl let?" zeptal se Tanner.

Alex mlčel.

Doktor pokrčil rameny. „Jsi naštvaný. To je přirozené. Na tvém místě bych byl taky naštvaný. Ale možná jsi měl zvážit důsledky předtím, než ses s Hadí hlavou zapletl."

Předklonil se a Alex pochopil, že podobnou konverzaci nevede poprvé. Alex není první člověk, kterého do téhle tajné nemocnice násilím přivezli. Ti lidé také seděli na židli, na níž teď sedí on.

„Vysvětlím ti, jak to probíhá," spustil doktor Tanner. „Zemřeš. Je mi líto, že ti to musím říct, ale časem si na tu představu zvykneš. Všichni jednou zemřeme, i když ty pravděpodobně o něco dřív, než jsi předpokládal. Ale zkus se na to podívat z opačné stránky. Dobře se o tebe postaráme. Máme tu skutečně kvalifikovaný personál a je v našem zájmu, abys žil co nejdéle. Podstoupíš mnoho operací, Alexi. Čeká tě dost ošklivých dnů. Ale ty to zvládneš… Já vím, že ano. Pomůžeme ti až do cíle."

Alex se letmo podíval na vozík a odhadl vzdálenost mezi sebou a skalpely. Blesklo mu hlavou, že jeden chytne a použije ho jako zbraň. Ale to by mu nepomohlo. Radši ho vezme s sebou a schová si ho na později. Uvědomil si, že doktor čeká na jeho odpověď, a vyslovil sprostou nadávku. Tanner se jen usmál.

„Máš trochu nevybíravý slovník, synku," poznamenal. „Ale to nevadí. Už jsem všechny tyhle výrazy slyšel." Ukázal k oknu. „Teď zřejmě uvažuješ, jak by se odsud dalo utéct. Viděl jsi plot a možná tě napadlo, že bys ho mohl přelézt. Nebo ses možná podíval na řeku a rozhodl ses, že ji zkusíš přeplavat. Všechno to vypadá velice jednoduše, nemám pravdu? Žádné kamery. Jen sedm lidí v areálu. Já, čtyři sestry, Jacko a Quombi. Skoro žádná bezpečnostní opatření – to si zřejmě myslíš.

No, moc mě to mrzí, Alexi, ale hluboce se mýlíš. Když v noci vyjdeš ven, budeš muset počítat s Jackovým pitbullem. Jmenuje se Špičák a je velice ostrý. Jakmile tě spatří, roztrhá tě na cucky. Pokud jde o plot, ten je elektrický. Jestliže se ho dotkneš, probereš se až za týden. A ke generátoru se nedostaneš – samozřejmě pokud neumíš překonat ostnatý drát –, takže zapomeň na hrátky s elektrickým proudem. A i kdyby se ti přece jen podařilo utéct, k čemu by ti to bylo? Nacházíme se na kraji Národního parku Kakadu – je starý dvě miliardy let a stejně nebezpečný, jako byl svět po svém vzniku. Začátek oblasti Arnhem Land leží asi míli odsud, ale cesta tam vede skrz tropický prales, ve kterém zcela jistě zabloudíš. V případě, že tě neuštkne smrtonoš zmijí nebo pakobra australská, tam na tebe čekají pavouci, vosy, žahavé kopřivy, kousající mravenci a – na druhé straně – mořští krokodýli." Vztyčil palec. „Existují desítky způsobů,

jak v pralese zemřít, a každý z nich je bolestivější než všechno, co jsme pro tebe připravili tady.

Takže zbývá řeka. Vypadá lákavě, že? No, nemáme tu lodě – žádné kanoe, kajaky ani čluny, prostě nic, co bys mohl použít. Potom, co se odsud jeden chlapík pokusil dostat v rakvi, zamykáme dokonce i ty. Pamatuješ, Charleen?“

Sestra se rozesmála. „Jako pádlo použil víko.“

„Ale daleko se nedostal, Alexi, a ani ty se daleko nedostaneš. Protože teď tu máme předmonzunové období, které domorodci nazývají Gunumeleng. Vody přibývá a je dravá. Asi deset minut po proudu narazíš na první peřeje a pak se to pořád zhoršuje. Když zkusíš plavat, potlučeš se o kameny. Ale nejdřív se skoro určitě utopíš. A míli po proudu na tebe čekají vodopády Bora. Padesátimetrový převis, z něhož se každou minutu řítí tuna vody. Takže chápeš, co ti říkám? Jsi tu uvězněný, kamaráde, tak je to.“

Alex mlčel, ale ukládal si do paměti všechno, co Tanner povídal. Možná mu doktor prozradil víc, než si uvědomil. Zvenčí náhle uslyšel hučení – Piper opět nastartoval. Alex se podíval z okna a viděl, že se hydroplán vzdaluje od mola a připravuje se k odletu.

„Nechceme tě držet pod zámkem, Alexi,“ pokračoval Tanner. „Dobře tu vaříme, a jestli chceš pivo, klidně si ho vezmi z ledničky. Není tu televize, ale můžeš poslouchat rádio, a myslím, že tu máme i několik knížek. Snažím se ti vysvětlit, že v současné době jsi naším hostem. Zanedlouho se staneš naším pacientem – a jakmile se pustíme do práce, na procházky se už nedostaneš. Ale než k tomu dojde, chci, abys byl v pohodě.“

„Musíme ti změřit tlak,“ ozvala se sestra. „Správně. A teď, pokud ti to nevadí, si vyhrň rukáv, abych ti mohl vzít krev. To je jedno, na jaké paži. Také potřebuji vzorek moči. Podle mě jsi ve výborné formě, ale musím uložit veškeré údaje do počítače.“ Alex se nepohnul.

„Je to na tobě, synku,“ prohlásil Tanner. „Buď budeš spolupracovat, nebo nebudeš. Ale jestli chceš dělat drahoty, budu muset zavolat Jacka s Quombim. Trochu ti ručně domluví a pak tě svážou, takže stejně dostanu to, co potřebuji. Ale to asi nechceš, nemám pravdu? Nekomplikuj si to…“

Alex věděl, že nemá smysl vzdorovat. I když mu z toho bylo nanic, dovolil doktorovi a sestře, aby ho důkladně vyšetřili. Zkontrolovali jeho reflexy, prohlédli mu oči, uši a ústa, zvážili ho a změřili a odebrali mu nejrůznější vzorky. Konečně ho nechali jít.

„Dávej na sebe pozor, Alexi," rozloučil se Tanner. „Na Anglána jsi ve vynikající kondici." Měl z toho očividně radost. „Máš krevní skupinu A+," dodal. „Budeš ideální dárce." Udělal to v okamžiku, kdy se oblékal. Tanner psal něco do počítače a sestra se mu dívala přes rameno. Když si Alex obouval boty, chytil se vozíku, jako by se potřeboval opřít. Jednu ruku položil na skalpel, pak ho posunul na kraj a strčil si ho do kapsy. Bude muset jít velice opatrně, jinak se ošklivě pořeže. Doufal jen, že si zmizení skalpelu nikdo nevšimne.

Sestra zvedla hlavu a zjistila, že je Alex oblečený. „Odvedu tě do tvého pokoje," nabídla se. „Měl by sis odpočinout. Asi za hodinu ti přineseme večeři." Slunce už skoro zapadlo. Obloha byla temně šedá s červeným proužkem nad obzorem, který připomínal čerstvou ránu. Začalo pršet a na zem dopadala jedna velká kapka za druhou.

„Blíží se další bouřka," poznamenala sestra. „Kdybych byla na tvém místě, šla bych si brzy lehnout. A nezapomeň, že nesmíš ven. Špičák zase ví, že nesmí dovnitř. Jsme totiž *zdravotnické* zařízení. Ale jakmile vystrčíš nos ze dveří, vrhne se na tebe – a my nechceme přijít ani o mililitr tvojí krve! Ne, když litr stojí tisíc liber!"

Zavedla Alexe do malého pokoje v přízemí a odešla. Byla v něm postel, stůl a jeden větrák, který se pomalu otáčel pod stropem uprostřed místnosti; v jednom rohu stála těžká plechová kartotéční skříň. Alex ji otevřel, ale byla prázdná. Další dveře vedly do malé koupelny se sprchovým koutem, umyvadlem a záchodem. Alex vytáhl skalpel z kapsy a schoval ho do zavěšené roličky toaletního papíru. Nevěděl, jestli ho někdy využije, ale cítil se díky němu lépe. Možná ti lidé nejsou tak chytří, jak se domnívají.

Vrátil se do pokoje. Bylo v něm jediné okno s výhledem na jezero. Po odletu hydroplánu si Alex kupodivu připadal ještě osamělejší než dřív.

Posadil se na postel a snažil se utřídit si myšlenky. Ještě včera byl v Darwinu, blahopřál si k tomu, čeho dosáhl, a myslel si, že jeho mise skončila. A teď tohle! Jak mohl být tak hloupý? Přemítal, co je

s Ashem. Pořád nechápal, proč je na lodi rozdělili. Jestli major Jou věděl, že Ash pracuje pro ASIS, proč ho sem neposlal taky? Alex toužil svého kmotra opět spatřit. Byl v bezvýchodné situaci – a úplně sám.

Asi za hodinu se dveře otevřely a v nich se objevila jiná sestra s podnosem v ruce. Byla tmavovlasá a štíhlá, a kdyby neměla na bradě vyrážku, byla by moc hezká. Byla mladší než Charleen, ale stejně tak příjemná.

„Já jsem Isabel," představila se. „Budu se o tebe starat. Mám pokoj v polovině chodby, hned za schodištěm, takže kdybys něco potřeboval, stačí zavolat."

Položila podnos na stůl. K večeři byl steak s hranolky, ovocný salát a sklenice mléka, ale Alexovi se při pohledu na jídlo zvedl žaludek. Věděl, že se ho pouze snaží posilnit před tím, co ho čeká.

Všiml si dvou tabletek v plastovém kelímku. „Co to je?" zeptal se.

„Jen něco na spaní," odpověděla Isabel. „Někteří naši pacienti špatně usínají, zejména několik prvních nocí. A ty si musíš pořádně odpočinout." Ve dveřích se zastavila. „Jsi nejmladší pacient, jakého jsme tu kdy měli," dodala, jako by to chtěl Alex vědět. „Nech podnos přede dveřmi. Později ho odnesu." Alex se nimral v jídle. Neměl hlad, ale věděl, že se musí držet v kondici. Venku se rozpršelo silněji. Podobný tropický liják zažil v Jakartě. Slyšel, jak voda buší na střechu erandy a dopadá do stále se zvětšujících kaluží. Na obloze e zablesklo a Alex na okamžik spatřil temný, neproniknutelný prales. Připadalo mu, že se přiblížil – jako by se ho snažil pohltit.

Později nějak usnul. Nesvlékl se. Nedokázal se k tomu přinutit. Jednoduše si lehl na postel a zavřel oči.

Když je znovu otevřel, do místnosti už pronikalo první ranní světlo. Oblečení měl vlhké a bolelo ho celé tělo. Zvedl zápěstí a podíval se na hodinky. Ručičky byly stále na jedenácté hodině.

Od chvíle, kdy poprvé vyslal nouzový signál, už uběhlo skoro třicet šest hodin. Poslouchal zvuky zvenčí. Pronikavý křik nějakého ptáka. Zpěv saranče. Poslední kapky vody, které padaly z větví. Venku nikdo nebyl. MI-6 se stále ještě neobjevilo a Alex si už

nemohl nic nalhávat. Něco se zvrtlo. Hodinky nefungují. MI-6 nedorazí.

KLID NOCI

Druhý den odpoledne narušilo ticho pralesa hučení motoru. Piper Super Cub se vrátil.

Alex se nacházel ve zvláštním rozpoložení, kterému nerozuměl. Skoro jako by se smířil s osudem a nedokázal už najít sílu nebo dokonce touhu k útěku. Seznámil se s dalšími dvěma ženami, které v nemocnici pracovaly: sestrou Swainovou a sestrou Wilcoxovou, která mu hrdě oznámila, že bude jeho anesteziolożkou. Všechny se k němu chovaly mile. Svým způsobem byla právě díky téhle laskavosti celá situace o to děsivější. Neustále se ptaly, jestli má dost jídla a pití. Nechce něco ke čtení? Nemá chuť poslouchat hudbu? Brzy mu už jen jejich samotný hlas naháněl husí kůži. Nemohl se zbavit pocitu, že je a navždycky bude jejich majetkem.

Ale úplně se nevzdal. Stále pátral po způsobu, jak z téhle děsivé pasti uprchnout. Řeka nepřipadala v úvahu. Nebyly tu lodě; nic, co by mohl použít jako člun. Obešel celý plot.

Nikde žádné díry ani větve sahající na opačnou stranu. Uvažoval, že do plotu udělá otvor. Pořád ještě mu zbývala jedna ze tří mincí, které mu dal Smithers. Ale plot byl pod proudem. Strážní by okamžitě zjistili, co se stalo, a Alex pochyboval, že bez mapy, kompasu a mačety dokáže najít cestu pralesem.

Napadlo ho, že vyšle zprávu pomocí vysílačky. V administrativní budově zahlédl centrálu; nebyla zamčená ani ji nikdo nehlídal. Brzy mu došlo proč. Vysílačka byla napojená na číselnou klávesnici – aby fungovala, člověk musel vyťukat kód. Major Jou myslel skutečně na všechno.

Alex se díval, jak hydroplán přistál na hladině jezera a začal se pomalu otáčet k molu. Věděl, že přiletí. Doktor Tanner mu o tom včera večer řekl.

„To je tvůj první zákazník, Alexi," dodal vesele. „Jmenuje se R. V. Weinberg. Možná jsi o něm slyšel."

Alex jako obvykle neodpověděl.

„Je to televizní producent z Miami. Velice úspěšný. Ale trpí vážnou oční chorobou a potřebuje dvě transplantace. Takže to vypadá, že začneme s tvýma očima. Hned zítra ráno budeme operovat."

Alex zdálky pozoroval, jak Američanovi pomáhají vystoupit z letadla. Doktor Tanner ho varoval, aby se k „zákazníkovi“ nepřibližoval ani se s ním nesnažil promluvit. To bylo jedno ze zdejších pravidel. Ale když se na něj Alex díval, zaplavila ho taková nenávist, jakou k lidské bytosti ještě nikdy necítil.

Weinberg byl odporně tlustý. Měl kudrnaté šedivé vlasy a tvarohovitý obličej s povislými tvářemi a několika podbradky. Byl milionář, nicméně měl na sobě obnošené oblečení a pod trikem Lacoste se mu vzdouvalo obrovské panděro. Jenže Alexovi na něm nevadil pouze vzhled, ale hlavně jeho sobeckost, naprostá bezcitnost. Zítra bude Alex slepý a tenhle muž, aniž by se nad tím zamyslel, získá zpátky svůj zrak – jednoduše proto, že to chce a má na náhradní orgán peníze. Major Jou, doktor Tanner i sestry byli vyšinutí. Ale z Weinberga, z toho úspěšného podnikatele z Miami, se mu zvedal žaludek.

Alex čekal, až muž zmizí v domku, který pro něj připravili, a vydal se k jezeru. Na to, aby utekl, má pouze jedinou noc. Pak už to opravdu nebude možné.

Ale vztek, který cítil, náhle překonal pocit beznaděje. Jako by Alex dostal políček do tváře a najednou byl odhodlaný se bránit. Tihle lidé si myslí, že je bezmocný. Myslí si, že mají všechno pojištěné. Ale chybějícího skalpelu si nevšimli. A přehlédli něco ještě mnohem důležitějšího – přestože to měli přímo před nosem.

Hydroplán.

Pilot z něho vystoupil a v ruce držel zavazadlo. Vypadalo to, že zůstane v areálu do doby, než bude Weinberg schopný transportu. Alex nepochyboval, že vyřadil Piper z provozu, zamkl motor a klíče odnesl. A doktor Tanner je určitě přesvědčený, že žádný čtrnáctiletý kluk neumí pilotovat letadlo.

Ale to byla chyba: nechat hydroplán – a všechno v něm – zakotvený u mola.

Alex ho studoval, probíral alternativy a vymýšlel plán.

Možná objevil způsob, jak odsud uprchnout.

V půl deváté poslali Alexe do postele, a sotva si lehl, vešla do pokoje sestra Isabel. Nesla mu dvě pilulky na spaní a plastový kelímek s vodou.

„Ještě se mi nechce spát," protestoval Alex.

„Já vím, drahoušku," odpověděla Isabel. „Ale doktor Tanner tvrdí, že si musíš odpočinout." Podala mu pilulky. „Zítra tě čeká těžký den," pokračovala. „Potřebuješ se na to dobře vyspat."

Alex zaváhal, ale pak si pilulky vzal. Strčil si je do pusy a napil se vody.

Sestra se na něj usmála. „Nebude to tak hrozné," řekla. „Uvidíš." Vyděšeně si přitiskla ruku na pusu. „Vlastně…"

O hodinu později Alexe zkontrolovali a stejně tak v jedenáct. Pokaždé ho našli ležet – naprosto bez hnutí – v posteli. Doktora Tannera to překvapilo. Čekal, že se Alex o něco pokusí. Koneckonců, major Jou ho varoval, aby si na něj dal velký pozor, a dnes večer měl poslední příležitost k útěku. Ale někdy se to stává. Vypadalo to, že Alex se – navzdory své pověsti – smířil s beznadějnou situací a rozhodl se najít krátký únik ve spánku.

I tak se doktor Tanner choval opatrně. Než si šel sám lehnout, zavolal si do ordinace Quombiho s Jackem.

„Chci, abyste celou noc hlídali dveře Alexova pokoje," nařídil.

Muži se na sebe ohromeně podívali.

„To je zbytečné, šéfe," namítl Jacko. „Ten kluk spí jako dřevo. Už několik hodin."

„Může se probudit."

„Tak se probudí! Kam uteče?"

Tanner si promnul oči. Rád by se před operací dobře vyspal a neměl náladu na dlouhé diskuze. „Mám rozkazy od majora!" vyštěkl. „Chcete se dohadovat *s ním*?" Na okamžik se zamyslel a přikývl. „Tak jo. Uděláme to takhle. Jacko, ty budeš mít službu jako první a ve čtyři ho vystřídáš ty, Quombi. A Špičák musí být celou dobu venku. Chci mít jistotu, že se tu dneska v noci nebude nikdo producírovat. Jasné?"

Strážní přikývli.

„Fajn. Takže zítra…"

V půl čtvrté v noci seděl Jacko na verandě před Alexovým pokojem a listoval časopisem, který už četl přinejmenším padesátkrát. Měl špatnou náladu. Minimálně desetkrát prošel kolem Alexova okna a natahoval uši, jestli neuslyší nějaký zvuk. Nic. Jackovi připadlo, že všichni kvůli tomu klukovi zbytečně panikaří. Co je na něm tak zvláštního? Je pouze jedním z mnoha lidí, kteří prošli nemocnicí. Někteří křičeli a brečeli; jiní se snažili vykoupit si cestu ven. Všichni dopadli stejně.

Uběhlo posledních třicet minut jeho hlídky. Vstal a protáhl se. Špičák, který ležel opodál na trávníku, vztyčil ucho a zavrčel.

„To je v pořádku, Špičáku," uklidnil ho Jacko. „Jdu si lehnout. Quombi přijde každou chvilku."

Říhnul si, znovu se protáhl a zmizel ve tmě.

O deset minut později zaujal jeho místo Quombi. Byl mladší než on a skoro třetinu života strávil ve vězení. Pak ho objevil doktor Tanner a přivezl ho sem. Quombimu se práce v nemocnici líbila a bavilo ho popichovat pacienty, když stále slábli a slábli. Ale teď byl špatně naložený. Chtělo se mu spát – a za dnešní mimořádnou hlídku nedostal zaplaceno.

Když došel k domku, upoutal jeho pohled lesklý předmět v trávě, přímo přede dveřmi. Nějaká cizí mince. Quombiho nenapadlo zamyslet se nad tím, jak se sem dostala. Peníze byly peníze. Došel k ní a sehnul se, aby ji zvedl.

Matně si uvědomil, že se na něj z oblohy něco řítí, ale nestačil zvednout hlavu natolik rychle, aby to zahlédl. Kartotéční skříň ho mohla rozdrtit, ale měl štěstí. Jeden roh ho udeřil do spánku. I to stačilo, aby okamžitě ztratil vědomí. Skříň naštěstí dopadla do měkké trávy téměř neslyšně a Quombi se svalil jako podťatý strom. Pes vstal a bezradně zakňučel. Věděl, že se něco děje, ale netušil, co má dělat. Došel k nehybné postavě, očichal ji, potom se posadil na zadní a škrábal se za uchem.

Alex Rider se vyklonil z balkonu v prvním patře a spokojeně se usmál.

Celou dobu nespal. Schoval si pilulky do dlaně, spolkl jenom vodu a od té doby vyčkával. V noci několikrát vstal a čekal, až Jacko

odejde. Když uslyšel slova, která řekl psovi, oblékl se a pustil se do práce.

Dopravit těžkou kartotéční skříň do prvního patra bylo skoro nad jeho síly, a když ji svíral v náručí a podpíral kolenem, zřejmě mu dodávalo energii zoufalství. Nejhorší bylo, že celou dobu musel dávat pozor, aby s ní nenarazil do zdi nebo do dřevěného schodiště. Sestra Isabel měla pokoj v přízemí a mohl ji probudit sebemenší zvuk. Konečně kartotéku dovlekl do místnosti nad hlavním vchodem, z posledních sil se mu nějak podařilo zvednout ji na zábradlí balkonu a – zatímco šátral v kapse – udržet ji tam.

Dorazil právě včas. Quombi se objevil pár vteřin potom, co Alex hodil do trávy jako návnadu desetibathovou minci, kterou dostal od Smitherse. Past byla přichystaná.

A sklapla. Jacko si šel lehnout. V pokoji sestry Isabel panovalo ticho, takže se zřejmě neprobudila. Quombi byl v bezvědomí. S trochou štěstí bude mít dokonce proraženou lebku. A pes se nerozštěkal. Ten přišel na řadu pak.

Alex sešel po špičkách do přízemí a otevřel hlavní dveře. Když se objevil, Špičák začal vrčet, vstal a ve tmě se zablýskly jeho ohavné hnědé oči. Ale sestra Hicksová – stejně jako doktor Tanner – Alexovi řekla víc, než měla. Prohlásila, že pes ví, že nesmí do žádné budovy. To zvíře bylo očividně zabiják. Vypadalo nebezpečně dokonce i na pitbulla. Ale dokud Alex zůstane v domě, neublíží mu. „Hodnej pejsek," zamumlal Alex.

Natáhl ruku. Držel v ní kus steaku, který mu přinesli první den k večeři. Doktor Tanner mu prokázal laskavost, když ho varoval, že je v objektu pes. Alex vložil do masa šest prášků na spaní, které dostal během předchozích tří dnů. Otázkou bylo, jestli pes návnadu spolkne. Nepohnul se, a tak Alex hodil maso na trávník kousek od nehybného těla strážného. Zvíře se k němu rozběhlo a nedočkavě vrtělo pahýlem ocasu. Očichalo steak, pak ho lačně sevřelo v zubech a bez jediného žvýknutí ho spolklo.

Přesně jak Alex doufal.

Za deset minut začaly pilulky působit. Alex sledoval, jak je pes čím dál malátnější, až se konečně svalil na bok a zůstal bez hnutí ležet – jen břicho se mu zvedalo a klesalo. Konečně to vypadalo, že

má situaci pevně v rukou. Přesto vyšel ven velice opatrně, protože se bál, že se buď pes, nebo Quombi každou chvíli proberou. Ale nemusel si dělat starosti. Zvedl minci – ležela pár centimetrů od skříně – a rozběhl se do tmy.

V dálce se zablýsklo a vzduchem se rozlehlo tiché hřmění, které připomínalo zvuk bubnu valícího se z kopce. Zatím nepršelo, ale určitě přijde další bouřka. Skvělé. Přesně to Alex potřeboval. Rozhlédl se na obě strany. Areál nepřetržitě osvětlovala řada obloukových lamp. Zbytek nemocničního personálu, pilot a americký televizní producent určitě tvrdě spí. Alex na okamžik zaváhal. Napadlo ho, jak by bylo báječné, kdyby se právě teď objevilo MI-6 – třeba Ben Daniels a jednotka příslušníků SAS. Jenže věděl, že se to nestane. Všechno bylo na něm.

Rozběhl se k molu. Kéž by uměl řídit letadlo! Třeba by dokázal Piper nastartovat a za chviličku by byl odsud pryč – na cestě ke svobodě. Ale ve čtrnácti letech i přes všechno ostatní, co ho strýc naučil, byl na lekce pilotování moc mladý. Nevadí. Stejně letadlo použije – doktor Tanner totiž udělal obrovskou chybu. Z nemocnice se nedalo dostat – *ale jen když tu Piper nebyl*. Jenomže se vrátil; a přestože Alex nemohl s hydroplánem odletět, stejně mu pomůže k útěku.

Aniž ho někdo zahlédl, dorazil k molu a přikrčil se do stínu letadla, které se na dvou plovácích lehce pohupovalo na hladině. Znovu zahřmělo, tentokrát hlasitěji, a na ramena mu dopadlo pár kapek. Brzy začne bouřka. Alex se zadíval na Piper Super Cub. Na obou stranách se nacházely kovové vzpěry, které držely váhu kokpitu a trupu letadla. Zužovaly se do špičky, kde byly přišroubované k dlouhým plovákům z laminátu. Přesně jak si pamatoval.

Alex sáhl do kapsy a znovu z ní vytáhl desetibathovou minci, poslední z těch, které mu dal Smithers. Blesklo mu hlavou, že jestli to dobře dopadne, všechny tři mu zachránily život. Přitiskl ji na delší vzpěru a podíval se nahoru. Na obloze nesvítily skoro žádné hvězdy a honily se po ní bouřkové mraky. Náhle ji proťal nafialovělý blesk. Alex držel v ruce balíček žvýkaček. Čekal na zahřmění a stiskl spínač přesně v tu správnou chvíli.

Objevil se záblesk a vzápětí se ozval výbuch. Zřejmě by nebyl slyšet dokonce ani bez bouřky. Ale mince odvedla svou práci. Jedna vzpěra se rozervala; druhá se od plováku utrhla, takže se Piper naklonil na bok a ponořil se do vody. Alex si lehl na molo, položil nohy na plovák a vší silou se do něho opřel. Plovák se pomalu vzdaloval od trupu letadla. Zatlačil silněji a plovák se úplně uvolnil. Hydroplán se bezmocně houpal na hladině. Alex plovák chvatně uchopil a přitáhl ho ke břehu. Plovák měl skoro stejný tvar a velikost jako kajak nebo kanoe. Výbuch do něho dokonce udělal nahoře otvor, do kterého se Alexovi vejdou nohy. Samozřejmě neměl třmeny pro chodidla, stehenní popruhy ani opěradlo. Plavidlo bylo příliš ploché, ale díky tomu bude ve vodě stabilní, i když vzhledem k velké šířce se bude špatně ovládat. Bylo také strašně těžké. Většina moderních kajaků se vyrábí z kevlaru nebo grafitu a švy bývají z pryskyřice. Plovák Piperu bude asi stejně svižný jako londýnský autobus. Ale aspoň ho unese. Prostě to bude muset stačit.

Alex jel na kajaku třikrát v životě. Dvakrát se strýcem lanem Riderem, v Norsku a Kanadě; a jednou ve Walesu s brooklandskou školou, když plnil Cenu vévody z Edinburghu. S peřejemi – víry a válci, jámami a vratnými proudy, kvůli kterým je jízda na kajaku tak náročná – jisté zkušenosti měl, ale upřímně řečeno, jako protřelý kajakář se necítil. V žádném případě. Ze své poslední plavby si pamatoval jenom rychlost, výkřiky a rozbouřenou vodu. Tenkrát mu bylo třináct a myslel si, že měl velké štěstí, když vyvázl se zdravou kůží.

V kapse měl skalpel, který omotal toaletním papírem, aby se o něj nepořezal. Teď ho vytáhl, vybalil a v duchu si blahořečil, že ho tenkrát vzal doktoru Tannerovi z ordinace. Opatrně, aby mu nevyklouzl a nerozřízl si s ním dlaň, zarovnal ostré výčnělky kolem otvoru tak, aby vznikl hladký okraj. Věděl, že ho čeká náročná cesta; nechtěl si rozdrásat břicho a boky do krve. Skalpel měl krátkou, ale velice ostrou čepel a plovák byl zanedlouho přichystaný ke spuštění na vodu.

Nyní Alex potřeboval pádlo.

To byla jednodušší část úkolu. Doktor Tanner kvůli svým samolibým vtípkům o víkách od rakví přehlédl jednu věc. Pádlo totiž

bylo součástí bezpečnostního vybavení hydroplánu. Alex si ho všiml, když sem přiletěli – viselo na stěně kokpitu. Pilot ho použil, aby dokormidloval letadlo ke břehu.

Alex se vrátil na molo. Připadalo mu, že hydroplán se ponořil do vody ještě o něco víc. Nakonec se potopí úplně. Našel kus zlomené vzpěry a ukroutil ji, teď měl provizorní páčidlo. Počkal na další zadunění hromu a rozbil jím okno letadla. Zevnitř otevřel dveře, sáhl do kokpitu a sundal pádlo ze stěny.

Měl chuť vydat se okamžitě na cestu, ale ovládl se. Jestli jsou peřeje tak prudké, jak Tanner tvrdil, nemůže riskovat, že k nim dopluje ve tmě. Musí počkat na svítání. Silně teď pršelo a Alex byl promočený na kůži, ale svým způsobem z toho měl radost. Kdyby se někdo náhodou podíval z okna, skrz hustou clonu deště ho nespatří. Dokud popluje po širokém úseku jezera, bude odevšad vidět. Do pralesa dorazí teprve po pěti minutách usilovného pádlování.

Potřeboval odvést pozornost a zničehonic ho napadlo, že by k tomu mohl posloužit Piper. Opět zvážil různé možnosti. Do svítání, než bude natolik vidět, aby se vydal na řeku, mu zbývá přinejmenším hodina. Ten čas by mohl využít. Navíc chtěl na sebe nechat doktoru Tannerovi, R. V. Weinbergovi a všem ostatním památku.

Pobaveně se usmál. Tihle lidé byli nebezpeční, ale ovládali situaci už příliš dlouho.

Přišel čas pomsty.

NA DIVOKÉ VODĚ

Alex se vrátil k hydroplánu, chvíli se přehraboval v nákladním prostoru a brzy našel, co hledal: dva prázdné kanystry, které se mohly použít na vodu nebo na benzin. Potřeboval kousek gumové hadičky a utrhl ji z motoru. Nezáleželo na tom: tohle letadlo už nikam nepoletí. Odšrouboval víčko pod křídlem, jeden konec hadičky zasunul do palivové nádrže, druhý si strčil do pusy, potáhl a pak hadičku vyplivl. Zvedl se mu žaludek, protože v krku ucítil štiplavou pachuť leteckého benzinu. Nic se nestalo. Přinutil se to zkusit znovu a tentokrát to vyšlo. Vytvořil v nádrži vakuum a tekutina vytryskla ven. Přinesl kanystry a oba je naplnil až po okraj.

Když skončil, byly tak těžké, že je skoro nemohl uzvednout. Zaťal zuby a s kanystry v rukou se vydal přes trávník zpátky k nemocnici. Věděl, že riskuje, ale bylo mu to jedno. Napadlo ho, kolik jiných lidí sem asi přivezli, ubohých uprchlíků, kteří se vydali do Austrálie v naději na lepší život, ale skončili tady. Chtěl tohle místo vymazat z povrchu země. Někdo to měl udělat už dávno.

Nejnebezpečnější bylo vplížit se do ordinace doktora Tannera. Na obloze se objevily první paprsky světla a některá sestra se možná každou chvíli probudí. Ale v zásuvce doktorova stolu našel, co potřeboval. Zapalovač. Tanner by měl vědět, že kouření škodí zdraví. A navíc leze do peněz.

Alex, který se teď pohyboval rychleji, ale stále opatrně, aby nezpůsobil hluk, postříkal zeď nemocnice, verandu a zádveří benzinem. Zůstal ležet na dešťové vodě a nemísil se s ní. Měl v kalužích zvláštně nafialovělou barvu, která jako by zářila. Když mu zbyla poslední polovina kanystru, vrátil se k jezeru a nechával za sebou cestičku z paliva. Prázdný kanystr hodil do vody, pak vlezl do provizorního kajaku a pádlo si položil přes stehna. Byl skoro hotový.

Pádlo bylo moc krátké a kajak zoufale nevyvážený. Příď a záď by měly být ve vodě ve stejné vzdálenosti od otvoru, ale exploze ho bohužel nevytvořila uprostřed. Alex přesunul váhu. Plovák se ihned rozhoupal ze strany na stranu tak prudce, až si myslel, že se převrhne, ale v posledním okamžiku se mu ho podařilo stabilizovat. Pokusil se o to znovu, opatrněji a tentokrát úspěšně. Provizorní kajak

ležel rovně na hladině. Pomalu spustil pádlo do vody – laminát ho tlačil do zad, ale plovák se lehce naklonil dopředu. Měl ho pod kontrolou. Zhluboka se nadechl a odstrčil se od břehu. Těsně předtím škrtl zapalovačem. Objevil se plamínek a urputně bojoval s padajícím deštěm. Alex ho přiložil k trávě – okamžitě chytla a oheň se rozběhl k nemocnici, která teď byla v rychle přibývajícím světle jasně vidět. Alex už na nic nečekal. Usilovně v předklonu pádloval a napínal svaly na ramenou, aby byl každý záběr co nejmocnější. Než si na tu dřinu zvykl, několikrát se zakymácel, ale plovák dělal čest svému názvu – odvážel ho pryč. Plameny za jeho zády dorazily k nemocnici. Výsledek byl efektnější, než doufal. Dešťová voda roznesla letecké palivo úplně všude, a přestože dřevo bylo na povrchu mokré, dlouhá léta na australském slunci ho uvnitř vysušila na troud. Alex uslyšel tichý výbuch, jak se budova vzňala, a ucítil na ramenou žár. Když se ohlédl, spatřil, že nemocnice je v jednom ohni. Kapky se po kontaktu se střechou měnily v bílou páru a mezi padající vodou a zvedajícími se plameny zuřil lítý boj.

Z budovy zatím nikdo nevyšel, ale náhle stál na trávníku rozespalý Jacko a nedokázal pochopit, co se děje. Za ním vyběhl ven doktor Tanner. To už nehořela jen nemocnice. V plamenech bylo také administrativní centrum a jeden domek. Z areálu se obrovskou rychlostí stávalo spáleniště. Najednou se objevil ten Američan, R. V. Weinberg, oblečený do směšného pruhovaného pyžama. Hořely mu nohavice. Alex se usmál, když viděl, jak v dešti zběsile poskakuje a huláká. Lékařský zákrok budou potřebovat nejen jeho oči.

Tanner se ohlédl a spatřil Quombiho, který ležel bez hnutí na trávníku hned vedle obrovské kartotéční skříně. Okamžitě mu všechno došlo.

„Ten kluk!“ vykřikl. „Najděte toho kluka!“

Weinberg se vrhl do louže, a zatímco tam ležel, tiše naříkal. Tanner s Jackem ho ignorovali a rozběhli se hledat Alexe. Ale i kdyby je napadlo podívat se směrem k jezeru, bylo by pozdě. Alex jim už zmizel z dohledu, za oponu deště.

Náhle se ozvala ohlušující rána. Generátor se zastavil a vyletěl z něho gejzír jisker a oblak černého kouře. Elektřina, neschopná čelit společnému útoku vody a ohně, selhala. Tanner vztekle zavyl.

„Pane – letadlo!“ Jacko si všiml, že je Piper nakřivo, posazený na jediném plováku.

Tanner zíral na hydroplán, a zatímco mu po obličeji tekly čůrky deště, dal si dohromady, co se stalo. Teď už věděl, kde je Alex. Pohlédl na řeku a snažil se ho objevit, ale kouř, déšť a ranní šero okolní svět vymazaly. Stejně se ten kluk daleko nedostane. Ještě nic nekončí.

Doktor Tanner vytáhl z kapsy mobilní telefon a začal vytáčet číslo.

Alex uslyšel první peřeje ještě předtím, než je uviděl.

Jezero nebylo ve skutečnosti jezerem – byla to prostě rozšířená řeka. Určitě pro to existoval specifický výraz, ale od chvíle, kdy naposledy seděl na hodině zeměpisu, uplynula už dlouhá doba. Na opačném konci se řeka opět zužovala, takže břehy tvořily písmeno V, a Alex cítil, jak ho proud nese dopředu. Pádlo skoro nepotřeboval. Současně ho z obou stran obklopil prales; tyčily se nad ním stromy a vegetace jako by vytěsnila veškerý vzduch. A dolehl k němu zvuk, který si dobře pamatoval. V dálce se ozývalo tlumené hučení, jež ho okamžitě naplnilo hrůzou. Voda řítící se někde za zátočinou ho vyzývala, aby pokračoval.

Ponořil pádlo do vody, aby provizorní kajak otestoval, protože věděl, že bude muset zatáčet a uhýbat a ve zlomku vteřiny reagovat na to, co pro něj řeka připravila. Už pochopil, že nedokáže zastavit. Proud byl příliš silný a břehy příliš vysoké. Nejbližší stromy prostě končily ve vodě, jejich kořeny se klikatily dolů a za nimi se tyčily výhružně vyhlížející skály. Alespoň že je daleko od nemocničního areálu – nebo toho, co z něho zbylo. A doktor Tanner mu už řekl, že tam nemají žádné lodě. Z hydroplánu je vrak. Z nemocnice stále stoupal kouř – Alex ho viděl nad hradbou stromů. Nikdo ho nemůže pronásledovat.

Objel zátočinu a dorazil k prvnímu úseku peřejí. Ten pohled mu připomněl, že není dosud v bezpečí. To nejhorší má stále před sebou a možná jen vyměnil jeden způsob smrti za jiný. Řeka před ním prudce padala dolů a z obou stran ji obklopovaly obrovské balvany a kmeny stromů. Řada rozeklaných skalních prahů tvořila jakési

přírodní schodiště. Jestli se dostane na místo, kde je příliš mělko, plovák se rozlomí – a on se utopí. Kolem něho pěnila a klokotala voda, tisíce galonů řítících se z jedné římsy na druhou. Aby to bylo ještě horší, celý úsek byl posetý víry, oblastmi, kde se voda hnala nahoru, jako by se vařila. Jestli se v některém ocitne, ztratí nad plovákem kontrolu a bude řece vydán na milost a nemilost.

Potíž je v tom, Alexi, že vlastně nikdy nemáš situaci pevně v rukou – ať už si myslíš cokoli. Prostě dál pádluj a nesnaž se s proudem bojovat, protože ten vždycky vyhraje.

Vybavila se mu slova jeho strýce, která – jak mu připadalo – pronesl neskutečně dávno. Alex si přál, aby z nich mohl načerpat útěchu. Připadal si jako utržený knoflík v pračce. Nebyl pánem svého osudu. Zaťal zuby, sevřel pádlo pevněji a vyrazil dopředu.

Pak už nic nedávalo smysl. Bojoval, zmítal se zleva doprava, nic neviděl. Kolem něho se řítila voda, bičovala ho do obličeje, bušila do něho zezdola. Zapíchl pádlo do vody, předním záběrem se na místě otočil a těsně minul černý balvan s ostrými okraji. Zelený baldachýn se zatočil kolem něho; stromy se změnily v rozmazanou šmouhu. Alex neslyšel. Uši měl plné vody, a když otevřel pusu a zalapal po dechu, nahrnula se mu i do krku. Další dva mocné záběry, kterými se vyhnul dalším kamenům, a pak prudká rána, jak plovák narazil do jednoho prahu. Naštěstí se nerozlomil. Na Alexe dopadla obrovská vodní masa a ponořil se pod hladinu. Začal se topit.

Ale zničehonic se ocitl z peřejí venku. Byl potlučený a vyčerpaný, jako by si to s řekou právě vlastnoručně rozdal, což byla svým způsobem pravda. Břicho a záda měl v jednom ohni, protože se pořezal o ostré okraje otvoru. Alex sáhl pod promočený hadr, který byl kdysi tričkem, aby poranění zkontroloval. Když ruku vyndal, měl prsty od krve. Voda za jeho zády pěnila a řítila se přes kameny, rozzuřená, že jí oběť unikla.

Alex věděl, že je na konci svých sil. Vyvázl z toho jen díky zoufalství – a čirému štěstí. Od chvíle, kdy se dostal do peřejí, ztratil představu, kde má těžiště, což vlastně znamenalo, že ztratil všechno. Byl jako kus dřeva, které dravý proud unáší neznámo kam. Nejenže měl kajak nevhodný tvar. Ve skutečnosti o žádný kajak nešlo. Byl to plovák utržený z hydroplánu, a kdyby se Alex rozhodl podniknout

tuhle cestu v ukradené rakvi, pochyboval, že by nad ní měl větší kontrolu.

Snažil se vybavit si, co mu o řece řekl doktor Tanner. Po prvních peřejích se situace ještě zhorší. A pak, míli po proudu, přijdou vodopády Bura. Ten název se mu ani trochu nelíbil. Někde bude muset vylézt na břeh a zkusit to pralesem. Urazil už slušný kus cesty. S trochou štěstí by možná došel na kraj zátopového území na opačné straně pralesa. Někde blízko přece musí být nějaká civilizace: správce obory, letecká ambulance, prostě kdokoli! Najde je.

Ale zatím nebylo kde přistát. Břehy se zvedaly strmě do výšky a skály tvořily téměř jednolitou hradbu. Když se podíval vzhůru, připadalo mu, že vrcholky stromů jsou nesmírně daleko. Přestože byl promočený na kůži, nebyla mu zima. V deštném pralese panovalo vlhké dusno. Pohyboval se rychle, protože ho stále unášel proud. Natahoval uši, aby zaslechl další úsek peřejí, ale uslyšel něco úplně jiného – poslední zvuk, jaký čekal.

Vrtulník.

Kdyby se dosud řítil peřejemi, určitě by hučení lopatek neslyšel, ale právě se nacházel v jedné úžině, kde voda sice proudila rychle, ale tiše. Přesto musel zvednout hlavu, aby se ujistil, že si vrtulník nevymyslel. Nějak mu připadalo nepravděpodobné, aby se objevil brzy ráno, uprostřed australského pralesa. Ale byl tam. Zatím vypadal jako tečka a stále se blížil.

Alexovi nejdřív blesklo hlavou, že konečně dorazilo MI-6 – když už bylo skoro pozdě. Znovu se podíval na oblohu a jeho naděje se začaly hroutit. Na tom vrtulníku bylo něco zlověstného, na způsobu, jakým ho sledoval – jako hmyz připravený bodnout. Kdyby se blížilo MI-6, byli by tu už před mnoha dny. Ne. Tohle je někdo jiný. A není na jeho straně.

Vrtulník byl typ Bell UH-1D, takzvaný „Huey“, jeden z nejznámějších létajících strojů na světě od chvíle, kdy jich Američané poslali v šedesátých letech stovky do Vietnamu. Alex poznal jeho dlouhý, štíhlý trup s protaženým ocasem. Dveře nákladního prostoru byly otevřené a seděl v nich muž, kterému visely nohy ve vzduchu a na klíně měl nějakou zbraň. Určitě jde o nešťastnou shodu okolností. Doktor Tanner přece nemohl přivolat

pomoc během těch několika minut, co byl Alex pryč. Vrtulník se už zřejmě nacházel na cestě, možná vezl zásoby, a Tanner ho jednoduše přesměroval za ním.

Alex se neměl kam schovat. Byl uprostřed řeky a nepohyboval se natolik rychle, aby jim mohl zmizet z dohledu. Alespoň že vrtulník není vybavený kulomety, hazukami nebo protitankovými střelami. A ten muž má pouze pušku. To bylo také dobré. Kdyby šlo o samopal, Alex by neměl sebemenší šanci. Ale i tak, slušný střelec ho dokáže bez problémů zasáhnout. Alex měl najednou pocit, že má příšerně odhalená záda a ramena. Skoro cítil, jak se mu do nich zavrtává první kulka.

Sehnul hlavu k hladině, čímž přesunul těžiště a naklonil plovák na stranu. Levým ramenem se teď dotýkal vody, a zatímco vší silou pádloval, mířil k nejbližšímu břehu. Tenhle záběr se nazýval nízké vylehnutí a Alex doufal, že díky němu nejenže pojede rychleji, ale také nebude tak snadným cílem pro odstřelovače nahoře.

Něco udeřilo do hladiny jen pár centimetrů od jeho hlavy a o mikrosekundu později uslyšel ránu z pušky. Kulka k němu doletěla dřív než zvuk výstřelu. Alex se prudce napřímil. Z levé tváře mu kapala voda, ale byl u cíle: shluku stromů visících nad řekou, které tvořily zelený tunel. Minimálně na padesát metrů zmizí odstřelovači z očí.

Další úsek divoké vody se nacházel hned za tunelem. Peřeje byly jeho nepřítelem, ale teď se svým způsobem staly jeho spojencem. Díky rozbouřené vodě, vírům a vlnám, které jím házely ze strany na stranu, ho bude obtížnější zasáhnout. Ale stihne k nim dorazit? Vrtulník se vznášel přímo nad ním. Listy a větve se divoce zmítaly, lámaly a padaly ze stromů. Proud vzduchu bičoval hladinu a řev motoru byl téměř ohlušující.

Když Alex vyjel z tunelu, prudce zabral pádlem a použil k tomu veškerou sílu trupu a ramen. Ozvaly se další dva výstřely. Jedna kulka zasáhla plovák a přímo před Alexem se objevila díra. Střelec ji vypálil z boku, takže pronikla laminátem a vyletěla těsně nad čárou ponoru. Musela o milimetry minout Alexovu nohu.

Vlevo a pak vpravo, dva mocné záběry pádlem a ocitl se v peřejích. Neměl čas vybrat si trasu – nebo si připravit taktiku, aby

další úsek přežil. A tenhle byl ještě horší než předchozí, s rychlejší vodou, prudším spádem a ostrými kameny, které jako by ho chtěly nabodnout nebo přeříznout.

Dokonce i odstřelovač jako by zaváhal a nechal řeku, aby udělala jeho práci za něj.

Když si nevíš rady, pádluj. To byl další pokyn Iana Ridera a Alex se jím řídil – automaticky střídal záběry, nejdřív jedna strana, pak druhá, a probojovával si cestu vpřed. Vrtulník zmizel. Zakryla ho vodní tříšť. To ovšem také znamenalo, že oni nevidí jeho. Náhle se ozvala ohlušující rána, ale nebyl to výstřel. Předek plováku narazil do balvanu, takže se Alex prudce otočil a několik vteřin sjížděl řeku pozadu. Ponořil pádlo do vody a za pomoci proudu se snažil vrátit do původní polohy. Při tom vypětí mu málem praskly svaly na pažích, ale plovák se nakonec obrátil a opět vystřelil dopředu. Na Alexe dopadla snad všechna voda na světě. Ale tím to skončilo. Peřeje projel.

Řeka se před ním rozšířila a tentokrát stromy nestály hned u břehu, takže neposkytovaly úkryt. Plovák unášel dravý proud. Alexovi připadalo, že se voda řítí stále rychleji a rychleji. Proč? Neměl čas hledat odpověď. Zvedl hlavu a spatřil, že na něj míří odstřelovač. Byl tak blízko, že rozeznal strniště na jeho bradě a prst přitisknutý na spoušti.

Mohl udělat pouze jedinou věc, poslední uskok. Možná při něm přijde o život, jenže Alex bojoval a nehodlal tam jen tak sedět a čekat, až ho střelec sejme. Muž vypálil. Alex cítil, že mu kulka škrtla o krk, těsně nad ramenem. Málem zaječel. Měl pocit, jako by ho někdo řízl kuchyňským nožem. Ale přesně v ten okamžik se zhluboka nadechl, vrhl se do strany, zvedl koleno a obrátil plovák dnem vzhůru.

Chtěl, aby si odstřelovač a pilot vrtulníku mysleli, že ho dostali. Ze vzduchu uvidí jen převrácený trup plováku. Alex visel vespod, obličej a ramena mu bičoval proud, ale pádlo svíral pevně v rukou. Stále se řítil dopředu. Jestli narazí hlavou na kámen, bude po něm. To je jasné jako facka. Ale buď to, nebo přiletí kulka seshora.

Následující minuta byla v Alexově životě ta nejdelší. Cítil, že se pohybuje, ale nic neviděl. Když se o to pokusil, všechno bylo

tmavošedé a do očí ho bičovala voda. Slyšel hučení vody a ve velké dálce vznášející se vrtulník. Nohy měl uvězněné v plováku nad hlavou, srdce mu bušilo jako zvon a plíce se dožadovaly čerstvého vzduchu.

Ale musí vydržet. Jak dlouho ho bude vrtulník sledovat, než odstřelovač usoudí, že splnil svůj úkol? Hrudník se mu napínal. Z úst a uší mu vycházely bubliny, čímž přicházel o vzácný kyslík. Neměl tušení, jak dlouho je pod vodou. Cítil, že plovák do něčeho narazil, a otřásly se mu všechny kosti v těle. Bylo to šílené. Topil se. Jestli bude vyčkávat moc dlouho, nebude mít sílu otočit se zpátky.

Konečně, naprosto vyčerpaný a téměř v bezvědomí, začal jednat. Ten pohyb se slangově nazýval „kyčloškub“. Alex si zabořil obličej do břicha a odpíchl se pádlem. Současně zavlnil boky a přiměl plovák, aby se převrátil.

Jeho hlava a ramena se okamžitě vynořily nad hladinu a po obličeji mu tekly čůrky vody. Oslnilo ho jasné světlo. Plovák se nejdřív rozhoupal, ale pak se stabilizoval. Alex, omámený a lapající po dechu, zjistil, že se nachází uprostřed řeky a pohybuje se ještě rychleji než dřív.

Byl sám. Vrtulník zmizel. Viděl ho, jak míří k sloupci černého kouře, který dosud stoupal z nemocničního areálu. Takže to vyšlo. Mysleli si, že je mrtvý. Alex se podíval dopředu a došlo mu, že je skutečně mrtvý. Teď pochopil, proč odletěli. Bylo jedno, jestli byl pod plovákem stále naživu, protože to, co viděl před sebou, stejně nepřežije.

Dorazil k vodopádům Bora, rovné čáře, která označovala konec světa. Voda, stovky a tisíce galonů, se přes ni řítila dolů. Nad propastí visela mlha, bílý oblak. A za ní – nebylo nic.

Slyšel, jak voda burácí, a věděl, že není cesty zpátky. Žádná síla na světě by ho teď nedokázala zastavit.

Alex otevřel ústa, a když se přehoupl přes okraj, zoufale vykřikl.

BEZ BATERIÍ

Nekonečnou vteřinu visel v prostoru – v uších se mu rozléhal řev vodopádů, do očí ho bodala jemná tříšť a byl přesvědčený, že zemře. Voda připomínala obrovského tvora a šílenou rychlostí se řítila přes hranu skalního prahu. A s bezpečným přistáním rozhodně nemohl počítat. Když se podíval dolů, padesát metrů pod sebou spatřil vařící se kotel, který se nemohl dočkat, až ho pohltí.

Na přemýšlení nebyl čas, nebyl čas na nic jiného než na instinktivní reakci, kterou měl zažitou z dávných lekcí. Musí nějak zmírnit náraz při dopadu na hladinu. Buď aktivní! Nedovol, aby tě vodopád prostě strhl. V posledním okamžiku před pádem se Alex napjal, zhluboka se nadechl a pak jednou mocně zabral pádlem.

Svět se nachýlil.

V uších se mu rozléhal ohlušující řev. Voda ho oslepila a bušila mu do hlavy. Uvědomoval si jen to, že křečovitě svírá pádlo.

Předkloň se. Nechceš s vodou bojovat – musíš se jí poddat. Čím větší výška, tím větší úhel budeš při dopadu potřebovat. A – vzpomněl si, když už bylo málem pozdě – otoč hlavu na stranu, jinak ti náraz rozdrtí všechny kosti v obličeji. Padal. Napůl ve vodě, napůl ve vzduchu. Stále rychleji a rychleji.

Snaž se dopadnout do bílého místa. Tam je ve vodě nejvíc vzduchu, který změkčí tvůj pád. Nekřič. Musíš zadržet dech. Jak je to ještě daleko? A jak je nádrž pod vodopádem hluboká? Panebože – jestli dopadne na skálu, rozbije se na kusy. Ale na podobné obavy bylo už pozdě. Vodní tříšť ho bodala do očí. Zavřel je. Proč se dívat na vlastní smrt?

Plovák dopadl do kotle přídí a spodní proud ho okamžitě vtáhl pod hladinu – a Alexe s ním. Než se nad ním zavřela voda, cítil, že nohy a břicho zachytily při dopadu plný náraz. Bušila mu do ramen, drtila ho. Hlava se mu prudce zvrátila dozadu a pádlo mu vylétlo z ruky. A pak tloukl rukama a zoufale kolem sebe tápal, aby se dostal z plováku, který ho táhl do hlubiny. Loktem narazil do skály a skoro si ho zlomil. V šoku vypustil dech a věděl, že na to, aby se dostal na hladinu, mu zbývá jen několik vteřin. Jenže měl uvězněné nohy. Nedokázal je vyndat. Plovák se potápěl a stahoval ho s sebou. Vší

silou zakroutil spodní částí těla a nějak se mu podařilo vyprostit boky z plováku. Znovu zabral. Nejdřív jedna noha, potom druhá. Polykal andělíčky. Už nevěděl, kde je nahoře a kde dole, ale nohy měl konečně volné. Kopl a pak ještě jednou. Voda jím otáčela, prudce jím zmítala ze strany na stranu. Docházely mu síly. Poslední pokus…

…a hlava a ramena se vynořily nad hladinu. Proud ho už odnesl daleko od nebezpečí. Za zády mu burácely nepředstavitelně vysoké vodopády Bóra. Plovák nikde neviděl. Určitě se rozbil napadrť. A jak Alex vdechoval svěží vzduch, věděl, že udělal všechno správně a že jako zázrakem přežil. Utkal se s vodopády a porazil je. Proud zpomalil. Alex měl naprosto ochablé končetiny. Vyprchala z něho veškerá energie. Zaklonil hlavu, aby měl ústa nad hladinou, a nechal se unášet proudem – to bylo jediné, čeho byl schopný. Připadalo mu, jako by spolykal galon vody, a letmo si vzpomněl na choleru, žlutou zimnici a všechno ostatní, co tahle tropická řeka mohla obsahovat. ASIS se ho neobtěžovala před odletem do Bangkoku naočkovat. No, s tím si bude muset dělat starosti později. Stěžovat si jim, až to bude aktuální…

Ještě nikdy si nepřipadal tak vyčerpaný. Voda se změnila v podušku a Alex skoro toužil zavřít oči a spát. Jak daleko se dostal? Doktor Tanner tvrdil, že vodopády jsou asi míli od nemocnice, ale Alex měl dojem, že urazil dvakrát větší vzdálenost. Vrtulník neviděl. To bylo dobré znamení. Mysleli si, že je mrtvý, takže ho nechají na pokoji.

O něco později zjistil, že leží na říčním břehu z oblázků a písku. Voda ho tam vyplavila, aniž si toho všiml, a musel usnout, protože slunce teď stálo na obloze mnohem výš. Nechal se laskat jeho paprsky. Vypadalo to, že si nic nezlomil. Krk a záda měl potlučené a bolavé – páteř zachytila plnou sílu nárazu – a trup, boky a nohy samou oděrku a modřinu. Ale věděl, že mu to prošlo lehce. Měl jen mizivou šanci, že pád z vodopádů přežije, ale vyváznout bez vážnějšího zranění byl téměř zázrak. Vzpomněl si, co mu Ash vyprávěl o jeho otci. *Měl z pekla štěstí.* No, zdá se, že to po něm zdědil.

Ash.

Útesový ostrov.

Tsunami směřující k Západní Austrálii.

Alex byl tak zaměstnaný sám sebou, že mu tahle věc úplně vypadla z hlavy. Kolik mu zbývá času, než major Jou odpálí bombu, která bude mít na zemské tektonické desky tak zničující účinek? Není už pozdě? Alex se namáhavě posadil, a zatímco se vyhříval na slunci, snažil se do svého potlučeného těla vrátit život. Současně přemýšlel. Major mluvil o čtyřech dnech. O půlnoci toho posledního se Země ocitne pod vlivem jakési přitažlivé síly a zlom v mořském dně bude nejzranitelnější.

Čtyři dny. Tři z nich strávil v nemocničním areálu. Takže k tomu dojde dneska v noci! Teď je přibližně deset hodin dopoledne. Má tedy něco málo přes dvanáct hodin na to, aby zabránil příšerné katastrofě, vraždě osmi lidí na Útesovém ostrově a smrti tisíců dalších v Austrálii.

A v tu chvíli si uvědomil, jak je celá situace beznadějná. Je pravda, že se mu podařilo uniknout děsivé smrti, kterou pro něj připravil major Jou. Ale kde vůbec je? Rozhlédl se a zjistil, že se dostal ven z pralesa. Seděl na kraji zátopového území a v dálce, dobrých třicet mil odsud, spatřil pohoří. Obklopovaly ho nízké, jakoby trpasličí stromy, které neuměl pojmenovat, několik balvanů a pár termitišť. Ve vzduchu se vznášela sladká vůně, jež připomínala doutnající dřevo. To bylo všechno. Jestli měla pustina střed, pak se nacházel tady. Nemohl nic dělat. Nikdo ho nebude operovat, ale stejně zemře – buď hladem, nebo na nějakou tropickou nemoc. Samozřejmě v případě, že ho do té doby nesežerou krokodýli. Alex si přejel špinavou rukou přes obličej. Připadalo mu, že od chvíle, kdy tahle mise začala, se nic nedařilo. Neměl ji pod kontrolou. Vybavil si kancelář ASIS v Sydney a Ethana Brooka, když mu líčil, co bude muset udělat. Poskytne Ashovi zástěrku, to je všechno. Bude to jednoduché. Místo toho ale prožil nejhorší dva týdny svého života. Panebože! Měl poslechnout Jack!

Znovu pohlédl na hory v dálce. Cesta k nim by mu trvala minimálně jeden den. Příliš dlouho. A proč by měl předpokládat, že tam někdo bydlí? Z letadla neviděl žádné silnice ani domy. Kéž by se mohl spojit s MI-6. Podíval se na zápěstí. Hodinky – přes to, co právě prožil – byly jako zázrakem celé. Otázka zněla – proč

nefungují? Smithers je vyrobil speciálně pro něj. Ty hodinky musejí vysílat signál. Tak z jakého důvodu ho MI-6 ignoruje? Alex si vzpomněl na setkání s paní Jonesovou a Benem Danielsem, neboli Lišákem. Nedokázal uvěřit, že by ho člen SAS nechal na holičkách. Tak co se zvrtlo?

Sundal si hodinky ze zápěstí a prozkoumal je. Přestože vypadaly lacině a nevkusně, jako by si je pořídil na pouličním trhu v Afghánistánu, určitě byly vyrobené tak, aby něco vydržely. Remínek musel být pevný, když přestál cestu přes vodopády Bora, a Alex usoudil, že pouzdro je vodotěsné. Ručičky stále ukazovaly jedenáct hodin. Podél celé spodní části hodinek se táhla rýha: stěna se dala odšroubovat. Přitiskl na ni palec, otočil a pouzdro se s překvapivou lehkostí otevřelo.

Hodinky obsahovaly složité mikroobvody, které musel Smithers vymyslet a nainstalovat. Byly naprosto suché. Do pouzdra nepronikla ani jediná kapka. Hodinky fungovaly na baterii, která měla ležet v kruhové prohlubni přímo uprostřed.

Ale baterie chyběla. Prohlubeň byla prázdná.

Takže takhle to je. Tohle je důvod, proč neslyšeli jeho signál. Ale jak se to mohlo stát? Smithers byl vždycky na jeho straně. Je naprosto nepravděpodobné, že by zapomněl na něco tak důležitého. Alex se snažil ovládnout vztek. Umře kvůli chybějící baterii!

A kde sežene náhradní? Nějak pochyboval, že v téhle pustině objeví baterii Boots. Alex měl na okamžik chuť hodit hodinky do řeky. Nechtěl ten krám už nikdy vidět.

Dlouhou dobu se nepohnul. Nechal na sebe pražit slunce, které mu vysoušelo oblečení. Kolem hlavy mu zabzučela moucha a Alex ji odehnal. Přistihl se, že si v duchu přehrává všechno, co prožil: vodopád, zběsilou jízdu peřejemi, okamžik, kdy zapálil nemocnici. Copak to fakt bylo k ničemu? A předtím večeře s majorem Jou, honička na palubě *Liberijské hvězdy*, objevení Berlínské modři, zásah KOPASSUS, skladiště hraček v Jakartě. Žádná baterie!

Vzpomněl si na svůj pobyt v Bangkoku a na to, co mu Ash vyprávěl o jeho rodičích. To byl jediný důvod, proč s tímhle vším souhlasil – aby se dozvěděl něco o sobě. Stálo to za to? Asi ne. Po pravdě řečeno, Ash ho zklamal. Jeho kmotr. Alex doufal, že se

spřátelí, ale navzdory času, který spolu strávili, ho ani pořádně nepoznal. Ash byl pro něj velkou záhadou – a na začátku připravil na Alexe boudu, tu záležitost v lese nedaleko Swanbournu.

Vzpomněl si, jak Ashe poprvé uviděl – byl oblečený ve vojenské uniformě, v ruce držel poloautomatickou pušku a vynořil se ze tmy, když Alex stál na falešné mině uprostřed falešné palby. Jak mu to mohli udělat?

Nehrozilo ti skutečné nebezpečí. Celou dobu jsme věděli, kde se právě pohybuješ.

To mu Ash řekl ten večer v hotelu Peninsula, když seděli u bazénu. Teď si na to Alex vzpomněl.

A jak to věděli?

V podrážce jedné boty jsi měl vysílačku.

Boty.

Alex se na ně podíval. Veškerá barva na nich vybledla a byly roztrhané, samá díra. Je možné to, co si myslí? Boty dostal na palubě letadlové lodi, která ho vyzvedla, když přistál v Tichém oceánu. Tu vysílačku mu tam dal plukovník Abbott na základně SAS ve Swanbournu. Stále měl na nohou stejný pár.

Když ho Cloudy Webberová přestrojila za Afghánce, dala mu úplně jiné oblečení – ale boty mu neseděly, a tak mu dovolila, aby si nechal svoje. Znovu se převlékl teprve na večeři s majorem Jou. Anglickou značkovou košili a džíny měl na sobě až do příjezdu do nemocnice, kde na něj na pokoji čekaly čisté věci. Ale ani major Jou, ani doktor Tanner mu nedali nové boty. Takže vysílačka, kterou do nich plukovník Abbott vložil ve Swanbournu, musí být pořád v podrážce. Určitě nefunguje. Byla zkonstruovaná na krátkou vzdálenost.

Ale možná je na baterii.

Alex potlačil záchvěv vzrušení. Příšerně se bál možného zklamání. Sklonil se a zul si boty, aby si je mohl prohlédnout. Ash mu řekl, že vysílačka je v jedné podrážce. Alex boty obrátil. Podrážky byly gumové a žádnou škvíru neviděl, prostě nic, co by vypadalo jako tajná přihrádka. Vytáhl zevnitř vložky. A v tu chvíli to spatřil – v levé botě, přímo nad patou byla zalepená trhlinka v látce.

Trvalo mu deset minut, než látku odtrhl – pomáhal si při tom prsty, zuby a ostrým kamínkem z říčního břehu. Celou dobu věděl, že to možná nebude k ničemu. Baterie byla v podrážce dva týdny. Možná je vybitá. Navíc určitě nebude pasovat do vysílačky v hodinkách. Ale šance najít baterii uprostřed australské pustiny se na začátku rovnala nule.

Nadzvedl látku a bylo to tam – maličká soustava obvodů, která mu měla při bombardování v lese zachránit život. A nechyběl ani zdroj energie: plochá lithiová baterie, asi dvakrát větší než ta, která patřila do hodinek. Alex ji vyndal a sevřel ji v dlani, jako by to byl zlatý valoun. Teď ji ještě připojit. Neměl ani šroubovák, ani vodič, ani kovové kontakty, prostě nic. Skvělé!

Nakonec ulomil ze sousedního keře dva trny a použil je jako miniaturní pinzetu, aby z podrážky vydoloval pár drátků. Trvalo mu to celou věčnost, a jak slunce stoupalo na obloze, cítil, že mu po čele teče pot. Ale neodpočinul si. S úzkostlivou opatrností rozpáral vnitřek vysílačky a uvolnil dva kousky drátku, každý sotva centimetr dlouhý. Je baterie stále funkční? Přiložil k ní drátky a k jeho radosti se objevila jiskřička. Zatížil drátky dvěma oblázky a teď už jen stačilo připojit baterii k hodinkám.

Víc udělat nemohl. Umístil hodinky na plochý kámen a baterii s dotýkajícími se drátky, které dodávaly do vysílačky vzácnou elektřinu, položil vedle nich. Potom si lehl do stínu pod strom. Vysílačka teď buď funguje, nebo nefunguje. Brzy to zjistí. Za pár minut tvrdě spal.

PŘEPADOVÁ JEDNOTKA

Alexe probudilo hučení vrtulníku. Nejdřív se vyděsil, protože se lekl, že se Bell UH-1D vrátil. Pokud je to tak, vzdá se. Jednoduše už nemá žádnou energii. Nemá nic, čím by se bránil. Ale když zamžoural do slunce, okamžitě zjistil, že tenhle vrtulník je větší, se dvěma rotory: Chinook. A ze dveří se vykláněla postava.

Tmavé oči. Krátké černé vlasy. Ruka zdvižená na pozdrav. Byl to Ben Daniels.

Zatímco Chinook přistával na nedalekém plácku v buši, Alex vstal. Vydal se k němu, ale dával pozor, kam bosými chodidly šlape. To by bylo jako naschvál, kdyby ho teď uštkla smrtelně jedovatá zmije! Ben vystoupil a mlčky se na něj díval. Pak, než mu v tom Alex stačil zabránit, ho chytil za ramena a sevřel ho v drtivém objetí.

„Tak tady jsi!“ zahulákal, aby překřičel hučení rotorů. „Měl jsem o tebe příšernej strach!“ O krok couvl a zeptal se: „Co tady sakra děláš? Kde ses tu vzal?“

„To je na dlouhý vyprávění,“ odpověděl Alex.

„Má to něco společnýho s tím kouřem kousek proti proudu řeky?“ Ben zvedl palec. „Zahlídli jsme ho cestou.“

„Bývala to nemocnice.“ Alex nedokázal zamaskovat úlevu, že všechno nakonec dobře dopadlo. „Jsem moc rád, že vás vidím…“

„Paní Jonesová šílí. Věděli jsme, že jsi odletěl do Jakarty, ale pak jsme tě ztratili. Má lidi po celý Indonésii, ale mě poslala do Darwinu pro případ, že by se ti tam podařilo doplout. Tři dny jsem na tebe čekal a doufal, že se ozveš. Vypadáš příšerně!“

„A taky se tak cítím.“ Alex se odmlčel. „Kolik je hodin, Bene?“ zeptal se.

Bena jeho otázka očividně překvapila. Podíval se na hodinky. „Za pět minut čtvrt na dvě. Proč se ptáš?“

„Musíme si pospíšit. Máme necelých jedenáct hodin.“

„Než se stane co?“

„To vám povím cestou…“

Takhle dobře se Alex už dlouho necítil. Byl v teple, suchý a najedený a nic mu nehrozilo. Ležel na pohodlném kavalci ve

vojenském areálu na předměstí Darwinu, kam ho Ben Daniels přivedl. Měl na sobě polní uniformu, jediné oblečení, které pro něj Ben dokázal sehnat. Posledních několik hodin strávil o samotě.

Viděl, že venku panuje ruch. Vojáci přecházeli přes nádvoří; džípy projížděly hlavní bránou sem a tam; jen vrtulník stál dosud na místě, kam dosedl. Před půl hodinou k němu přistavili cisternu a Alex sledoval, jak doplňují palivo. Přemítal, jestli to má nějaký hlubší význam. Možná se konečně něco děje.

Navzdory všemu se nedokázal úplně uvolnit. Bylo půl sedmé a každou chvíli zapadne slunce; současně se začnou Země a Měsíc přesouvat do postavení, na které čeká major Jou. O půlnoci se Berlínská modř ocitne pod mořským dnem a vybuchne. Odstartuje zkázu.

A co dělají lidé z MI-6 a ASIS, aby tomu zabránili?

Alex jim všechno vylíčil, nejen Benovi, ale celé skupině australských důstojníků. Jeho příběh byl neuvěřitelný, skoro neskutečný, ale ani jediný člověk v místnosti ho kupodivu nezpochybnil. Koneckonců, tenhle chlapec přiletěl z vesmíru. Alex usoudil, že pokud jde o něj, považují teď za možné cokoli. Jeden z důstojníků, odborník na munici, okamžitě potvrdil všechno, co řekl major Jou. Skutečně lze uměle vyvolat tsunami. O půlnoci bude tektonický zlom pod vlivem obrovského gravitačního tlaku. Ke spuštění celosvětové katastrofy by stačil dokonce i relativně malý výbuch a major měl k dispozici veškerou energii Berlínské modři.

Samozřejmě, v jednom směru už akce Škorpionu selhala. Zpravodajské služby díky Alexovi věděly, co plánují, a i kdyby ta obrovská vlna zabila všechny lidi na Útesovém ostrově, nikdo si už nebude myslet, že šlo o přírodní katastrofu. Alex usoudil, že ostrov bude stejně evakuován, čistě pro jistotu. Major Jou už nebude mít důvod k tomu, aby stiskl tlačítko. Pokud je chytrý, hledá si už nějakou skrýš.

Někdo zaklepal na dveře. Když vešel dovnitř Ben Daniels, Alex se napřímil. Voják vypadal zachmuřeně.

„Chtějí s tebou mluvit," oznámil.

„Kdo?"

„Právě přijeli hosti. Čekají v důstojnickým klubu…"

Zatímco Alex kráčel s Danielsem přes areál, přemítal, co se zvrtlo. Ale v každém případě ho z akce dosud nevyloučili. MI-6 se k němu obvykle chovalo v jednom okamžiku jako ke špionovi a vzápětí jako ke školákovi – vykašlali se na něj vždycky, když se jim to hodilo. Důstojnický klub byl nízká dřevěná budova, která se táhla podél celého nádvoří. Alex otevřel dveře a s Danielsem v patách vešel dovnitř.

Většina důstojníků, s nimiž před několika hodinami mluvil, tam stále byla, a studovali mapy a nákresy, které ležely na jídelních stolech. Připojili se k nim dva muži, které Alex okamžitě poznal. Byli to ti hosté, o nichž mluvil Ben. U stolu seděl Ethan Brooke a těsně za ním stál Marc Damon. Zřejmě přiletěli ze Sydney. Garth – slepecký pes – si všiml, že Alex vešel dovnitř, a zavrtěl ocasem. Alespoň někdo měl radost, že ho vidí. „Alexi!“ Slepec vycítil jeho přítomnost. „Jak se máš?“

„Dobře.“ Alex si’nebyl jistý, jestli je rád, že tady šéf ASIS je. Ethan Brooke jím manipuloval stejně chladnokrevně jako Alan Blunt v Londýně. Připadalo mu, že všichni tihle lidé jsou stejní.

„Vím, co máš za sebou. Nemůžu uvěřit, jak se situace vyvinula. Ale odvedl jsi skvělou práci.“

„Major Jou o mně celou dobu věděl,“ řekl Alex. Jakmile ta slova pronesl, pochopil, že jsou pravdivá. Ten zápas v Bangkoku vymysleli proto, aby ho zmrzačili. A Alex na *Liberijské hvězdě* vyslechl, jak se major Jou chlubí kapitánovi. Znal Alexovu totožnost ještě předtím, než vlezl do kontejneru. Jednoduše si s ním hrál, aby se pobavil.

„Ano. Unikají od nás informace a je to horší, než jsme si mysleli.“ Brooke se otočil na svého zástupce, který odvrátil pohled, jako by k tomu nechtěl nic dodat.

„Co se stalo s Ashem?“ zeptal se Alex.

„Netušíme. Víme jen to, co jsi nám řekl.“ Brooke se odmlčel a Alex poznal, že se chystá něco důležitého sdělit.

„Tak co budeme dělat?“ zajímal se Alex.

„Máme problém, Alexi,“ vysvětlil Brooke. „Situace je taková… Povím ti to na rovinu. Zaprvé, konference na Útesovém ostrově pokračuje.“

Ta zpráva Alexe ohromila. „Proč?“

„Oznámili jsme jim, že jsou v nebezpečí. Samozřejmě jsme jim nesdělili všechny podrobnosti, ale navrhli jsme nejzazší možný termín, dokdy si mají sbalit zavazadla a ostrov opustit. Odmítli. Prohlásili, že jestli odjedou, budou vyhlížet jako zbabělci. Zítra se koná hlavní tisková konference, a jak to prý bude vypadat, když se přes noc všichni vypaří? Stále s nimi jednáme, ale svým způsobem je chápu. Škorpion je chce vymazat z povědomí. Jestli z ostrova odjedou, udělají tu práci za něj.“

Alex pozorně naslouchal. To byla špatná zpráva – ale Setkání na útesu je pouze část skládačky. Potom, co tsunami dorazí k ostrovu, bude pokračovat v cestě k Západní Austrálii.

„Našli jste majora Jou?“

„Ano.“ Brooke se krátce usmál. „Řekl ti, že bude na těžební plošině v Timorském moři, a my jsme prošli všechny záznamy včetně nejnovějších satelitních snímků. Těžební věž, koncesovaná na bangkockou obchodní společnost Čcha-ta, skutečně existuje. Jde o částečně ponornou plošinu, ukotvenou v hloubce dvanáct set metrů několik stovek mil severně od Útesového ostrova.“

„Přímo nad geologickým zlomem,“ dodal Damon. Promluvil poprvé od Alexova příchodu do místnosti. „Jmenuje se Drak 9.“

„Takže tím to končí,“ konstatoval Alex. Připadalo mu to naprosto jasné. „Hodíte tam bombu. Plošina vyletí do vzduchu. Zlikvidujete majora Jou a všechny, kteří pro něj pracují.“

„Kéž by to bylo tak jednoduché,“ odpověděl Brooke. „Zaprvé, Drak 9 leží mimo výsostné vody Austrálie; nachází se na indonéském území. Kdybychom na plošinu zaútočili, bylo by to stejné, jako bychom Indonésii vyhlásili válku. Bez písemného svolení tam dokonce nemůžeme poslat ani muže na lodi – vyřizování dokumentů by mohlo trvat několik dní. Oficiálně jsme ve slepé uličce…“

„Proč nepožádáte Indonésii o pomoc?“

„Nedůvěřují nám. Než je přesvědčíme, že je to pravda, bude pozdě.“

„Takže prostě nic nepodniknete a necháte je, aby Berlínskou modř odpálili?“ Alex nemohl uvěřit vlastním uším.

„To rozhodně ne. Proč myslíš, že jsem tady?“ Ben Daniels udělal krok dopředu. „Proč Škorpionu nesdělíte, že víte, co mají v úmyslu?“ zeptal se Brooka. „Právě jste to řekl. Ten plán má smysl jen tehdy, pokud si všichni budeme myslet, že došlo k přírodní katastrofě. Když jim oznámíme, že jsme jejich plán odhalili, třeba od něho upustí.“

„Taky nás to napadlo,“ ozval se Damon. „Ale Drak 9 nepřijímá. Dodržuje rádiový klid. A i kdybychom objevili způsob, jak se s majorem Jou spojit, stejně svůj plán pravděpodobně zrealizuje. Proč ne? Je očividně šílený. A jestli je už bomba na místě…“

„Tak co podnikneme, pane Brooku?“ zeptal se další důstojník.

„Malá britsko-australská přepadová jednotka. Neschválená a ilegální.“ Brooke se otočil k Alexovi. „Už jsem o tom mluvil s paní Jonesovou a ona souhlasila. Máme velice málo času, ale vybral jsem naše nejlepší lidi. Právě se balí. Ty a Daniels poletíte s nimi. Vysadíme vás na těžební plošině. Najdete Berlínskou modř a zneškodníte ji. Moji muži zatím zlikvidují majora Jou. Pokud při tom objevíte Ashe, tím lépe – ale on není prioritou. Co vy na to?“

Alex byl příliš ohromený, než aby něco řekl, ale Ben Daniels potřásl hlavou. „Půjdu rád,“ prohlásil. „Jenže pokud jde o Alexe… To nemyslíte vážně, že ne? Je ještě dítě, jestli jste si nevšiml. A podle mě toho udělal už dost.“

Pár australských důstojníků souhlasně přikývlo, ale Brooke trval na svém. „Bez Alexe to prostě nezvládneme,“ oznámil. A Alex věděl, že má pravdu. Už jim řekl, co provedl na palubě *Liberijské hvězdy*. „Naskenoval jsem svoje otisky do Berlínské modři,“ vysvětlil. „Jsem jediný, kdo ji může zneškodnit.“ Povzdychl si. Tenkrát mu to připadalo jako dobrý nápad. „Očekávám, že se o něj postaráte, pane Danielsi,“ pokračoval Brooke. „Ale dost řečí. Už je sedm hodin a vy máte před sebou dlouhý let.“ Otočil se k Alexovi. „Takže, Alexi, co ty na to?“

Dva muži a žena sledovali na Útesovém ostrově západ slunce.

Ostrov byl jen čtvrt míle dlouhý, ale nepředstavitelně krásný: bílé pláže, temně zelené palmy a tyrkysové moře… Všechny barvy byly tak syté, až vypadaly skoro neskutečně. Na severní straně

ostrova se tyčily vápencové útesy pokryté vegetací, pod nimi kvetly mangrovníky, ve vzduchu kroužili orli mořští a ve větvích vřeštěly opice. Na jižní straně bylo naopak vše klidné a ploché. Na písku stál dřevěný stůl a lavice, ale nikde nebyla vidět lehátka, slunečníky, láhve od kokakoly nebo něčeho jiného, které by naznačovaly, že za obzorem existuje svět jednadvacátého století.

Na Útesovém ostrově stála jediná budova – částečně na pilířích –, dlouhý dřevěný dům s doškovou střechou. Nebyly tu žádné generátory; elektřinu vyráběl pouze vítr nebo voda. Veškeré potraviny dodávala obrovská biozahrada. Majitelka domu jedla ryby, ale jiné maso ne. Na poli se páslo několik krav, které zaměstnanci dvakrát denně dojili. Chovala také pár slepic kvůli vejcím. Jen starý kozel, který bloumal kolem domu, nebyl k ničemu, ale všichni si už na něj zvykli a neměli to srdce požádat ho, aby odešel.

Během několika posledních dnů obsadil ostrov tým reportérů, kteří se ubytovali v řadě stanových hangárů za domem. Novináři si přivezli vlastní elektrické generátory. A maso. A alkohol. A všechno ostatní, co budou potřebovat na tiskovou konferenci, která se uskuteční následující den. Zdejší pobyt si užívali. Bylo fajn informovat o události, která lidi skutečně zajímá. A počasí bylo dokonalé.

Žena na pláži byla herečka – Eve Taylorová –, které ostrov patřil. Natočila spoustu velice špatných filmů a jeden nebo dva dobré, ale bylo jí naprosto jedno, který je který. Za všechny dostala stejný honorář. Jeden z mužů byl multimilionář – vlastně miliardář, přestože v posledních letech věnoval většinu svého bohatství na charitu. Druhý muž byl zpěvák Rob Goldman, který právě dorazil na ostrov po svém australském turné.

„ASIS stále trvá na tom, že bychom měli odjet," říkal Goldman. „Tvrdí, že tady můžeme všichni zemřít."

„Vysvětlili ti, co nám hrozí?" zeptal se multimilionář.

„Ne. Ale působili ustaraně."

„Jak jinak." Herečka prosévala písek mezi prsty. „Chtějí, abychom za každou cenu odjeli. Je to podfuk. Prostě se nás snaží vyděsit."

„Nemyslím, Eve," namítl Goldman.

Eve Taylorová se zadívala na obzor. „Jsme v bezpečí," řekla. „Jen se podívejte, jak je tu krásně. Podívejte se na to moře! Je jedním z důvodů, proč jsme tady. Abychom tohle všechno zachránili pro další generaci. Je mi jedno, jestli mi hrozí nebezpečí. Já neuteču." Otočila se k multimilionáři.

„Crispine?"

Muž potřásl hlavou. „Jsem s tebou," odpověděl. „Ještě nikdy jsem před ničím neutekl a teď s tím začínat nebudu."

O tři sta mil jižněji, ve městech Derby, Broome a Port Hedland, sledovaly stejný západ slunce tisíce lidí. Někteří se vraceli z práce domů, jiní ukládali děti do postýlek. Byli v hostincích, autech, na plážích, všude… Končil prostě další den.

A nikdo z nich netušil, že za několik hodin začne bomba známá jako Berlínská modř klesat rourou, která ji dopraví pod mořské dno. Ze Země, Měsíc a Slunce nezadržitelně putují do postavení, které se opakuje pouze jednou za sto let. A že jakýsi šílenec čeká na okamžik, kdy stiskne tlačítko, jímž na světě rozpoutá chaos. Do půlnoci zbývalo pět hodin.

Na vojenské základně jižně od Darwinu Alex Rider souhlasil, že se mise zúčastní, a začaly poslední přípravy.

DRAK 9

Ethan Brooke si pro svůj přepadový oddíl vybral deset vojáků z australské SAS a přinejmenším některé z nich nemusel ani představovat. Když Alex vešel do hangáru, kde se konala instruktážní schůzka před akcí, zjistil, že na něj čekají Texas, Rentgen, Radista a Skútr, a náhle se vrátil tam, kde tohle všechno začalo, do lesa u Swanbournu. Nevěděl, jestli má být rád nebo otrávený, že se s nimi opět vidí.

Skútr byl rozpačitý stejně jako on. „Moc se omlouvám za tu habaďůru, kterou jsme na tebe přichystali, Alexi," řekl. „Všichni jsme z toho byli špatný, ale museli jsme splnit rozkaz."

„Plukovník Abbott nás požádal, abysme ti předali vzkaz," dodal Texas. „Co bylo, bylo. Ale jestli ještě někdy přijedeš do Swanbournu, přísahám, že pro tebe uspořádáme opravdovej australskej piknik."

„Bez ručních granátů," utrousil Alex.

„Spolehni se."

Alex se podíval na ostatní vojáky. Ani jednomu nebylo víc než čtyřiadvacet, což znamenalo, že věkový rozdíl mezi ním a jimi byl pouhých deset let. Možná proto ho přijali mezi sebe. Stejně jako Alex na sobě měli černou zásahovou uniformu. Dva drželi v ruce kuklu a zbytek si natřel ruce a obličej tmavou barvou.

Hangár byl prostorný a prázdný. Uprostřed, před dvěma řadami kovových lavic, stála tabule. Alex se uvelebil vedle Bena. Když si sedli i ostatní, Skútr se postavil vedle tabule. Zřejmě i tentokrát velel jednotce on. Vypadal unaveně. Od té doby, co ho Alex neviděl, hodně zestárl – nebo to možná bylo tím, že věděl, co všechno je v sázce.

„Nemáme moc času," začal, „ale vlastně nemáme ani pořádnej plán…, takže schůzka nebude trvat dlouho.

Na plošinu seskočíme padákem z výšky asi osm tisíc stop. Vím, že loď by byla jednodušší a míň nápadná, ale než bysme se tam dostali, bylo by po všem. Kromě toho, vždycky existuje možnost, že náš přítel major Jou má radar."

Otočil se k tabuli. Visel na ní technický nákres dvou těžebních plošin – jedna byla čtvercová, druhá trojúhelníková –, spojených úzkým můstkem. Na obou se tyčily tři jeřáby a na jedné se nacházel heliport, označený písmenem H v kroužku. Skútr zvedl klacek a použil ho jako ukazovátko.

„Takže poslouchejte!“ Poklepal na nákres. „*Myslíme si,* že Drak 9 vypadá takhle. *Nevíme* to, protože nevlastníme žádný fotografie a neměli jsme čas je pořídit. Jediný, co vám můžu s jistotou říct, je, že jde o částečně ponornou plošinu, což znamená, že celá ta věc v podstatě plave na hladině a s mořským dnem ji spojuje tucet ocelových lan. Pro případ, že by vás to zajímalo, každý měří asi dva kilometry.“

„Co by se stalo, kdyby praskly?“ zeptal se někdo. „Nic moc. Plošina by odplula jako loď bez kotvy. Alespoň něčeho se nemusíme bát.“ Znovu ukázal na tabuli. „Vlevo se nachází zpracovatelská plošina. Drak 9 není v provozu, takže na ní bude panovat klid – a tam začneme. Přistaneme na heliportu, to je tady to H…“

Teď Skútr zaměřil svou pozornost na čtvercovou plošinu.

„Tohle je vrtná plošina,“ pokračoval. „Jakmile se shromáždíme a zkontrolujeme, že jsme všichni, přejdeme most, kterej vede k hlavní vrtný věži – to je tahle kovová konstrukce nad výtahovou šachtou. A v ní najdeme Berlínskou modř. Náš přítel major Jou použije k jejímu spuštění na dno nějakej speciální systém – možná vodicí lana.“

„Takže věž vyhodíme do vzduchu,“ prohodil Rentgen.

„To je náš první cíl,“ přisvědčil Skútr. „Druhým bude energetickej blok. Ale nesmíme nic považovat za samozřejmost. Major Jou může přes to, co řekl, použít k umístění bomby třeba ponorku. Proto je Alex tady. Naším úkolem je najít dispečink a dostat Alexe dovnitř. Berlínskou modř totiž může zneškodnit jen on a nikdo jinej – takže jestli ho postřelí, můžeme se sbalit a jít domů. Chápete, co říkám? Chci, abyste mu kryli záda. A předek i boky.“

Alex se díval na zem. Bylo mu jasné, co Skútr říká a proč to říká, ale nelíbilo se mu, že na něj ostatní budou muset dávat pozor.

„Obávám se, že tahle mise nebude tak jednoduchá, jak vypadá,“ dodal Skútr, přestože Alex by v žádném případě neřekl, že vypadá

jednoduše. „Nemáme totiž zdání, kde se ten dispečink nachází. Drak 9 má pět podlaží a dvě samostatný plošiny. Major Jou může být na kterýkoli z nich. Považujte Drak 9 za dvě ocelový města. Každý má vlastní sklady, ubytovny, kluby a společenský místnosti stejně jako palivový nádrže, čerpadla, strojovny a všechno ostatní. Nějak se tam musíme zorientovat a najít, co hledáme. Pak si budeme muset poradit s Berlínskou modří. A až začneme, je možný, že se budeme muset rozptýlit po obou plošinách. Máme štěstí, že nefouká vítr a nesvítí měsíc. Hlavně se snažte nepřistát v moři.“

Odmlčel se. Ze dvou řad lavic ho sledovalo jedenáct mlčenlivých tváří a Alex cítil, že čas běží. Chtěl být co nejrychleji na cestě.

„Takže jakou máme na svý straně výhodu?“ zeptal se Skútr. „Zaprvý, moment překvapení. Major Jou se domnívá, že je Alex mrtvej, takže nebude mít tušení, že jsme na cestě. A pak je tu otázka načasování.“ Pohlédl na hodinky. „Jou nemůže bombu odpálit, kdy se mu zachce. Musí počkat do půlnoci. Tehdy se Slunce, Měsíc a Země ocitnou ve správným postavení. Teď je devět hodin a od výsadku nás dělí pouhých sto dvacet minut. To znamená, že máme hodinu na to, abysme majora našli. A díky Alexovi víme ještě něco. Bomba může ležet v kilometrový hloubce pod mořským dnem pouze dvacet minut – takže tam dosud není. A jestli všechno dobře dopadne, nikdy nebude!“ Rozhlédl se. „Nějaký otázky?“ Nikdo nepromluvil.

„Musíme pracovat rychle a tiše,“ dodal. „Vyřadit z boje co nejvíc majorových lidí dřív, než zjistí, že jsme na plošině. Na pistole a granáty tedy zapomeňte. Používejte nůž. A najděte dispečink! Ten je nejdůležitější!“ Odložil ukazovátko. „Vyrážíme.“

Všichni vstali. Ben měl padák pro Alexe – z černého hedvábí na noční seskok. Před instruktážní schůzkou ho osobně sbalil a teď ho Alexovi pomohl navléct a upravil mu popruhy přes hrudník a kolem stehen.

„Asi je už trochu pozdě, abych se tě na to ptal,“ prohodil. „Ale už jsi někdy skákal padákem?“

„Jenom jednou," přiznal Alex. Od té doby uplynulo skoro osm měsíců. Přistál na střeše londýnského Muzea vědy. Ale rozhodl se to teď nerozebírat.

„No, neboj se, když přistaneš v moři," uklidnil ho Ben. „Moře je teplý a počasí skvělý. A při troše štěstí tam nebude moc žraloků." Muži z australské SAS už byli v pohybu. Ben si navlékl vlastní padák a společně s Alexem vyšli za ostatními z hangáru. Na asfaltové ploše na ně čekal vrtulník – stejný jako ten, který vyzvedl Alexe v džungli. Chinook CH-47 byl pro tuhle noční práci ideální. Často se používal k transportu vojenských jednotek nebo zásob a díky širokému výstupnímu otvoru vzadu byl také optimální pro parašutistické výsadky. Na místo určení je dopraví rychlostí 190 mil v hodině a ve výšce do osmi a půl tisíce stop. Padák bude mít na roztažení jen velice krátkou dobu.

Ben mu musel číst myšlenky. „Použijeme výtažný lano," vysvětlil. To znamenalo, že nebude třeba zatáhnout za pojistné lanko. Padák se otevře automaticky.

Alex přikývl. Zničehonic mu vyschlo v krku a nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo.

Nastoupili do nákladního prostoru. V džungli Alex použil dveře za kokpitem, ale tentokrát byla celá zadní část Chinooku vyklopená a tvořila rampu natolik širokou, že by se na ni vešel džíp. Alex nakoukl do kokpitu. Pilot a druhý pilot už seděli na sedadlech. Třetí muž, palubní mechanik, kontroloval všestranně použitelný kulomet M60 ráže 7,62 mm, který tam museli přimontovat během dne. Alex doufal, že nebude zapotřebí.

Všech dvanáct vojáků zaujalo svá místa: dvě dlouhé řady sedadel, každá na jedné straně trupu. Přestože byly z kovu potaženého plátnem, Alexovi trochu připomínaly židle v jídelně. Chinook je určený k přepravě třiceti tří lidí, takže uvnitř byla spousta místa. Alex seděl vedle Bena. Všichni očividně předpokládali, že se budou držet pohromadě – nicméně neřešili, jak to zvládnou při seskoku do tmy. Skútr se naklonil k Alexovi a zacvakl jeho výrazné lanko na stříbrnou tyč vedoucí až do kokpitu. Pilot stiskl tlačítko a zadní dveře se pomalu zvedly. Pak se rozsvítilo červené světlo,

vrtulník se s trhnutím odlepil od země a o chvilku později byli na cestě.

Letěli tmou a malými okny nebylo nic vidět. Výšku dokázal Alex odhadnout pouze z pocitu v žaludku a tlaku v uších. Vojáci SAS mlčky seděli a někteří si kontrolovali zbraně – samopaly, pistole s tlumiči a široký výběr zlověstně vyhlížejících bojových nožů. Ben Daniels, který seděl vedle něho, usnul. Alex usoudil, že je zvyklý dát si šlofíka, kdykoli potřebuje, aby si uchoval sílu.

Alex usnout nedokázal. Seděl spolu s vojáky australské SAS ve vrtulníku Chinook a za necelé dvě hodiny měli obsadit těžební plošinu a zneškodnit Berlínskou modř, dřív než vyvolá tsunami. A jako obvykle byl jediný, kdo neměl zbraň. Jak se mu do toho podařilo zaplést? Letmo si vzpomněl, jak se s Jack procházel v sydneyské čtvrti Rocks. Připadalo mu to strašlivě dávno. Jak mohl dovolit, aby se tohle všechno stalo?

Vrtulník letěl nocí. Timorské moře pod nimi bylo tmavé a klidné. Rychle se blížili k indonéskému vzdušnému prostoru.

Rozsvítilo se oranžové světlo.

Obrovské dveře v zadní části vrtulníku se hladce, centimetr po centimetru, vyklopily a za nimi se objevila temná noc. Přestože venku nesvítil měsíc, moře se třpytilo, jako by samovolně světélkovalo – Alex viděl, jak hluboko pod ním pableskuje.

Až dosud o seskoku nepřemýšlel, ale jakmile si uvědomil tvrdou skutečnost, stáhl se mu žaludek. Rozhodně nepatřil k hrdinům, které vzrušuje představa, že se vrhnou z vrtulníku vznášejícího se ve výšce osm tisíc stop do tmy. Právě teď by dal všechno za to, aby byl s Jack v Londýně. No, musí tu následující hodinu nějak přežít. Tak či tak, za pouhých šedesát minut tohle všechno skončí.

Dveře se vyklopily do nejzazší polohy a zacvakly se v ní. Trčely teď ze zádě vrtulníku jako krátký chodník do prázdnoty.

„Dám na tebe pozor!“ vykřikl Ben. Kvůli burácení vzduchu ho slyšel jenom Alex. „Neboj se! Nespustím tě z očí…“

„Díky!“ zahulákal Alex zpátky.

Pak se rozzářilo zelené světlo.

Nebyl čas přemýšlet. Vzhledem k místu, kde seděl, půjde ven jako první. Možná to tak naplánovali. Nezaváhal. Kdyby začal uvažovat o tom, co ho čeká, určitě by ztratil odvahu. Tři kroky, kdy za sebou táhl lanko padáku. Najednou měl přímo nad hlavou vrtule, které prudce rozrážely vzduch. Na rameni ucítil ruku. Ben.

Skočil.

Na okamžik byl naprosto dezorientovaný – vzpomněl si, že stejný pocit měl i minule: nedokázal uvěřit tomu, co udělal, a neměl tušení, co bude následovat. Padal tak rychle, že nemohl popadnout dech. Totálně ztratil kontrolu nad situací. Pak se padák otevřel. Alex ucítil trhnutí, jak zbrzdil jeho pád. Rozhostil se v něm pocit klidu a míru. Vznášel se na neviditelném hedvábném baldachýnu, celý černý na pozadí temné noční oblohy.

Podíval se dolů a spatřil těžební plošinu. Dokázal rozeznat pouze její matný obrys – dva geometrické ostrovy s úzkým mostem mezi sebou. Na obou blikalo asi dvacet – stále ještě maličkých – světel. Alex si je dal v duchu dohromady, takže si dokázal tvar Draka 9 představit.

Když se otočil, spatřil vrtulník, který se už vzdaloval, a pod ním jedenáct černých květin – ostatní padáky. Připadalo mu, že je Chinook překvapivě tichý. Pokud ho on v téhle výšce stěží slyší, k majoru Jou dole snad žádný zvuk nedolehne. Jak Skútr sliboval, panovalo bezvětří. Moře bylo naprosto klidné. Alex nemusel kormidlovat. Vypadalo to, že míří správným směrem. Dokázal rozeznat bílé H uprostřed heliportu. H jako „happy landing“, neboli šťastné přistání… Alespoň v to doufal.

Seskok padákem má tři psychické fáze: strach ze samotného skoku; pocit klidu, jakmile se padák otevře; a paniku, když se k vám rychle blíží země. Alex dospěl do třetí fáze moc brzy a tehdy si uvědomil, že se přece jen odchýlil od původního kurzu. Možná byl příliš sebejistý, možná podcenil lehký mořský větřík, ale zničehonic zjistil, že se nachází nad vodou a vzdaluje se od trojúhelníkové zpracovatelské plošiny. Prudce zatáhl za dvě lanka na ramenou a snažil se změnit směr. Řítil se do moře. To nesmí dopustit. Šplouchnutí při dopadu by mohlo prozradit ostatní. Ještě hůř – mohl by se utopit.

Alex sebou bezmocně škubal a svíjel se, ale v posledním okamžiku se do něho opřel další závan větru a zanesl ho nad vrtnou plošinu, na jednu z palub. Měl dvojnásobné štěstí. Paluba byla natolik široká, že na ní mohl bezpečně přistát, a navíc připomínala kovový dvůr – obklopovaly ji vysoké stěny. S trochou štěstí ho nikdo neuvidí. Nemusí si dělat starosti. Dopadl na hrbolatý, nerovný povrch blízko jakéhosi elektrického generátoru. Řev zařízení určitě přehlušil náraz nohou na kovovou podlahu.

O pět vteřin později spadla z oblohy postava a přistála jen o několik metrů dál. Ben Daniels. Na rozdíl od Alexe si vybral palubu s milimetrovou přesností. Stáhl padák na zem a zvedl na Alexe pěsti s palci nahoru. Alex se rozhlédl. Pokud viděl, všichni ostatní příslušníci SAS přistáli na zpracovatelské plošině. Podíval se nahoru. Vrtulník už zmizel, ale prý bude poblíž pro případ, že by ho potřebovali.

Alex si uvědomil, že jeho nezkušenost pokazila Skútroví plán. Jednotka se měla držet pohromadě; Alexovi se nesmělo nic stát. On s Benem se však nacházeli na vrtné plošině.

Kvůli němu budou muset vojáci přejít můstek. A jestli má major Jou dispečink na opačné straně, budou se tam muset s Alexem zase vrátit.

To nebylo dobré.

Alex se rozhlédl. Stál na řadě trubek. Pokrývaly celou palubu a byly dlouhé asi tři metry. Z podlahy trčel kovový žlab a nakláněl se k věži, v níž se nacházela hlava vrtu. Trubky budou pravděpodobně vytaženy nahoru a sešroubovány k sobě, aby mohly být spuštěny na mořské dno a pod ně. Na protější straně se zvedala kovová stěna jako zeď pevnosti. Ve třetím nebo čtvrtém podlaží spatřil okna, ale pokrývala je silná vrstva špíny a mastnoty, takže přes ně určitě nebylo vidět. Nad hladinou se tyčil jeden jeřáb a jeho rameno se jasně rýsovalo na pozadí noční oblohy poseté hvězdami.

Ben Daniels, už bez padáku na zádech, se přikrčil a rozběhl se k Alexovi. Určitě dospěl k stejnému závěru jako on, ale věděl už, co podniknou.

„Nebudeme čekat," zašeptal. „Porozhlídneme se tady. Tlačí nás čas."

Alex neměl hodinky, a tak se podíval na Benovy. Bylo jedenáct hodin deset minut. Blesklo mu hlavou, jak mohla tak dlouhá doba uběhnout tak rychle.

Společně se vydali na průzkum; překračovali trubky a snažili se najít vstup do hlavy vrtu. Drak 9 byl větší, než Alex čekal, a každý jeho centimetr pokrývaly trubky a kabely, ozubená kola, řetězy, ciferníky a ventily. Vrtná plošina byla živá věc, a jak různé stroje přiváděly do rozmanitých výpustí elektrickou energii nebo chladicí směsi, pulzovala a hučela. To prostředí bylo ošklivé a působilo nepřátelsky. Všechny povrchy pokrývala jednolitá vrstva bahna, ropy, oleje a kaluží slané vody. Alex cítil, jak se mu při chůzi lepí boty k podlaze.

Naštěstí se zdálo, že major nepostavil hlídky. V téhle věci se Skútr nemýlil. Když byl Alex údajně mrtvý, proč by měl očekávat nějaké problémy, mnoho mil od pevniny, uprostřed Timorského moře? Opatrně obcházeli rohy a protahovali se mezi ventilačními šachtami, ale okamžitě zabloudili v obrovském bludišti, které čerpalo ropu z mořského dna, jež se nacházelo více než tisíc metrů pod nimi. Ben nesl miniaturní baterku, kterou stínil levou rukou, takže z ní vycházel jen slabý paprsek světla. V pravé ruce držel automatickou pistoli Walther PPK s tlumičem Brausch.

Skútr a ostatní příslušníci SAS zmizeli z dohledu. Alex věděl, že se na opačné straně můstku pohybují směrem k němu. Připadalo mu, že v dálce zaslechl zvuk: tiché žuchnuti, náraz kovu na kov a tlumený výkřik, který okamžitě ztichl. Třeba tu přece jen strážní jsou. Pokud ano, jeden z nich teď možná lituje, že nebyl ostražitější.

Ben otevíral dveře a nakukoval do oken. Na vrtné plošině stále nespatřili jedinou stopu života. Vyšplhali po schodišti, které končilo na kovovém ochozu na samém okraji plošiny, vysoko nad mořem. Alex se podíval pod sebe a v tu chvíli to spatřil. Těžební plošina ve skutečnosti stála na čtyřech obrovských nohách, takže připomínala gigantický kovový stůl. Na jedné noze byl žebřík, který vedl k mořské hladině a mizel pod ní. Vedle žebříku, téměř schovaná pod vrtnou plošinou, se kolébala luxusní jachta, jež by se spíš hodila do soukromého přístavu v jižní Francii. Loď byla asi čtyřicet pět stop dlouhá, bílá a štíhlá a měla několik slunečních palub a příď, která

byla očividně uzpůsobená pro vysokou rychlost. Alex poklepal Benovi na rameno a ukázal dolů. Ben přikývl.

Musela patřit majorovi Jou. Určitě ji měl připravenou k bleskovému útěku, což znamenalo, že je někde poblíž. Kdyby Alex věděl, odkud jachta pochází, neměl by o tom sebemenší pochybnost. Šlo o motorovou jachtu Sealine F42-5 s jedinečným rozšířeným kokpitovým modulem. Navrhli ji a vyrobili ve Velké Británii.

Ben naznačil, že půjdou dál. Alex víc než kdykoli předtím litoval, že Skútr a ostatní nejsou s nimi. Plížili se po úzkém ochozu, který vedl ke dveřím zapuštěným do budovy s kruhovým půdorysem. Vyčnívala nad hladinu a měla kulatá okna s výhledem do tří stran.

Dispečink. Nic jiného to být nemůže.

Opatrně k němu došli. Alex netušil, co má Ben v úmyslu. Snad bude chtít počkat, až k nim dorazí zbytek jednotky. To by bylo rozumné.

Ale nakonec neměl na vybranou. Vzduch bez varování proťalo světlo reflektoru a ozářilo vrtnou plošinu. Vzápětí se rozštěkal samopal; kulky se chaoticky odrážely od zábradlí, odskakovaly od stěn a při dopadu na kovový ochoz jiskřily. Rozhoukala se siréna a Alex současně zaslechl z opačné strany můstku opětovnou palbu. Klidná noc skončila. Ozval se hlasitý výbuch a do tmy vyletěla ohnivá koule připomínající oslnivou květinu. Další střelba. Ben se otočil a dvakrát vypálil. Alex cíl neviděl, ale uslyšel výkřik – z oblohy se zřítil muž, narazil do ochozu a spadl do moře.

„Tudy!“ vykřikl Ben. Vyrazil dopředu a Alex se rozběhl za ním – bylo mu jasné, že major Jou už o nich ví, ale zpátky cesta nevedla. Majorovi muži se určitě rozmístí po celé těžební plošině. Byli ve výhodě. Na Draku 9 se nacházelo asi deset žebříků, po kterých mohli vyšplhat na vysoké paluby a odtud vetřelce jednoho po druhém sejmout. V dispečinku to pro ně s Benem bude bezpečnější. Dveře vedoucí do kruhové místnosti byly přímo před nimi. Když k nim Ben dorazil, přikrčil se.

„Zůstaň tady!“ přikázal.

Alex viděl, že počítá do tří.

Pak dveře prudce otevřel, a zatímco pálil z pistole, vešel dovnitř. Alex se za Benem rozběhl, přestože měl počkat na místě, a navíc

nebyl ozbrojený. A proto viděl, co se během několika následujících vteřin přihodilo, i když mu bude trvat mnohem déle, než ten zážitek zpracuje.

V dispečinku byli dva muži a ze všech stran je obklopovaly počítačové monitory, vysílačky a další vybavení, které Alex spatřil na *Liberijské hvězdě*. Jedním z nich byl major Jou. Držel pistoli, z níž právě vystřelil na Bena Danielse. Ben ležel na podlaze a kolem něho se rozšiřovala kaluž krve. Walther PPK mu vypadl z ruky a jeho hlaveň mířila na Alexe. O kousek dál ležel tváří k zemi další muž a Alexovi došlo, že Ben ho zřejmě zasáhl, když vpadl dovnitř. Samotný major Jou raněný nebyl. S ohromeným úžasem zíral na Alexe.

Nějak se mu podařilo vzpamatovat. „To je ale překvapení," poznamenal.

Alex se nepohnul. Stál necelé tři metry od majora. Nebylo kam utéct. Jou ho mohl každou chvíli zastřelit.

„Pojď dovnitř a zavři dveře," nařídil Jou.

Alex poslechl. Venku stále pokračovala přestřelka, ale odehrávala se na druhé plošině. Příliš daleko odsud. Těžké dveře se hlasitě zabouchly.

„Věděl jsem, že ses v té řece neutopil," prohodil major. „Měl jsem takové tušení. A když jsme nenašli tvoje tělo…" Potřásl hlavou. „Musím říct, Alexi, že jsi silný protivník."

Alex neodpověděl. Koutkem oka viděl Benovu pistoli ležící na podlaze a přemítal, jestli by po ní nemohl skočit a zvednout ji. Jenže by se už nestačil otočit a včas vypálit. Byl příliš snadným cílem.

„Je konec, majore Jou," řekl. „Prohrál jste. ASIS ví, co máte za lubem. Útesový ostrov byl evakuován. Nemá smysl vyvolat tsunami. Všichni se dozvědí, že je to vaše práce."

Major o jeho slovech dlouho uvažoval. Část toho, co Alex řekl, byla lež – Setkání na útesu stále probíhalo –, ale o tom Jou nemohl vědět. Alex byl tady a přivedl s sebou SAS. Fakta hovořila sama za sebe.

Nakonec si Jou vzdychl. „Možná máš pravdu," zamumlal. „Ale myslím, že budeme stejně pokračovat. Koneckonců, pečlivě jsem to naplánoval a rád bych po sobě na světě něco zanechal."

„Ale zabijete tisíce lidí – bezdůvodně.“

„A z jakého důvodu bych je měl ušetřit?“ Major Jou potřásl hlavou. „Světový chaos má i své kladné stránky, Alexi. Tady nikdy nešlo jen o Útesový ostrov. Obnova australského pobřeží bude stát miliardy a mně patří podniky po celé jihovýchodní Asii. Obchodní společnost Čcha-ta vlastní podíl v mnoha stavebních firmách, které budou první v řadě na nové kontrakty. Unwin Toys nabídne dárky tisícům sirotků – ale samozřejmě je zaplatí australská vláda. A souvisí s tím mnoho dalších věcí. Hadí hlavě jdou rány osudu a neštěstí k duhu. Pro nás to prostě znamená nový byznys.“

Pohlédl na jednu televizní obrazovku. Alex si všiml bílé čáry, která vedla shora kolmo dolů. Byl na ní blikající červený čtvereček, který pomaličku klesal.

„Berlínská modř,“ vysvětlil major Jou. „Za šest sedm minut dorazí na mořské dno a ocitne se v šachtě, o které jsem ti vyprávěl. Ta šachta pokračuje další kilometr dolů. Bomba přesně o půlnoci vybuchne a má práce bude hotová. V tu dobu už budu daleko odsud a na tebe mi zbude jen blednoucí vzpomínka.“

Major zvedl zbraň. Alexe zkoumalo její černé oko.

„Na shledanou, Alexi.“

Ale v tu chvíli muž, kterého Ben Daniels postřelil, zasténal a namáhavě se posadil.

Major Jou se rozzářil. „To je ale šťastná náhoda!“ zvolal a sklonil pistou. „Dovol, abych tě před tvou smrtí seznámil s jedním z mých nejoddanějších a nejvýkonnějších spolupracovníků. Ačkoli, když o tom tak přemýšlím, určitě ses s ním už setkal.“

Muž zvedl hlavu.

Byl to Ash.

Měl dvě rány v hrudníku a zjevně umíral. Alex mu to viděl v tmavých očích, které byly plné bolesti, lítosti a něčeho, co nedokázal rozluštit, ale mohl to být stud.

„Promiň, Alexi,“ zajíkl se Ash. Musel se odmlčet, aby popadl dech. „Nechtěl jsem, aby ses to dozvěděl.“

„Nezdá se, že by tě to překvapilo, Alexi,“ poznamenal major. Alex zavrtěl hlavou. „Myslel jsem si to.“

„Smím se zeptat proč?“

Tentokrát nemělo smysl jeho otázku ignorovat. Major Jou ho chce zastřelit – čím déle se mu podaří udržet s ním hovor, tím větší existuje šance, že SAS konečně dorazí. Alex stále slyšel kvílení sirény, ale střílelo se méně a jakoby ve větší dálce. Copak strážní vojáky přemohli, nebo SAS už těžební plosinu ovládli a jsou na cestě? Podíval se na televizní obrazovku. Červený čtvereček stále klesal.

„Od začátku se nic nedařilo," řekl. „Ethan Brooke už přišel o dva agenty. Hadí hlava nějak věděla o všem, co plánoval. Věděli i o mně. Proč by mě jinak vybrali na ten zápas v Bangkoku? Nejdřív jsem to nechápal. Ale pak, když jsem se ocitl v aréně, mi Anan Sukit něco řekl. Řekl, že mě zabije, jestli nebudu bojovat – a řekl to francouzsky a pak to zopakoval anglicky. Proč? Kdyby opravdu věřil, že jsem afghánský kluk, věděl by, že ani jeden z těch jazyků neumím.

Vrtalo mi to hlavou. Ale pak se stala další divná věc. Ash mi dal telefonní číslo pro případ nouze. Zavolal jsem na něj a dovedlo mě přímo k vám." Ash otevřel ústa a chtěl něco říct, ale Alex ho přerušil. „Já vím," řekl. Letmo se na umírajícího muže podíval. „S tou falešnou krví to vypadalo dobře – jako by tě taky odhalili. Ale pak se mi ztratily dvě věcičky, který jsem dostal od Smitherse, a v tu chvíli jsem pochopil, že v tom musíš mít prsty ty.

Řekl jsem ti o hodinkách a pásku. Z hodinek nějak zmizela baterie. Podle mě jsi ji vyndal, když jsem spal, tu noc v Jakartě. Pokud jde o pásek, major Jou ho odnesl, když jsem byl v jeho domě. Ale o mincích jsem ti neřekl. Smithers mi dal ještě tři mince s výbušnou náloží, a ty mi zůstaly v kapse. Kdybych ti o nich pověděl, myslím, že by zmizely taky."

Odmlčel se.

„Kdy jsi začal pracovat pro Škorpion, Ashi?" zeptal se.

Ash pohlédl na majora Jou.

„Řekni mu to – ale rychle!" vyštěkl Jou. „Nemáme moc času."

„Po Mdině." Ash měl slabý hlas, šedivý obličej a od pasu dolů se už nemohl hýbat. Jedna ruka mu ležela na prsou; druhá dlaní vzhůru na podlaze. „Ty to nechápeš, Alexi. Byl jsem vážně raněný, Jassen…" Rozkašlal se a na rtu se mu objevila krev. „Všechno jsem

obětoval službě pro vlast. Svůj život. Své zdraví. Nebylo mi ani třicet a byl jsem mrzák. Nemohl jsem pořádně spát, pořádně jíst. Od toho dne jsem znal jenom pilulky a bolest.

A jakou jsem za to dostal odměnu? Blunt mě ponížil. Přeložil mě na nižší pozici, stáhl mě z terénu. Řekl mi…“ Ash bolestivě polkl. S každým dalším slovem pro něj bylo těžší pokračovat. „Řekl mi to, co jsem už věděl,“ zasípal. „Byl jsem průměrný. Ani zdaleka tak dobrý jako… jako tvůj táta.“

Byl skoro u konce sil. Ramena mu ochabla a Alex si chvilku myslel, že zemřel. Všude kolem něho byla krev a z úst mu vytékal nepřerušovaný pramínek.

Major Jou se bavil. „Proč mu neřekneš zbytek, Ashi?“ zaskřehotal. „Ne!“ Ash vztyčil hlavu. „Prosím…“

„Já už všechno vím,“ namítl Alex a naposledy se otočil k Ashovi. Skoro se na něj nedokázal podívat. „To ty jsi zabil mý rodiče, že jo? Ta bomba v letadle. Dal jsi ji tam ty.“

Ash neodpověděl. Ruka na prsou se mu křečovitě sevřela. Zbývalo mu posledních pár vteřin života.

„Potřebovali jsme si ho vyzkoušet,“ vysvětlil major Jou. „Když k nám přešel, museli jsme se ujistit, že říká pravdu. Koneckonců, právě nás oklamal jeden britský špion – tvůj otec. A tak jsme mu dali velice jednoduchý úkol, který nám měl bez veškerých pochybností dokázat, že je skutečně rozhodnutý vyměnit strany.“

„Nechtěl jsem…“ To už nebyl Ashův hlas. Byl to pouhý šepot.

„Nechtěl, ale udělal to. Kvůli penězům. Uložil bombu do letadla a vlastnoručně ji odpálil. Dopadlo to mnohem lépe než jeho akce v Mdině. A začala tím naše dlouholetá spolupráce.“

„Alexi…“

Ash se pokusil zvednout hlavu, ale zvrátila se mu dozadu.

Zemřel.

Major Jou do něho šťouchl nohou. „No, jsem rád, že jsi to slyšel přímo od něho, Alexi. Můžeš si to vzít s sebou do hrobu.“ Znovu zvedl pistoli a namířil ji na Alexe. V tu chvíli se ozval výbuch – hlasitý a blízko. Celá místnost se otřásla a ze střechy se sypal prach a kovové piliny. Alex uslyšel skřípění kovu, jak se jeřáb přelomil napůl a zřítil se na plošinu. Major Jou ohromeně zavrávoral. Paží

narazil do stolu, pistole mu vyletěla z ruky a kulka se neškodně zavrtala do zdi. Když vykřikl bolestí, Alexovi došlo, že si při úderu roztříštil křehkou kost v paži. Zbraň teď ležela na podlaze.

Alex, ohlušený a zmatený, skočil po Benově pistoli, chytil ji oběma rukama a znovu a znovu tiskl spoušť, až cvakala naprázdno. Poprvé v životě vystřelil ve vzteku a s úmyslem zabít. Ale minul. Místnost byla plná kouře a Jou měl dokonce i v bolestech tolik duchapřítomnosti, že ho použil jako ochrannou clonu, a zatímco si přidržoval zlomenou paži, přikrčil se k zemi. Neměl zbraň. Věděl, že mu vypršel čas. Příslušníci SAS byli na plošině. Alex Rider bude muset počkat na jindy.

V podlaze se nacházela padací dvířka se žebříkem. Major je nějak zdravou rukou otevřel, sešplhal dolů a skočil na jachtu. Jenže dopad byl na jeho křehké kosti příliš tvrdý. Zavyl bolestí, s námahou se dovlekl k přístrojové desce a nožem přeřízl kotevní lano. Vzápětí se dala loď do pohybu.

Mezitím Alex dotápal k monitorům. Čtvereček na televizní obrazovce, který představoval Berlínskou modř, se nacházel asi dva centimetry nad mořským dnem, ale vytrvale se k němu přibližoval. Alex si všiml, že k počítači je připojený skener, a přitiskl dlaň na skleněný panel. Když se na obrazovce objevila řádka textu, vydechl úlevou.

AUTORIZACE PŘIJATA

Chvilku se nic nedělo a pak se vynořila další řádka.

ZRUŠIT PŮVODNÍ PŘÍKAZY? ANO/NE

Alex zmáčkl tlačítko A, právě když se rozlétly dveře a do dispečinku vpadlo asi šest příslušníků SAS a vykryli každý úhel svými zbraněmi. V čele byl Skútr, Texas s Rentgenem hned za ním. Vypadalo to, že Radista, mladý voják, který kdysi hrál na australské pláži na kytaru, se někde zdržel.

Skútr spatřil Alexe. „Kde je major?“ zeptal se.

„Pryč.“ Alex se soustředil na obrazovku, na které se objevilo menu. Přejel očima seznam nabídek a hledal tu, kde stálo ZNEŠKODNIT nebo DEAKTIVOVAT. Ale takové heslo chybělo. Místo toho jeho oči upoutal poslední příkaz.

ODPÁLIT

„Tamhle!“ vykřikl Texas. Spatřil Bena Danielse a už si klekal vedle něho a trhnutím mu rozpáral triko, aby zkontroloval jeho zranění. Další voják přiběhl s příruční lékárničkou. Alex pohnul myší a označil poslední příkaz. Podíval se na televizní obrazovku. Berlínská modř byla dosud nad mořským dnem, ale pomaličku se k němu blížila. Vzpomněl si, co říkal major Jou. Než se bomba dostane na místo, musí urazit jeden kilometr zemskou kůrou. Na digitálních hodinách byl čas 23:47:05:00. Mikrosekundy blikaly a měnily se příliš rychle na to, aby je dokázal sledovat. Do okamžiku, kdy se bomba ocitne na místě určení, stále ještě chybělo třináct minut. Slunce, Měsíc a Země dosud nebyly v optimálním postavení. Dokáže zničit bombu, aniž nechtěně způsobí tsunami? Zoufale se obrátil k veliteli SAS, který jako by téměř okamžitě pochopil, co všechno je v sázce. „Udělej to,“ řekl. A Alex dvakrát klikl na příkaz.

Bomba explodovala – v hloubce jeden tisíc padesát metrů pod Drakem 9, ale sto padesát metrů nad mořským dnem. Alex cítil, že se celá těžební plošina silně otřásla, a jak se pět ocelových lan spolu s vrtnou rourou roztrhlo na kusy, podlaha se mu bláznivě rozvibrovala pod nohama.

A když půl míle odtud uslyšel major Jou na jachtě Sealine explozi, se zdrcujícím pocitem hořkosti a porážky pochopil, že dokonce i jeho poslední naděje byly zmařeny. Berlínská modř vybuchla příliš brzy. Žádná tsunami nepřijde. Seděl shrbeně u kormidla a tiše naříkal. Prohrál.

Dokonce ani necítil nárazovou vlnu, než k němu dorazila, ale to bylo samozřejmě hlavním účelem Berlínské modři – zdevastovat všechno v okruhu mnoha mil. Vlna zaplavila loď, zničila rozvod elektřiny, zkratovala světla a strhala veškeré zařízení. Kostra majora Jou nebyla natolik pevná, aby ji ustála. V jediném okamžiku se mu zlomily všechny kosti v těle. Asi dvě vteřiny zůstal sedět, ale pak se

jeho tělo – bez kostry, která by je podpírala – zhroutilo: zbyla z něho hromádka kůže plná kostních úlomků. Jachta, špičkový britský výrobek v hodnotě čtvrt milionu liber, který teď neměl kdo řídit, změnila kurz a za zběsilého kličkování zmizela ve tmě. Majorovi lidé na Draku 9 byli pochytáni. Příslušníci SAS ztratili při zásahu dva muže a tři byli zraněni. Ben Daniels dosud žil. Píchli mu morfium proti bolesti a na obličej nasadili kyslíkovou masku.

Skútr si konečně všiml dalšího těla, které leželo v dispečinku. „Kdo to byl?“ zeptal se. Alex se naposledy podíval na svého kmotra. „Nikdo,“ odpověděl.

VEČEŘE PRO TŘI

„Moc rád tě vidím, Alexi. Co škola?“

Alex měl dojem, že uběhla celá věčnost od chvíle, kdy byl naposledy v téhle místnosti, kanceláři v šestnáctém poschodí budovy v Liverpool Street, která si říkala Královská všeobecná banka, ale ve skutečnosti v ní sídlila divize zvláštních operací MI-6. Její šéf Alan Blunt seděl proti němu. Stůl měl uklizený a prázdný jako vždycky: dvoje desky, pár dokumentů, které čekaly na jeho podpis, a v rohu jediná propisovací tužka z masivního stříbra. Všechno bylo na svém místě. Alex věděl, že Blunt to má takhle rád.

Připadalo mu, že Blunt se ani trochu nezměnil. Dokonce i jeho oblek byl stejný, a pokud měl víc šedin ve vlasech, kdo by si toho všiml, když byl stejně šedivý celý? Jenže Blunt nepatřil k lidem, kteří stárnou a scvrkávají se, nosí vytahané propínací vesty, hrají golf a tráví víc času s vnoučaty. Jeho práce, svět, který obýval, ho nějak zakonzervoval. Alex si pomyslel, že jde o fosilii dvacátého prvního století. Byl poslední týden v listopadu a zničehonic se prudce ochladilo – jako by teplota reagovala na vánoční výzdobu, která se šířila městem. Dokonce se objevila trocha sněhu. Bylo ho málo, ale vzduch byl díky němu ještě mrazivější. Alex cestou do kanceláře minul kapelu Armády spásy, která hrála koledu „Dobrý král Václav“. Muzikanti se k sobě promrzle choulili, a dokonce i jejich hudba byla chladná a truchlivá – a navíc zněla poněkud falešně.

V kanceláři hudbu neslyšel. Okna byla určitě dvojitá nebo trojitá, aby dovnitř ani ven – což bylo ještě důležitější – nepronikl žádný zvuk. Díval se na muže, který seděl proti němu, a přemýšlel, jak má na jeho otázku odpovědět. Blunt už odpověď určitě zná. Pravděpodobně má k Alexovým školním výsledkům přístup dřív, než je vůbec vytisknou.

Alex měl za sebou první týden ve škole. To Blunt jistě také ví. Alex nepochyboval, že od chvíle, kdy jeho letadlo přistálo na letišti Heathrow a on spěchal východem pro VIP k autu, které na něj venku čekalo, je pod čtyřiadvacetihodinovým dohledem. Když se posledně utkal se Škorpionem, jejich zabiják ho postřelil a MI-6 určitě nehodlalo dopustit, aby se to opakovalo. Alex měl dojem, že jednou

zahlédl agenta, kterého na něj nasadili – na nároží stál mladík a vypadalo to, že čeká na taxík. Když se tam podíval znovu, mladík byl pryč. Možná to tak bylo; možná ne. Bluntovi agenti se uměli chovat nenápadně.

A tak, konečně, chodil zase do školy.

Pro většinu dětí jeho věku představovala celoroční práci a domácí úkoly, nekonečně dlouhé vyučovací hodiny a příšerné jídlo. Alex na ni měl stejný názor, ale znamenala pro něj ještě něco víc. Když znovu kráčel za mrazivého pondělního rána do Brooklandu, třásl se mu žaludek nervozitou. Připadalo mu, že od chvíle, kdy ty důvěrně známé budovy s cihlovými zdmi a dlouhými řadami oken viděl naposled, uplynuly snad stovky let. Sekretářka školy slečna Bedfordshirova, která pro něj měla vždycky slabost, čekala v recepci.

„Alexi Ridere!“ zvolala. „Co to bylo tentokrát?“

„Infekční mononukleóza, slečno Bedfordshirova.“ Alexovy choroby se staly během minulého školního roku téměř legendárními. Napadlo ho, jestli slečna Bedfordshirova jeho omluvenkám skutečně věří, nebo zda jen nechce kazit hru. „Když si nedáš pozor, Alexi, budeš muset opakovat ročník,“ poznamenala. „Já si dávám pozor, slečno Bedfordshirova.“

„To doufám.“

V Sydney si Alex dělal starosti, že mezi své spolužáky nezapadne, ale jakmile prošel dveřmi školy, měl pocit, jako by ji nikdy neopustil. Všichni byli rádi, že ho zase vidí, a zameškal méně učiva, než se obával. O vánočních prázdninách bude mít doučování a s trochou štěstí bude do začátku nového trimestru na stejné úrovni jako všichni ostatní. Když ho obklopili přátelé a pohltila ho rutina všedního dne – zvonění, bouchání dveří a šoupání židlí –, došlo mu, že se nevrátil jen do školy. Vrátil se k normálnímu životu.

Ale tušil, že se Alan Blunt ozve, a samozřejmě mu zavolal na mobil. Poprosil ho, aby přišel v pátek odpoledne na schůzku. Alex si všiml malého rozdílu. Blunt ho poprosil.

Nenařídil mu to.

A tak tu seděl s batohem plným knížek na víkendové úkoly: obzvlášť krutou učebnicí matematiky a *Zvířecí farmou* od George Orwella. Britského spisovatele, uvědomil si. Major Jou by byl určitě

nadšený. Měl na sobě školní uniformu – tmavomodré sako, šedé kalhoty a úmyslně asymetrickou kravatu. Jack, když byla na prázdninách ve Washingtonu, mu koupila šálu, kterou měl teď volně přehozenou kolem krku. Cítil se příjemně, že až na tohle vypadá stejně jako všichni ostatní.

„Existuje pár věcí, o kterých bys možná rád věděl," začal Blunt. „Začnu vzkazem od Ethana Brooka. Požádal mě, abych tě pozdravoval a popřál ti všechno nejlepší. Prohlásil, že pokud se někdy rozhodneš emigrovat do Austrálie, rád ti zařídí trvalé vízum."

„To je od něho milé."

„No, odvedl jsi pozoruhodnou práci, Alexi. Kromě toho, že jsi vypátral naši ztracenou bombu, jsi víceméně zlikvidoval Hadí hlavu. Obchodní společnost Čcha-ta přestala podnikat a stejně tak Unwin Toys."

„Došlo ti, že jde o anagram?" zeptala se paní Jonesová. S nohou přes nohu seděla na židli vedle stolu a vypadala velice uvolněně. Alex měl pocit, že ho moc ráda vidí. „Unwin Toys. Winston Jou. Ten muž byl příšerně ješitný – pojmenoval tu firmu po sobě."

„Našli jste ho?" zeptal se Alex. Naposledy majora viděl, když šplhal po žebříku k motorové jachtě, takže netušil, jestli z toho vyvázl.

„Ale jistě. Našli jsme to, co po něm zbylo. Nebyl to hezký pohled." Blunt si položil ruce před sebe. „Než se k němu ASIS dostala, zlikvidoval mnoho svých lidí," pokračoval. „Asi víš, že zabil de Wyntera, kapitána *Liberijské hvězdy*. Po tvém útěku z nemocnice spáchal doktor Tanner sebevraždu, možná na majorův příkaz. ASIS se nicméně podařilo zajmout zbytek personálu. Dva strážné – jeden z nich měl prasklou lebku – a několik zdravotních sester. Také zatkli muže jménem Varga."

To jméno Alexovi nic neříkalo.

„Byl to technik," připomněla mu paní Jonesová. „Pomohl upravit Berlínskou modř, aby fungovala pod zemí. Také vymyslel usazení bomby pod mořské dno."

Teď si Alex vzpomněl na muže, kterého zahlédl na *Liberijské hvězdě*, jak připravuje pro majora Jou skener.

„Slo o níže postaveného člena Škorpionu," dodal Blunt. „Pocházel z Haiti, pokud vím. Právě ho vyslýcháme. Snad nám poskytne nějaké užitečné informace."

„Jak je Benovi?"

„Leží v nemocnici v Darwinu," řekla paní Jonesová. „Měl štěstí. Kulky mu nezpůsobily žádné vážnější poranění a doktoři tvrdí, že bude do Vánoc v pořádku."

„Postaráme se o něj," poznamenal Blunt.

„Líp než jste se postarali o Ashe?" Alex se podíval Bluntovi do očí.

„Ano." Blunt se stísněně zavrtěl. „Chtěl jsem, abys věděl, Alexi, že jsme o Ashově spojení se Škorpionem neměli zdání. Ještě teď nemůžu uvěřit, že měl co do činění s… tím, co se stalo tvým rodičům."

„Moc mě to mrzí, Alexi," přerušila ho paní Jonesová. „Je mi jasné, jak se asi cítíš."

„Myslíte si, že Ethan Brooke to věděl?" zeptal se Alex. Přemýšlel o tom během dlouhého letu domů. „Tušil, že mají mezi sebou zrádce. Někdo celou dobu předával Škorpionu informace. Dal mě dohromady s Ashem. Neudělal to schválně? Aby Ashe odhalil?"

„To je klidně možné," odpověděl Blunt, což Alexe překvapilo. Šéf MI-6 nebyl obvykle tak upřímný. „Brooke je velice mazaný."

„Proto dělá svou práci tak dobře," podotkla paní Jonesová.

Bylo pět hodin. Venku už byla tma. Alan Blunt došel k oknu, čímž vyplašil pár holubů sedících na parapetu, a stáhl žaluzie.

„Ještě bych chtěl dodat dvě věci," pokračoval, když se opět posadil. „Především chceme, abys věděl, že ti nic nehrozí. Škorpion tě už nechá na pokoji." Dvakrát zamrkal. „Ne jako posledně."

„Spojili jsme se s nimi," vysvětlila paní Jonesová. „Dali jsme jim jasně najevo, že pokud se ti něco stane, celý svět se dozví, že je porazil – už podruhé – čtrnáctiletý chlapec. Stali by se pak terčem posměchu a přišli by i o tu trochu reputace, která jim ještě zbyla."

„Škorpion asi tak či tak skončil," dodal Blunt. „Ale dostali náš vzkaz. Čistě pro jistotu na tebe budeme dávat pozor, i když podle mě si nemusíš dělat starosti."

„A co je ta druhá věc?" zeptal se Alex.

„Jen že doufáme, že se dozvíš to, po čem pátráš.“ Tentokrát odpověděla paní Jonesová.

„Něco jsem se dozvěděl,“ poznamenal Alex.

„Tvůj otec byl skvělý chlap,“ zamumlal Blunt. „To jsem ti už řekl. Jsi evidentně po něm, Alexi. A až vyjdeš ze školy, budeš možná opět uvažovat o práci ve zpravodajské službě. My lidi jako ty potřebujeme – a není to špatná profese.“

Alex vstal. „Ven trefím sám.“

Na Sloane Square jel metrem a pak autobusem po King‘s Road domů. Řekl Jack, že přijde ze školy později. Až se vrátí, povečeří s ní, a pak se pustí do domácích úkolů. Zítra má sraz se svým kamarádem Tomem Harrisem. Chelsea hrají doma s Arsenalem a Tomovi se nějak podařilo sehnat dvě vstupenky na zápas. Jinak neměl na víkend žádné plány.

Jack Starbrightová na něj čekala v kuchyni a dodělávala salát. Alex si nalil sklenici jablečného džusu a uvelebil se na barové stoličce u pultu. Rád si s Jack povídal, když vařila.

„Jak jsi dopadl?“ zeptala se.

„Dobře,“ odpověděl, natáhl ruku a ukradl z mísy kousek rajčete. „Alan Blunt mi nabídl zaměstnání.“

„Zabiju tě, jestli ho přijmeš.“

„Neboj se. Dal jsem mu jasně najevo, že nemám zájem.“

Jack věděla, co všechno Alex zažil od chvíle, kdy odjel ze Sydney – i o Ashových posledních okamžicích na Draku 9. Hned po příjezdu domů jí všechno vylíčil, a když domluvil, otočila se k němu zády a dlouhou dobu mlčela. Když se konečně obrátila zpátky, měla v očích slzy.

„Promiň,“ zamumlal Alex. „Vím, že jsi ho měla ráda.“

„O to teď nejde, Alexi,“ namítla.

„Tak o co?“

„O tenhle svět. O MI-6. O to, co způsobil jemu, tvým rodičům. Asi se bojím toho, co způsobí tobě.“

„Myslím, že jsem se světem tajných služeb skončil, Jack.“

„To jsi říkal i minule, Alexi. Ale otázka zní – skončil on s tebou?“

Teď se Alex podíval na jídelní stůl. Všiml si, že je prostřený pro tři. „Kdo přijde na večeři?“ zeptal se.

„Zapomněla jsem ti to říct.“ Jack se usmála. „Budeme mít hosta, který tě určitě překvapí.“

„Koho?“

„To se dozvíš, až dorazí.“ Sotva to dořekla, ozval se zvonek u dveří. „Jde jako na zavolanou,“ pokračovala. „Co kdybys šel otevřít?“

Alex si všiml, že má v očích zvláštní výraz, Jack před ním nikdy neměla tajemství. Pořád ještě držel v ruce kousek rajčete. Hodil ho zpátky do misky, seskočil ze stoličky a zamířil do předsíně.

Za žilkovanými tabulkami vchodových dveří dokázal rozeznat jen postavu. Ať to byl kdokoli, aktivoval automatické osvětlení na zápraží. Když otevřel dveře, ohromeně vytřeštil oči.

Na verandě stála tmavovlasá, velice přitažlivá dívka. Auto, které ji přivezlo, právě odjíždělo. Alex byl tak vyvedený z míry, že mu chvíli trvalo, než ji poznal. Ani potom ale nemohl uvěřit vlastním očím. „Sabino!“ vykřikl.

Sabinu Pleasurovou viděl naposledy pod Richmondským mostem u Temže, kde mu oznámila, že se stěhují do Spojených států. Alex byl přesvědčený, že ji už nikdy nespatří.

Od té doby uplynulo jen pár měsíců, ale Sabina se totálně změnila. Muselo jí být už skoro šestnáct. Měla delší vlasy a zaoblené tvary. V obepnutých džínách DKNY a měkkém kašmírovém svetru vypadala úžasně.

„Ahoj, Alexi.“ Zůstala stát na místě, jako by se ho trochu bála.

„Co tady děláš?“

„Nejsi rád, že mě vidíš?“

„Jasně že jsem, ale…“ Hlas se mu vytratil.

Sabina se usmála. „Přivezl mě sem táta. Přijeli jsme na Vánoce. Píše tady článek pro noviny. O nějaký podivný náboženský sektě. Omluvil mě ve škole a zůstaneme tady až do Nového roku.“

„V Londýně?“

„Kde jinde?“

„Tvoje máma je tu taky?“

„Jo. Pronajali jsme si byt v Notting Hill.“

Provrtávali se pohledem. Alex jí toho chtěl tolik vyprávět, ale nevěděl, kde začít.

„Tak půjdete vy dva dovnitř?“ zavolala Jack z kuchyně. „Nebo budete večeřet na ulici?“

Rozhostilo se stísněné ticho. Alex si uvědomil, že Sabinu nepozval dál. Ještě hůř, ve skutečnosti jí stál v cestě. Ustoupil stranou, aby mohla projít. Trochu nervózně se na něj usmála a udělala krok dopředu. Jenže dveře byly úzké, takže se na okamžik ocitla těsně vedle něho. Její vlasy se mu otřely o tvář a ucítil její parfém. A v tu chvíli si uvědomil, jak je šťastný, že ji zase vidí.

Teď stála Sabina v předsíni a on venku.

„Sabino…“ hlesl.

„Alexi,“ přerušila ho. „Je mi šílená zima. Nemohl bys zavřít ty dveře?“

Usmál se, zavřel dveře a společně zamířili do kuchyně.

CODA

Letiště patřilo do jiné epochy, do doby, kdy cestování vzduchem bylo dobrodružství, kdy letadla měla ještě vrtule a musela zastavovat na místech se zvláštně znějícími jmény, aby cestou po světě doplnila palivo. Byla zde pouze jedna ranvej, úzký pruh šedostříbrného betonu, který protínal dokonale upravený trávník. Jediný terminál, bílá budova se zaobleným vstupem a terasou, z níž mohli lidé sledovat startující letadla, připomínala společenskou místnost exkluzivního golfového klubu.

Letiště nemělo název. Přestože leželo pouze hodinu jízdy od Londýna, cestu sem neoznačovaly žádné směrovky. Vlastně jako by dělalo všechno pro to, aby zmizelo ve spleti okresních silnic, které se vinuly a klikatily hustými lesy. Místní obyvatelé – nejbližší dům stál více než míli od letiště – se domnívali, že jde o soukromý letecký klub, který se svými letadly využívají milionáři. Krátkou dobu tomu tak skutečně bylo.

V sedmdesátých letech koupila letiště britská tajná služba a teď sloužilo letům, o nichž nikdo nemluvil. Využívali je lidé, které bylo nutno dopravit do země nebo z ní, v letadlech, jež neexistovala. Pasová kontrola chyběla, protože jen velice málo pasažérů vlastnilo cestovní doklady – a pokud ano, byly s největší pravděpodobností falešné. Na vzdáleném konci ranveje se tyčila bílá kontrolní věž. Řídila nejen přílety a odlety letadel, ale celý okolní vzdušný prostor. Když byly zdejší letouny připraveny ke startu, Heathrow a Gatwick prostě musely počkat.

V půl desáté za chladného rána na konci dubna směřoval k tajnému letišti modrý Rover Vitesse. Zvuk jeho osmiválcového motoru nebyl při průjezdu listnatým tunelem téměř slyšet. Začátek měsíce byl teplý a slunečný, ale předchozí noc se počasí změnilo a teď nad krajinou visela mlha, která všechno ztlumila a zahalila bílým hávem. Na zadních sedadlech seděl muž se ženou. Řidič neměl tušení, co jsou zač. Jmenoval se Enderby a byl agentem MI-6 vycvičeným k jistým úkolům – prvním z nich byl: nikdy se nevyptávat. Přesně v šest hodin je vyzvedl v londýnském hotelu, do kufru naložil jejich jediné zavazadlo a zamířil s nimi na letiště.

A přesto, kdykoli se na ně podíval do zpětného zrcátka, musel přemýšlet, co je to za lidi. Usoudil, že jsou manželé. Poznal to z jejich důvěrného chování, přestože ani jeden z nich za celou cestu nepromluvil. Muži bylo přes třicet, měl statnou postavu, krátké světlé vlasy a unavené tmavé oči. Na sobě měl oblek a košili rozepnutou u krku. Co by si o něm myslel, kdyby ho potkal na ulici? Asi že pracuje někde v City. Že jde o člena soukromé ochranky, možná o bývalého vojáka. Tenhle muž věděl, jak se o sebe postarat. Vypadal jako velice nebezpečný člověk.

Žena sedící vedle něho byla smutná – Enderby si toho všiml v okamžiku, kdy neochotně nastoupila do auta. Teď jí to viděl v očích. Byly moc hezké: modré, zářivé, ale ustarané.

Celkově vypadala velice atraktivně. Byla o několik let mladší než muž, možná herečka nebo tanečnice. Měla na sobě sako a šedé kalhoty a – ano, byl tam – na prstě snubní prsten.

Enderby měl pravdu. Ti dva lidé na zadním sedadle jeho auta se jmenovali John a Helen Riderovi. Byli čtyři roky manželé. Odjížděli ze země – možná natrvalo. Dlouhou dobu žili odděleně, ale už to skončilo. Teď je čekal společný život. Byli téměř na místě. Enderby absolvoval tuhle cestu už mnohokrát a poznal jilm s ptačí budkou, která visela na jedné z jeho větví. Letiště se nacházelo asi půl míle odtud. Netušil však, že v budce je umístěna špičková kamera s pětadvacetimilimetrovou čočkou s variabilní ohniskovou vzdáleností. A překvapilo by ho zjištění, že právě teď studují jeho obličej na televizním monitoru v kontrolní věži. Ve skutečnosti šlo o třetí kameru, kterou během posledních pěti minut minuli. Auto se vynořilo z lesa a přejelo rošt zapuštěný do vozovky. Kdyby ho pracovník v kontrolní věži identifikoval jako nepřátelského agenta, rošt by se otočil a rozerval by pneumatiky. Letiště se nacházelo přímo před nimi; na ranveji čekalo letadlo. Šlo o starý dvoumotorový Avro Anson C19, který vypadal, jako by vyjel z muzea. Anson, který kdysi používala RAF k ostraze pobřeží, už dvacet let nesloužil k pravidelným letům. K letišti se ideálně hodil. Oba byly pozůstatky minulosti.

Z budovy terminálu vyšel štíhlý, tmavovlasý muž, který se těžce opíral o hůl. Měl dohlédnout na odlet. Enderbyho překvapilo, že tu

je. Nedávno toho muže několikrát navštívil v nemocnici a dřív s ním spolupracoval. Jmenoval se Anthony Howell. Jeho druhé jméno znělo Sean. Lidé mu říkali Ash.

Auto zpomalilo a zastavilo. Muž na zadním sedadle vystoupil, obešel vůz a otevřel ženě dveře. Pak společně zamířili k Ashovi.

„Johne. Helen.“ Ash se na ně usmál, ale nedávno hodně zkusil. Bylo to na něm stále vidět.

„Jak se cítíš, Ashi?“ zeptal se John Rider.

„Báječně.“

To byla očividně lež. Ash měl horečku a potil se. Svíral rukojeť hole tak pevně, až mu zbělely klouby.

„Vypadáš skvěle.“

„Jo.“ Ash neodporoval. „Poslali mě, abych vás vyprovodil. Jste připraveni? Nechám naložit vaše zavazadla.“

Kulhavým krokem došel k autu. Enderby odemkl kufr a vytáhl tašku.

„Moc toho nenamluví,“ prohodila tiše Helen.

„Má bolesti.“ John pohlédl na manželku. „Jak je?“

„Nelíbí se mi, že tu musíme nechat Alexe.“

„Já vím. Mně taky ne. Ale neměli jsme na vybranou. Slyšela jsi, co říkal doktor.“

Alexu Riderovi byly tři měsíce. Před několika dny dostal zánět ucha, což znamenalo, že nemůže do letadla. Helen ho nechala na starost dobrosrdečné Irce Maud Kellyové, dětské sestře, která u nich bydlela od jeho narození. Helen nejdřív odmítla maličkého synka opustit, ale současně potřebovala manžela. Byli bez sebe příliš dlouho.

„Maud s ním příští týden přiletí za námi,“ řekl John Rider.

„Do nového domova.“ Helen se usmála, ale trochu smutně. „Připadá mi zvláštní, že bude vyrůstat ve Francii.“

„S otcem, který je rybář.“

„Lepší rybář než špion.“

Tajní agenti obvykle neodcházeli do penze. Někteří zahynuli v akci; jiní přestali pracovat v terénu a skončili v kanceláři, odkud poskytovali zázemí mužům a ženám, již zaujali jejich místo. Dokonce i po odchodu z tajných služeb byli stále pod dohledem –

čistě pro případ, že by se rozhodli prodat důležité informace nebo zařídit se pro sebe.

John Rider byl jiný případ. Nedávno ukončil náročnou misi, která vyvrcholila přestřelkou na ostrově Malta a jeho předstíranou smrtí na Albertově mostě v Londýně. Během mise způsobil vážné ztráty zločinecké organizaci známé jako Škorpion. Kdyby Škorpion zjistil, že je stále naživu, snažil by se mu pomstít, MI-6 to vědělo. Pochopili, že ho už nikdy nebudou moct využít – proto se rozhodli nechat ho odejít.

Ash se k nim vrátil. V ruce držel mobilní telefon. „Právě volala kontrolní věž," oznámil. „Všechno je připraveno k odletu."

„Co kdybys k nám přijel na návštěvu, Ashi?" navrhla Helen. „Mohl bys přiletět s Alexem. Týden u moře by ti prospěl."

Ash se pokusil usmát, ale něco mu v tom zabránilo. „To je od tebe milé, Helen. Nechám si to projít hlavou…"

„Fajn, zavoláme si." John Rider ho pozoroval s rostoucí stísněností. Pracovali spolu a navíc byli dlouholetí přátelé.

„Hodně štěstí." Ash jako by se nemohl dočkat, až se s nimi rozloučí.

Stiskli si ruce. Pak se Ash naklonil a políbil Helen na tvář, ale tak lehce, že to téměř necítila. Manželé zamířili k letadlu.

„Nepřipadal ti divný?" zeptala se Helen, jakmile byli z doslechu. „Vím, že má bolesti. Ale zdál se mi nějak… rezervovaný."

„Postavili ho mimo službu," odpověděl John nenucené. „Na Maltě to podělal a dobře to ví. Blunt ho chce stáhnout z terénu."

„Co s ním teď bude?"

„Přeloží ho někam do kanceláře."

„Nemyslí si, že za to můžeš ty?"

„Nevím, Helen. Abych byl upřímný, je mi to fuk. Už v téhle branži nedělám."

Došli k letadlu. Pilot je viděl oknem kokpitu a zvedl ruku na pozdrav. Jmenoval se Robert Fleming a bojoval ve válce o Falklandy. Zabíjení argentinských vojáků, z nichž někteří byli ještě děti, změnilo jeho pohled na aktivní službu u RAF; a pak se nechal zlanařit k MI-6. Teď pro ně létal po celém světě. Druhý pilot se

jmenoval Blakeway. Oba byli ženatí. Posádku letadla tvořili jen oni dva.

Ash stál na terase před terminálem a sledoval, jak John a Helen Riderovi nastupují po kovových schůdcích do letadla. John ustoupil stranou, aby Helen mohla jít jako první, a když dorazila na nejvyšší schod, vzal ji něžně za ruku. Vstoupili do letadla a zavřeli zevnitř dveře. Dva zaměstnanci letiště v bílé kombinéze odvezli schůdky pryč. První vrtule Ansonu se začala otáčet.

Ashovi připadalo, že omdlí. Bolest v žaludku byla horší než jindy. Jako by ho ruský zabiják Jassen Gregorovič bodl podruhé a teď mu otáčel nožem v ráně. Pilot uvedl do chodu oba motory, ale Ash je skoro neslyšel. Obloha, tráva, letiště, Anson… Nic nedávalo smysl. Cítil, jak mu na čele perlí pot. Byl ledový.

Dokáže to?

Chce to vůbec udělat?

Po šesti týdnech léčby, kdy dostal šest litrů krve, ho propustili z nemocnice. Lékaři mu řekli to, co už věděl. Nikdy nebude fit jako dřív. Ne úplně. Zranění bylo příliš vážné. A nikdy se nezbaví bolesti. Bude muset polykat hromady prášků, aby ji udržel v patřičných mezích.

A byli mu vděční, ti lidé, pro které pracoval, ti, kteří tohle všechno zavinili? Stále si pamatoval schůzku s Alanem Bluntem. Šéf divize zvláštních operací MI-6 mu věnoval přesně pět minut: za své zranění si prý může sám. Operace v Mdině se mu totálně vymkla z ruky. Neuposlechl rozkazy. S okamžitou platností ho stahuje z aktivní služby.

Blunt se ani nezeptal, jak se cítí.

Ash věděl, co udělá, ještě předtím, než opustil Bluntovu kancelář. Na okamžik zapomněl na bolest; cítil jen zlost. Nemohl tomu prostě uvěřit. Jak se k němu můžou takhle chovat? Ne. Teď je to jasné. Vždycky se k němu takhle chovali. Nic se nezměnilo. Přehlíželi ho a podceňovali od samého začátku.

Ale on má čísla, kontakty. Je mu jedno, co bude muset udělat. Dokáže MI-6, že se v něm zmýlili. Udělali chybu, které budou litovat.

Jakmile se ocitl venku na ulici, mimo dosah odposlouchávacích zařízení, kterými bylo prošpikováno celé ústředí divize zvláštních operací, vyřídil jeden telefonát. Pak dostaly události rychlý spád. Ještě ten večer se v hostinci v jižním Londýně sešel s mužem. Další den ho v opuštěném skladišti za starou masnou tržnicí ve Smithfieldu v Clerkenwellu dlouho vyslýchali dva muži s kamenným výrazem. Trpělivě jim zopakoval všechno, co řekl předchozí večer.

Za dva dny mu opět zavolali. Dostal dvacet minut na to, aby přijel do apartmánu v druhém patře hotelu Ritz. Dorazil přesně v určený čas, protože téměř s jistotou věděl, že ho celou cestu sledují a že to takhle naplánovali, aby mu znemožnili spojit se s někým jiným. Pojistili se, aby na ně nepřipravil léčku.

Potom, co ho ti dva muži, s nimiž se setkal předchozí den, důkladně prohledali, odvedli ho do apartmánu. Tam na něj čekala žena; seděla v křesle a v pěstěných rukou držela číši šampaňského. Byla nesmírně přitažlivá, s černými vlasy na ramena a zářivýma, krutýma očima. Měla na sobě značkové šaty z rudého hedvábí, diamantové náušnice a na krku náhrdelník s obrovským diamantem.

Ash zachoval kamenný výraz, přestože tu ženu znal. Nikdy se s ní sice nesetkal, ale viděl její složku. Nemohl uvěřit, že je s ní v jednom pokoji.

Julia Rothmanová.

Podle záznamů byla dcerou velšských nacionalistů, která si kvůli majetku vzala – a zavraždila – starého stavebního podnikatele. Seděla ve výkonné radě Škorpionu; ve skutečnosti byla jednou z jeho zakládajících členů.

„Prý se k nám chcete připojit," řekla a on v jejím hlase zaregistroval lehký velšský přízvuk. Tvářila se pobaveně.

„Ano."

„Proč si myslíte, že o vás budeme mít zájem?"

„Kdybyste o mě neměli zájem, nebyla byste tady."

To ji přimělo k úsměvu. „Jak vím, že vám můžeme věřit?"

„Paní Rothmanová…" Ashovi blesklo hlavou, jestli měl použít její jméno. Mluvil pomalu. Věděl, že má pouze tuhle jedinou šanci. „Čtyři roky jsem pracoval pro MI-6. Nic mi nedali. Teď jsem u nich skončil – nebo bych měl spíš říct, že oni skončili se mnou. Ale to už

zřejmě víte. Škorpion byl vždycky pověstný tím, že má přesné informace. Jak víte, že mi můžete věřit? Na to vám dá odpověď jen čas. Ale můžu vám být užitečný. Dvojitý agent. Přemýšlejte o tom. Jestli potřebujete někoho v divizi zvláštních operací, můžu to být já.“

Julia Rothmanová se napila šampaňského, ale ani na okamžik nespustila oči z Ashe. „Co když je to léčka?“ zeptala se.

„Tak si mě prověřte.“

„Samozřejmě. Každý, kdo se připojí ke Škorpionu, musí přesvědčivě dokázat, že své rozhodnutí myslí vážně, pane Howelle. Ale varuji vás: ta zkouška nebývá jednoduchá.“

„Jsem připraven na všechno.“

„Dokázal byste pro nás zabít?“

Ash pokrčil rameny. „Nezabíjel bych poprvé.“

„Předtím to byla povinnost. Pro vlast a královnu. Tentokrát půjde o vraždu.“

„Už jsem vám to vysvětlil: chci se připojit ke Škorpionu. Je mi jedno, co budu muset udělat.“

„Uvidíme.“ Postavila číši na stůl, vytáhla bílou obálku a posunula ji k němu.

„V té obálce je jméno,“ oznámila. „Jméno člověka, který nám způsobil velké škody. Když ho zlikvidujete, dokážete nade vši pochybnost, že to myslíte vážně. Ale varuji vás. Jakmile tu obálku otevřete, znamená to, že jste se rozhodl. Už si to nemůžete rozmyslet. Pokud se o to pokusíte, budete mrtvý dřív, než opustíte tento hotel.“

„Rozumím.“ Ash znervózněl. Zvedl obálku a držel ji před sebou.

„Sdělíme vám způsob jeho smrti,“ pokračovala paní Rothmanová, „ale vy budete ten, kdo stiskne spoušť. A až zemře, dostanete sto tisíc liber. Půjde o první odměnu z mnoha. Pokud zůstanete Škorpionu věrný, uděláme z vás velice bohatého muže.“

„Děkuju.“ Ashovi náhle vyschlo v krku. Obálku měl dosud v ruce.

„Tak otevřete ji?“

Rozhodl se. Palcem roztrhl obálku a spatřil před sebou jméno toho muže. Černé na bílém.

Julia Rothmanová se na něj zkoumavě podívala.

Takže to vědí. To byla jeho první myšlenka. Ta složitá lest, kterou připravili na Albertově mostě, nevyšla – nebo pokud vyšla, nějak zjistili pravdu. Dozvěděli se, že John Rider stále žije. A pokud šlo o jeho zkoušku, přesně věděli, co dělají. Ash by ochotně zabil kohokoli na světě. Klidně by zabil Blunta nebo někoho jiného z MI-6. Ale Škorpion mu vybral lepší oběť. Chtěli po něm, aby zabil svého nejlepšího přítele. „John Rider…“ zachraptěl. „Vždyť…“

„Hlavně neříkejte, že je mrtvý, pane Howelle. Víme, že to není pravda.“

„Ale proč…?“

„Tvrdil jste, že je vám jedno, co budete muset udělat. Tohle je váš úkol. Pokud nám chcete dokázat, že své rozhodnutí myslíte vážně, musíte ho splnit.“

Ale dokáže to? Teď, když sledoval historický letoun, jak provádí poslední kontroly před startem, si tu otázku položil znovu. Vrtule hlasitě hučely a celý trup se silně otřásal. A neseděl v něm jen John, ale také jeho žena Helen. Kdysi ji miloval – nebo si to myslel. Odmítla ho. Ale John stál vždycky při něm. Ne. To není pravda. Blunt ho postavil mimo službu a John nehnul ani prstem, aby mu pomohl.

Letadlo se s trhnutím rozjelo po ranveji a postupně nabíralo rychlost.

Na palubě byla bomba. Ash netušil, jak ji tam Škorpion dostal, dokonce ani jak se o letu dozvěděli. Ale na detailech nezáleželo. Prostě tam byla a krutost úkolu spočívala v tom, že Škorpion ji mohl snadno odpálit i bez jeho pomoci. Stačilo, aby bomba měla časový spínač nebo aby vyslali signál sami. Jenomže oni z té záležitosti udělali rozhodující zkoušku. Jestli ji podstoupí, nebude cesty zpátky. Po zbytek života bude patřit jim.

Sdělíme vám způsob jeho smrti, ale vy budete ten, kdo stiskne spoušť.

Nemůže to udělat. Jsou to jeho nejlepší přátelé. Je kmotrem jejich dítěte.

Musí to udělat. John a Helen jsou stejně mrtví. A Škorpion ho zabije, když selže.

Letadlo bylo v polovině ranveje a pomalu se zvedalo do vzduchu.

Ash vytáhl mobilní telefon, stiskl tři čísla a odeslal je. Exploze byla obrovská, mnohem větší, než čekal. Na okamžik letadlo úplně zmizelo a nahradila ho šarlatová ohnivá koule, která se vznášela asi patnáct metrů nad ranveji. Nikde žádná křídla, žádné vrtule, žádná kola. Jen plameny. A pak, jako nějaký děsivý ohňostroj, vyletěly z hořícího pekla kusy skla a kovu, odrážely se od asfaltu a dopadaly na trávník.

Letadlo přestalo existovat. Téměř nic z něho nezbylo. Lidé uvnitř určitě ve vteřině zemřeli.

Rozječely se poplašné sirény. Enderby a půl tuctu mužů běželi k troskám, jako by snad mohli pro osazenstvo letadla něco udělat. K obloze stoupal černý dým.

Ash se otočil a vrátil se dovnitř. Tušil, že ho Škorpion bude sledovat. Určitě už vědí, že to udělal. Zkoušku splnil. Zhluboka se nadechl a ucítil kouř a hořící letecký benzin.

Nový život. Ale jak si ho bude užívat, když je uvnitř prázdný? Pozdě. Vybral si.

Pomalu sešel ze schodů a kulhavým krokem se vydal k plamenům, které pro něj osobně už nikdy neuhasnou.

PODĚKOVÁNÍ

Jako ve všech knihách o Alexu Riderovi jsem se snažil, aby *Hadí hlava* co nejvěrněji odpovídala skutečnosti – a to by se mi nepodařilo, nebýt velkorysé pomoci lidí z celého světa. Takže bych je tu rád zmínil.

Znovu jsem dlouho hovořil s doktorem Michaelem Foalem z NASA – úvodní kapitola stojí především na jeho vlastních zkušenostech s návratem z vesmíru. Mechanismus, kterým se major Jou snaží vyvolat světový chaos, mi poradil profesor Bill McGuire z Londýnské univerzity; přišel také na nápad s postavením planet, které danou situaci umožní.

Panos Avramopoulos z CMA CGM Shipping (Velká Británie) Ltd. mi ochotně zařídil návštěvu nákladní lodi a kapitán Jenkinson mě provedl po palubě. O několik týdnů později mi Andy Simpson z Global SantaFe a Rupert Hunt ze Shellu věnovali celý den svého vzácného času a provedli mě po těžební plošině nedaleko Aberdeenu. Ani jedna z těchto návštěv by se neuskutečnila bez Jill Hughesové, které jsem neskonale vděčný.

Strávil jsem týden v Bangkoku, kde se mě ujal spisovatel Stephen Leather a vzal mě na nejrůznější místa, z nichž mnohá jsem nesměl ve své knize zmínit! Doprovodil mě také na zápas thajského boxu, který je základem kapitol 8 a 9. Rád bych rovněž poděkoval Justinu Ractliffovi, který mi během mé studijní cesty ukázal Perth a Sydney.

Rukopis četli Joshua King, Alfie Faber, Max Packman-Walder a Emma Charatanová a poskytli mi mnoho vynikajících podnětů a rad. Pár významných změn navrhl můj syn Cassian – nestalo se tak poprvé.

Konečně, všechny schůzky zařídila moje asistentka Cat Taylorová, a když jsem se rozhodl jinak, přeorganizovala je. Nejdůležitější osobností, která stojí za úspěchem knih o Alexu Riderovi, je i nadále Justin Somper. A musím samozřejmě zmínit svou milovanou redaktorku Jane Winterbothamovou, která nad

knihou strávila dlouhé hodiny, aby se ujistila, že všechny údaje a časy dávají smysl.

Anthony Horowitz

V ALEXOVĚ SEDMÉM DOBRODRUŽSTVÍ

vrátil autor svého hrdinu na zem ve více než jednom smyslu slova.

Tentokrát Alex nečelí nebezpečí sám. Jeho parťákem je Ash, kdysi nejlepší přítel jeho otce a nyní tajný agent, který má klíč k Alexově minulosti. Jenže všechno stojí proti nim. Dávný nepřítel – mezinárodní organizace Škorpion – se vrací s plánem, jenž v případě úspěchu destabilizuje polovinu světa. Alex, který uvázl mezi dvěma tajnými službami nemůže nikomu důvěřovat, bude potřebovat veškerý svůj důvtip, aby přežil.

„Jistým způsobem jde o drsnější, temnější dobrodružství, než byla *Vesmírná archa*," říká Anthony Horowitz. „Je také mnohem osobnější a odhalí nám několik nových skutečností z Alexovy minulosti." Staří nepřátelé, nové důmyslné zbraně a stejně tolik napětí a akce jako vždy… Horowitz překypuje sebejistotou: „Myslím, že čtenáři se mají na co těšit."

ANTHONY HOROWITZ

je jedním z nejpopulárnějších a nejplodnějších současných spisovatelů literatury pro mládež. Jeho nesmírně úspěšné série o Alexu Riderovi, která dosud zahrnuje knihy *Stormbreaker, Akademie Point Blanc, Ostrov kostlivců, Orlí úder, Škorpion* a *Vesmírná archa*, se po celém světě prodalo přes deset milionů výtisků a získala nespočet literárních cen. První díl Stormbreaker byl dokonce zfilmován. K dalším jeho titulům patří fantasy série Síla Pětice, první tři knihy jsou *Krkavčí brána, Zlověstná hvězda* a *Temnota*, kterou charakterizuje jako „Alex Rider mezi démony a čaroději". Autor se kromě literatury pro mládež věnuje i televizním scénářům; píše například pro oblíbené seriály, jako jsou *Vraždy v Midsomeru, Poirot* a *Foylova válka*. Jeho manželkou je televizní producentka Jill Greenová a spolu se dvěma syny, Nicholasem a Cassianem, a pejskem žijí v severním Londýně.